

MERCENAR

7 **WAR SPECIAL WAR SPECIAL WAR**

AXEL KILGORE

Contractul groazei

Web: <http://www.virtual-project.eu/>

Forum: <http://virtual-project.org.es/>

Axel Kilgore

CONTRACTUL GROAZEI

Traducere de
Nicolae Constantinescu

Editura **Z**

1996

CAPITOLUL I

Bătrâna așază trei liste de bucate pe fața de masă în carouri. Degetele pline de riduri, deformate de artrită, erau răsucite ca ramurile unui măslin centenar.

— Un rachiu, dom'le Fontanella?

— Cum să nu, doamnă Bardou, ca de obicei. Cum te mai simți în seara asta?

Bătrâna își netezi cu mâinile ei chinuite șorțul albastru din jurul taliei.

— O, vai de păcatele mele! Nu mă mai lasă, dom'le Fontanella. Mai ales bietele mele picioare. S'ai de făcut atâția kilometri în fiecare zi... cum să spun...

Abia atunci își aminti Fontanella, dar puțin cam târziu. Dacă o întrebai pe doamna Bardou cum o mai duce cu sănătatea, asta însemna să-i dai foc verde pentru o jumătate de oră de lamentări nesfârșite.

Bătrâna își începu lunga expunere a problemelor pe care le avea cu picioarele, exemplificând din când în când cu o imagine a varicelor albastrii. Au urmat necazurile pe care le avea cu urechea stângă, cu care aproape că nu mai auzea deloc, după care atacă introducerea la capitolul interminabil al durerilor reumatice.

La masa lui Fontanella, Hank Frost și Bess Stallmann se uitau unul la altul stupefiați, în timp ce patroana își povestea suferințele fără să se ocupe nici de prezența lor, nici de ceilalți clienți care, ajunși la capătul răbdărilor, o strigau în gura mare.

Bess încercă să se concentreze asupra cursului de medicină iar Frost hotărî să aștepte răbdător.

Mercenarul își aprinse o țigară, dădu fumul afară pe nări și-și îndreptă privirea spre Fontanella, care începuse să asudă sub avalanșa verbală a bătrânei.

Cu părul negru și mustața fină, Fontanella întruchipa tipul de bărbat mediteraneean. Era inspector în cadrul unui grup special format la Elysée, având drept misiune lupta antiteroristă. Frost îl cunoscuse cu ocazia unei misiuni în Franța ⁽¹⁾.

La început, între cei doi bărbați atât de diferiți avuseseră loc ciocniri destul de dure. Apoi, luptând împotriva dușmanului comun, reușiseră să se cunoască mai bine și între ei se statornicise o prietenie solidă.

Bess venise în Franța pentru MIP-TV și trebuia să stabilească anumite contacte în vederea transmiterii Festivalului de la Cannes.

Frost nu era angajat în nici o misiune. Își făcuse bocceluța

1) Vezi numărul 3 din colecția MERCENAR, *Umbra celui de al IV-lea Reich* (n.ed.).

și venise în graba mare să-și întâlnească iubita pe Coasta de Azur.

Fontanella obținuse câteva zile de concediu ca să guste din plăcerile turismului împreună cu prietenul lui american. Frost și Bess găsiseră în el un ghid fără pereche. De la Menton și până la Port-Bou, Coasta de Azur nu avea nici un secret pentru el. Și cunoștea foarte bine și regiunea din jur, unde-și petrecuse o mare parte din adolescență.

Mercenarul trase cu sete din țigară.

Cu alte ocazii, când îi prezentase amantei sale un camarad de activitate, se alesese cu un comentariu cât se poate de usturător. „Dumnezeule, Frost! Unde găsești așa prieteni? Scotocеști cumva prin pubele?” Din cauza acestor experiențe dureroase, Frost ridicase o barieră solidă între Bess și colegii lui. Dar făcuse o excepție în cazul inspectorului francez. Cu el nu risca nimic.

Atletic, elegant, curtenitor, Fontanella știa cum să se poarte. Bess îi decernase din prima clipă un premiu de bună purtare. „Cel puțin ăsta nu se chiorăște tot timpul în decolteul meu și nu spune bancuri porcoase.”

Frost se uită la Bess, care îl privea pe Fontanella cu un aer compătimitor. După toate aparențele, amanta lui nu era chiar total insensibilă la farmecul latin. „Ei bine, Frost, își zise el zâmbind, o dată cu vârsta ai devenit gelos?”

Apoi dădu din umeri și trase iar din țigară.

*

*

*

Autoturismul Golf GTI, gri metalizat, se deplasa cu mare viteză pe drumul național 98. Cornelia Mohrt se uită la

cadranul vitezometrului și ordonă tăios:

— Mai încet, Wolfgang. Nu e momentul să ne oprească poliția pentru exces de viteză. Și pe urmă drumul va deveni sinuos în apropiere de La Napoule.

— *Wass?*

Fata întoarse capul spre cel de lângă ea și îl fulgeră cu privirea:

— De câte ori trebuie să-ți mai repet că suntem domnul și doamna Dubreuil? Vorbim franțuzește, chiar și între noi!

Wolfgang Bauer rânji apoi zise:

— Atunci aş putea să știu de ce-mi spui Wolfgang?

Cornelia Mohrt, alias Sophie Dubreuil, dădu din umeri agasată. Se încruntă la față, apoi constată cu satisfacție că cel de la volan încetinise și acum respecta viteza regulamentară de 90 km/h.

— Scuză-mi, André, obișnuința.

Wolfgang Bauer izbucni în râs.

— Ascultă, Sophie, doar nu crezi că mașinile de la Mattei sunt echipate cu microfoane?

Bărbatul își vârî între buze o țigară Gitane și, în timp ce-și aprindea țigara, aruncă o privire ironică spre tovarăsa lui.

— Nu, evident, răspunse Cornelia cu un ton înțepat. E o problemă de rutină. Cu cât evităm mai mult să vorbim germana, cu atât mai mic e riscul de a ne trăda din greșeală. Simplu ca bună ziua!

— Mda, admise Wolfgang Bauer-André Dubreuil. Dar acum cred că ar fi bine să repetăm planul.

Bărbatul trase din țigară, eliberă în interiorul micii mașini un rotocol de fum albastru și continuă:

— Primul lucru, trebuie să ne asigurăm că Fontanella se

află într-adevăr în restaurant.

— Nici o problemă, zise Cornelia Mohrt. Vom ajunge acolo la căderea nopții și sala va fi luminată. În locul perdelelor sunt agățate plase de pescuit și din stradă se vede absolut totul. Apoi, Ingrid trece de trei zile pe la restaurant, când se lasă seara, și de fiecare dată l-a văzut acolo pe Fontanella.

— A fost și în seara asta?

— Ca de obicei. L-a văzut pe Fontanella intrând împreună cu doi prieteni. Ea a sunat înainte de plecarea noastră.

— Mulțumesc că mă informezi despre toate! mormăi nemulțumit Wolfgang.

Cornelia se uită fix la el cu ochii ei de un albastru spălăcit.

— Știi foarte bine că prietenul nostru Karl se ferește de tine din cauza ratării de anul trecut și a celei de acum șase luni. În mod normal, până mâine dimineață nici nu trebuia să-ți spun că Ingrid lucrează cu noi în această acțiune împotriva lui Fontanella. Vezi bine că nu e ceva chiar atât de improvizat pe cât ai putea să crezi.

Cornelia lasă capul în jos și-și privi genunchii înainte de a adăuga:

— Trebuie neapărat să reușești acțiunea împotriva lui Fontanella. Asta îți va permite să recâștigi încrederea lui Karl și vei cunoaște din nou toate secretele.

— Trebuie să înțeleg că-mi faci confidențe pentru că mă iubești? întrebă Wolfgang.

— Exact, răspunse Corelia. Și nu uita să suntem în aceeași barcă. Dacă îl vei rata pe Fontanella, Karl ne va face răspunzători pe amândoi.

— N-avea grijă, zise Wolfgang trăgând din țigară.

Apoi își puse țigara în scrumieră și murmură pe un ton glumeț:

— Vrei să-ți spun unde se situează dragostea ta pentru mine?

— Zi...

— Aici, răspunse Wolfgang așezându-și mâna între pulpele grăsuțe ale fetei.

Cornelia izbucni în râs.

— Așa o fi. Și? E un loc ca oricare altul.

— Și aici, continuă tânărul. Și aici...

Bărbatul lăsă mâna să-i alunece în sus și o lipi de pânțele ei, apoi îi prinse unul dintre sânii mari pe care începu să-l frământa cu brutalitate.

Un val de căldură aprinse obrajii fetei și o dorință mistuitoare făcu să-i scapere ochii palizi. Scoase un țipăt răgușit și zise:

— Încetează, Wolfgang! Mă înnebunești! Și o să ne pomenim cu mașina în șanț. Fă-i de petrecanie lui Fontanella și pe urmă o să-ți ofer noaptea vieții tale! Dar acum potolește-te, stai cuminte!

Wolfgang zâmbi, lua țigara din scrumieră, o vârî în colțul gurii și apucă volanul cu amândouă mâinile.

Se apropiau de o intersecție. Panoul de pe dreapta indica direcția LE CANNET.

Obrajii fetei își recăpătaseră culoarea obișnuită.

— Drept înainte, zise ea.

— Și prietenii aia ai lui Fontanella? întreba Wolfgang.

— Să le fie de bine!

— Bineînțeles, zise germanul agasat, dar nu la asta mă refeream! Ingrid n-a putut să afle cine sunt?

— Păi nu, răspunse ironic Cornelia Mohrt. N-a îndrăznit

să le ceară actele. Dar tipul are o panglică neagră la un ochi. Cu siguranță că e un agent. Părerea mea e că facem o treabă bună eliminându-l și pe el cu ocazia asta.

— Și celălalt?

— E o femeie, zise Cornelia. O vampă blondă cu ochi mari și verzi, după cum mi-a descris-o Ingrid.

— Păcat de frumusețea ei! exclamă Wolfgang izbucnind în râs.

Cornelia Mohrt se aplecă înainte și mângâie bomba ascunsă sub scaunul ei.

— Păcat, repetă ea. Păcat și pentru ceilalți clienți. Dar dacă șmecheria asta e atât de eficace pe cât pretinzi, atunci copoii n-or să găsească în restaurant decât carne tocată.

Wolfgang Bauer stinse țigara în scrumieră, rânji și zise cu o voce macabră:

— N-au decât să facă cârnați din ea!

*

*

*

Ca toți semenii ei, maica Bardou avea și ea în cușca toracică doi plămâni. Și, din când în când, trebuia și ea să lase o cantitate de aer să intre pentru a-i asigura funcția vitală a respirației.

La capătul unei lungi prestații neîntrerupte, bătrâna deschise gura, nu ca să vorbească, ci ca să ia o gură de aer necesară supraviețuirii. Asta provocă o acalmie, de care Fontanella profită cu o repeziciune care stârni admirația celor doi americani.

— Lasă, lasă, glumi el, o să ne îngropi pe toți, doamnă Bardou.

Bătrâna dădu din umeri apoi mormăi:

— Se vede bine că ești tânăr dacă râzi de asta, dom'le Fontanella. Dacă ai ști...

Fontanella știa că nu trebuia cu nici un chip s-o lase să-și continue tânguiriile. Așa că se grăbi să-i ia vorba din gură:

— Doamnă Bardou, dă-mi voie să-ți prezint doi prieteni americani.

Se întoarse spre Bess:

— Domnișoara Bess Stallmann, ziaristă la INB *Telecommunications News Service*.

Deși numele agenției de presă era clar că nu-i spunea nimic, patroana restaurantului avu o mimică admirativă. Apoi întinse una din mâinile ei noduroase, pe care Bess o strânse cu un zâmbet plin de căldură.

— Și domnul Hank Frost, completă Fontanella. Privirea maicii Bardou se opri o clipă asupra panglicii de piele neagră care acoperea ochiul stâng al Mercenarului. Salută și zise:

— Oh, despre domnul ăsta nu mai trebuie să-mi spui cu ce se ocupă. Sare în ochi...

Scurt moment de confuzie.

— Ăăăă..., reluă bătrâna încurcată, presupun că face parte din poliție, ca și dumneata. Se vede de la o poștă.

Bess și Fontanella schimbă o privire și-și reținură pofta ne bună de răs.

— Într-un fel, zise francezul. Și acum, ce-ar fi să te ocupi de noi, doamnă Bardou?

— *What did she say?* întrebă Frost.

Nu fusese niciodată prea tare la franceză și accentul maicii Bardou îl încurca rău de tot.

— *Forget it*, îi răspunse Fontanella. Ce beți? Un rachiu cu anason?

Bess dădu afirmativ din cap și Frost acceptă și el. Mercenarul ar fi preferat un whisky, dar în seara aceea voia să se lase sedus de culoarea locală.

— Și pe urmă? întrebă patroana.

— E ziua ciorbei de pește, nu? se informă Fontanella.

Un zâmbet larg lumină fața ridată a maicii Bardou.

— Măi să fie, ce memorie ai! Cum să nu, dom'le Fontanella, nu s-a schimbat nimic.

— Ciorba de pește a doamnei Bardou e un lucru care nu se poate uita.

Apoi, de parcă s-ar fi temut ca secretul să nu treacă dincolo de cercul lor restrâns, Fontanella se aplecă deasupra mesei și continuă cu un ton de conspirator:

— Aș face zece kilometri în genunchi ca să vin să mănânc aici ciorbă de pește. Nu vreau să par că vă influențez, dar e... e...

Cei doi americani așteptau cu zâmbetul pe buze. Ca un bun corsican ce era, Henri Fontanella își ilustra totdeauna **vorbele cu gesturi „pitorești”**. Prietenii lui n-au fost nici de **data asta** dezamăgiți.

Fontanella se aplecă și mai mult deasupra mesei, formă un mic cerc cu degetul mare și cu arătătorul și îl apropie de buze, plesnind din limbă, pentru a exprima ce deliciu era pentru el ciorba de pește a maicii Bardou.

— ... sublimă, murmură el în cele din urmă.

Bătrâna își manifestă mândria printr-un chicot de liceeancă gădilată.

— Votéz pentru, declară Bess. Tu, Frost?

— Ciorbă de pește și pentru mine, răspunse Mercenarul.

— Mai stăm noi de vorbă pe urmă! șopti maica Bardou.

Chiar în momentul acela răsună din fundul sălii o

chemare disperată:

— Hei, Ginette! Murim de sete, fir-ar să fie!

— Stai blând, Marius. O să ai destul timp ca să mori!

Apoi coborî tonul și adăugă, adresându-se lui Fontanella:

— În privința ciorbei de pește, va trebui să mai așteptați puțin.

— Nici o grijă, doamnă Bardou, suntem în vacanță. Dacă ni se va părea că durează prea mult, o să mai comandăm un rând.

— Primul pahar e pe gratis, dom'lor și doamnelor.

O altă voce răsună în micul restaurant:

— Hei, mișcă-te, Ginette! Mi s-a uscat gâtul!

Era o voce puternică, tunătoare.

— Vine, vine, burete sugător! mormăi patroana.

— Păi până când vii tu trece baba cu colaci, reluă vocea tunătoare. Numai turiștii sunt serviți aici?

Fontanella se întoarse spre masa nemulțumitului.

Era un tip enorm, bronzat, îmbrăcat cu o scurtă de pânză decolorată. Alături de el stătea un omuleț pipernicit cu pantaloni bej și maiou albastru.

— La naiba, dom'le Fonta! exclamă colosul cu voce groasă. Scuză-mă. Nu v-am recunoscut din spate.

— Salut, Ange! zise Fontanella. Merg afacerile?

— Vremuri scârboase, dom'le Fonta. Când așa, când așa...

— Ai dreptate, zise inspectorul.

În timp ce maica Bardou strângea listele de bucate și apoi se îndrepa spre alți clienți, Fontanella le explica invitaților săi:

— Ăla solidul e Ange Balducci și cel mic Tino Casavacchia.

— Ai zice că sunt Stan și Bran, zise Bess amuzată.

— Sunt la fel de nedespartiți ca ei, răspunse Fontanella aprinzând o țigară Bastos. Și ei sunt tot corsicani. Oficial, au propria lor afacere, patroni pescari. Dar își mai indulcesc traiul făcând puțină contrabandă din când în când.

— Ceva în stil mare? întrebă Frost privind cu interes spre musculatura lui Balducci.

— Nu, răspunse Fontanella. Aici toată lumea le cunoaște activitățile. Un mic trafic între continent, Corsica și Monaco. Și Italia, bineînțeles. Dar sunt lăsați în pace atât timp cât se limitează la alcool și tutun. Nu sunt niște tipi răi. O... dar ce bijuterie splendidă!

Fontanella remarcase inelul pe care Bess îl purta pe inelarul mâinii stângi. Tânăra femeie își apropie mâna pentru ca Fontanella să poată admira ultimul cadou de la Frost.

*

* *

Prin fața restaurantului trecu lent o mașină Golf GTI, ținând aprinse numai farurile mici.

— Văd masa indicată de Ingrid, zise Cornelia Mohrt. În mod normal, Fontanella este cel cu fața spre noi, dar fata blondă tocmai îi arată ceva. Nu pot să-i văd fața.

— La dracu! mormăi Wolfgang Bauer. Nu mai putem repeta figura. Dacă trecem de mai multe ori, riscăm să fim reperați. Cu atât mai rău! O să arunc coșmelia în aer, cu sau fără Fontanella!

Cornelia se gândi o clipă.

— Trage mașina în spate. Sunt aproape sigură că e el. Sunt trei la masă, fata are păr lung și blond iar al doilea tip are un șiret negru innodat în spatele capului, adică e omul cu

pangliga neagră. Voi trece încă o dată pe jos în timp ce tu reperezi terenul. Ne întâlnim la mașină.

— OK, aprobă Bauer. Mă duc să văd dacă ușa dinspre curte e deschisă, dacă are câine și dacă accesul la toaletă e liber.

— Ingrid a verificat deja toate astea!

— Niciodată nu suntem destul de prudenți. Poate că de la o anumită oră încuie, sau poate că dă drumul unui dulău în curte.

— Ai dreptate, admise Cornelia. Dar asta ne va face să pierdem ceva timp. Să sperăm că n-au ajuns deja la cafea.

Mașina metalizată făcu turul grupului de case și se opri la o sută cincizeci de metri de o poartă mare de lemn, acoperită de o vopsea verde scorjită. Wolfgang Bauer opri motorul.

— Să mergem, zise Cornelia. Și fără zgomot!

Bauer îi aruncă o privire inexpressivă: el era deja în acțiune. Acum nimic nu mai conta. Coborâră din mașină și încuiară ușile. După ce aruncară o privire rapidă pe strada pustie, cei doi teroriști porniră în recunoaștere, fiecare în altă direcție.

*

* *

Inelul purtat de Bess pe deget avea de ce să atragă atenția. Montura era din argint fin cizelat și era împodobită cu un onix negru, care reprezenta un cap de tigru cu botul larg deschis. Piatra prețioasă era montată între colții animalului.

Maica Bardou se întoarse de la tejghea ducând o tavă rotundă. Așeză pe masă trei pahare cu răchiu, un urciur cu

apă și o farfurioară cu măsline din regiune. Apoi, urmărind privirea lui Fontanella, bătrâna exclamă:

— Maiculiță! Ce frumos e!

Întoarce capul spre Mercenar și zise făcându-i cu ochiul:

— E-hei! Îți cam răsfeți domnița!

Frost zâmbi.

— Montura vine de la Chanddernagor. I-a fost oferită tatălui meu de un bătrân căruia i-a salvat viața. E o amintire de familie.

Maica Bardou se îndepărtă târându-și picioarele.

— Și diamantul? întreba Fontanella.

— L-am pus la Van Cleef.

— Foarte frumos lucrat, zise cu admirație corsicanul.

Bess ținea în continuare mâna întinsă. Fontanella o prinse și lăsă în jos capul ca să examineze bijuteria mai de aproape.

— Vezi, Henri, zise tânăra femeie zâmbind. Acest fanfaron e capabil de astfel de atenții.

— Într-adevăr, aprobă Fontanella. Acest inel este rafinat și totodată original, și trebuie să recunosc că arată minunat pe mâna ta frumoasă.

Mercenarul avu impresia că amanta lui se îmbujorase puțin la fața.

— Poate că vă deranjez, interveni el. Aș putea să mă duc să văd cum e apa Mediteranei și să vă las să flirtați în liniște...

Fontanella dădu drumul mâinii lui Bess și arătă spre paharul cu rachiu.

— Mai bine bea o gură de rachiu, zise el râzând.

Apoi ciocniră toți trei bine dispuși.

*

* *

Doua siluete se apropiara pe furiș de automobilul Golf parcat pe străduța întunecoasă.

— Cum e? întreba Bauer întinzând cheile tinerei femei.

— Nici o problemă. E Fontanella. Sunt încă la aperitiv.

Cornelia Mohrt dădu ocol mașinii și se instală la volan. Descuie și cealaltă portieră.

Wolfgang Bauer se așeză pe scaunul de lângă ea și murmură:

— Și la mine totul e la fix. Ușa scârție puțin dar restaurantul pare plin de clienți. Fac un scandal infernal. N-au auzit nimic.

— Da, confirmă Cornelia. E o sumedenie de lume. O să fie nasoleală.

Bauer dădu din umeri agasat.

— Ai priceput bine cum stă treaba pe urmă? o întreba el. Imediat ce dispar, aștepti zece minute și pornești motorul. Poate voi fi nevoit s-o șterg în mare viteză. Am găsit un colț perfect la toaleta bărbaților. Pun bomba în spatele caloriferului. Chiar dacă vine cineva să-și facă nevoile, nu va vedea nimic. Arată-mi telecomanda.

Cornelia scoase din micul compartiment de la bord o cutiuță paralelipedică și i-o întinse lui Bauer.

— Pastrează-o, zise el. Vom comanda explozia din mașină. Dacă nu mă întorc după zece minute, apeși pe buton. Trebuie să facă bum chiar dacă nu mai pot să ies dinăuntru. Ai priceput?

Cornelia tresări.

— Termină cu genul ăsta de presupuneri! Mă faci să am emoții.

— Nu-ți face griji, puicuțo. Totul va merge bine. Misiunea asta e simplă ca bună ziua. Și pe urmă... Sper că n-ai uitat promisiunea?

O luminița scurtă se aprinse în ochii de gheață ai Corneliei Mohrt.

— Îți amintești cum funcționează chestia asta? întrebă Wolfgang Bauer.

Fata îi întinse aparatul cu o mână tremurătoare.

— Seamănă cu chestia aia de schimbat canalele la televizor.

— E aproape același lucru, zise Bauer. Uite, împingi clapa asta și apeși pe butonul central.

Cornelia Mohrt nu-și putu reține un strigăt de groază când bărbatul din fața ei execută manevra.

— Ce te-a apucat? o întrebă Bauer mirat. Vrei să fim reperați?

— Am... *Nein Gott*... Am crezut că ne arunci în aer.

— Neroado! exclamă Wolfgang trăgându-i o palmușoară peste pulpă. Nu funcționează decât atunci când receptorul e aprins pe detonatorul bombei. Voi pune contactul în ultimul moment. Nu uita că raza maximă de acțiune este de cinci sute de metri. Dar trag speranța că voi fi aici și voi apăsa chiar eu pe buton.

— Și eu la fel, zise Cornelia.

Fata își prinse iubitul de păr și îl sărută cu aviditate, apoi adăugă:

— Ai grijă.

Wolfgang Bauer nu răspunse. Îi făcu cu ochiul vrând să-i arate prin asta că el avea toată încrederea în reușita atentatului. Apoi luă de sub scaun geanta stil tolbă în care se afla bomba. Ieși din mașină, închise portiera fără să facă zgomot, trecu cureaua genții după umăr și, fără să întoarcă capul înapoi, se îndepărtă spre poarta veche de lemn.

*

*

*

Conversațiile erau în toi în restaurantul maicii Bardou. Acum aproape toate mesele erau ocupate. Nivelul sonor și norii de fum care pluteau în local începeau să-l abrutizeze pe Frost. Trebuie spus că se aflau la al treilea rând de rachiu și că ciorba de pește se lăsa așteptată.

Frost și Fontanella își rememorau intervenția comună asupra unui cuib de teroriști neonaziști ⁽¹⁾, în timp ce Bess, tăcută, cu obraji roșii din cauza alcoolului și căldurii, ciugulea măsline.

— Apropo, zise deodată Fontanella. Știi că am vești de la Marita?

— Nu! exclamă Mercenarul. Cum așa?

— A participat la ancheta asupra asasinării lui Barsimantov. Mi-a spus să-ți ransmit toate cele bune dacă te întâlnesc.

— Cine **este această** Marita? întrebă Bess.

— Aaaa... Este... În sfârșit..., se bâlbâi Fontanella foarte stingherit.

— Ce-ai, Henri? întrebă mirată tânăra femeie.

— Păi...

— Dar știi foarte bine! interveni Frost râzând. Marita este acea fată de la Mossad despre care ți-am vorbit. Am colaborat cu ea în misiunea împotriva neonaziștilor.

— Ah da! zise Bess. Acum îmi amintesc. Și, nu-i așa, ați colaborat și-n alte „privește”?

— Vai, cum vorbești! protestă Mercenarul.

1) Vezi numărul 3 din colecția MERCENAR, *Umbra celui de-al IV-lea Reich* (n.ed.).

Fontanella tăcea înmărmurit. Dădea impresia că ar fi vrut să intre în pământ. Dar Bess se uită la el și izbucni în râs.

— Haide, Henri, nu face mutra asta! Trăim despărțiți mai mult de o jumătate de an. Asta implică un anumit număr de concesii.

Fontanella se luminează la față și suspinul lui de ușurare dezvăluie o capacitate toracică peste medie.

Apoi Bess se ridică și zise:

— Îți rog pe domni să mă scuze un moment!

Frost și Fontanella o urmăriră cu privirile în timp ce ea trecea prin fața teighelei și se îndrepta spre culoarul toaletelor, situat la celălalt capăt al sălii. Apoi francezul zise cu voce tare:

— Ești băftos, amice. S-ar părea că ai câștigat lozul cel mare cu fata asta. E „extra” din toate punctele de vedere.

— Predici unui convertit, amice. Tu cum te descurci în privința asta?

— Așa și-așa! Dar, în ansamblu, viața de celibatar are părțile ei bune.

— Mda, mormăi Frost. E un mod de a vedea lucrurile. Un singur lucru nu e în regulă în privința ei. Mi se întâmplă să mă gândesc la Bess în timpul luptei. Aste e periculos.

— Foarte periculos, aprobă Fontanella. Nu de mult, am trecut și eu prin asta.

— Încep să mă obișnuiesc, reluă Mercenarul. E un risc pe care am hotărât să mi-l asum. Consider că merită.

Fontanella îi dădu dreptate, clătinând de câteva ori din cap.

Americanul aprinse o țigară Camel și francezul o țigară Bastos. Cei doi bărbați fumați în tăcere, duși pe gânduri. Apoi începură să discute din nou despre misiunile lor. Firește,

fără să intre în detalii. Dar aveau unul în celălalt o încredere deplină.

Patroana îi întrerupse așezând pe masă o supieră fumegândă, care degaja o aromă grozavă de pește, usturoi, verdeață și șofran.

— Hummm... simt că ne vom delecta regește! murmură Fontanella. Cu cât o aștepți mai mult, cu atât e mai bună.

— Mai întâi degustarea și pe urmă comentariile, decreta maica Bardou cu siguranța celor care consideră un pariu câștigat dinainte. Urmarea vine mintenaș. .

— Ei! zise deodată Mercenarul. Mă întreb ce face Bess. Mi se pare că lipsește de o eternitate.

În momentul în care întorcea capul spre culoarul de la toaletă, o voce groasă, de acum familiară, răsună în mijlocul vacarmului din sală.

— Doamne, Tino, rachiul vrea să se întoarcă în natură! Da' ai grijă, pui de lele! Să nu bei tot până mă duc să trag o pișare!

— Ho! Ange! răcni maica Bardou. Ține-ți gura aia mare! Mai sunt și doamne pe-aici.

Pescarul se ridică în picioare și răspunse cu vocea lui tunătoare:

— Dacă sunt ca tine, Ginette, e nevoie de mai mult ca să le zgârie timpanul.

Apoi se îndreptă spre toaletă cu un pas greoi care zgudui parchetul.

Întinse mâna spre ușă în clipa în care o explozie cumplită cutremură zidurile micului restuarant. Vitrina se făcu țandări. Câteva mese se răsturnară. Sticlele făcute zob își pulverizară conținutul în aer.

Din reflex, Frost și Fontanella se aruncară la podea.

Mercenarul scoase un strigăt de durere pomenindu-se pe spate cu conținutul fierbinte al supierei. Țipete stridente răsunau din toate colțurile. Frost îl văzu pe Fontanella dezechilibrând-o pe maica Bardou și trântind-o la podea lângă el. Apoi dinspre toalete bufni o flamă gigantică, galbenă-albastră, și lumina se stinse.

Preț de o secundă, Mercenarul nu mai văzu nimic. Apoi se ridică, cu urechile înfundate, cu ciorba șiroind pe el, cu fața și mâinile rănite de cioburi de sticlă și porțelan.

Felinarele de pe stradă aruncau în restaurantul distrus o lumină albastră și lugubră. Ici și colo se ridicau siluete năucite. Altele rămâneau nemișcate pe jos. Răniții gemeau. Maica Bardou plângea. Fontanella o ridică în capul oaselor și o sprijini cu spatele de teighea, apoi strigă:

— Victor! Ești acolo?

— Da, răspunse din bucătărie vocea unui bărbat.

— Cheamă repede poliția! În wc-uri a explodat o bombă! Mă reped la mașină să dau instrucțiuni prin radio.

Briza marină legăna năvoadele de la fereastre.

Frost scutură capul ca să-și limpezească ideile apoi strigă brusc:

— Bess!

CAPITOLUL II

Bess...

Se afla la toaletă în momentul exploziei. Frost avu impresia că primește o lovitură de baros în cap.

Bess... Nu, nu ea. Gândul era insuportabil. Fiecare fibră a ființei sale se revolta.

Mercenarul întoarse capul și îl văzu pe Fontanella în stradă, alergând spre mașină.

În restaurant se instalase o tăcere tâmpă. Nu se mai auzeau decât gemetele răniților, plânsetul bătrânei Bardou și vocea agitată a soțului ei care vorbea la telefon cu poliția din Mandelieu.

Mercenarul sări peste masă și se repezi spre toaletă, strecurându-și mâna la subsuoara stângă cu un gest reflex. Dar nu-și găsi nici tocul, nici arma. Venise la Cannes ca oricare turist și armele îi rămăseseră în apartamentul pe care

il avea în Atlanta.

Ușa de la intrarea micului culoar nu mai exista, dar Mercenarul trebui să-și încetinească goana pentru a trece peste un cadavru.

Trecu pragul și fu întâmpinat de un duș diluvian. Se spărseseră conductele de apă. Frost făcu mai întâi o mișcare de retragere instinctivă, apoi își puse mâna streășină la ochi și pătrunse sub cascadă.

Lumina de pe stradă nu ajungea până pe culoar, dar o întreagă bucată de zid din ceea ce probabil că fusese toaleta bărbaților se prăbușise în spate și, dincolo de el, Frost zări o curte mică pavată, plină de moloz, fragmente de chiuvetă și scaune de wc.

Frost deschise cu umărul ușa de la toaleta femeilor. Nu se mai ținea decât într-o balama și se prăbuși cu un plesnet „acvatic” peste pardoseala inundată de lumina lunii, care pătrundea prin gaura din zid.

Frost își ridică șuvița neagră lipită de ochi și încercă să examineze locul. Aici, zidul din fund rămăsese în picioare. Numai ferestruica fusese pulverizată. Erău mai puține stricăciuni, dar mult mai întuneric.

Mercenarul aprinse bricheta și flacăra tremurătoare lumină forma unui corp întins în mijlocul micii încăperi. Apoi flacăra se stinse cu un sfârâit. Bricheta nu putea să stea aprinsă sub ploaia furioasă care cădea din conductele de apă distruse.

În momentul în care se lăsă pe vine lângă corpul întins pe jos, Frost auzi urlatul primelor sirene. Privirea i se obișnuise cu penumbra. Avea în față cadavrul unei femei aproape intact, cu excepția unei găuri deasupra urechii stângi. Un firisor de sânge se amesteca cu apa care ieșea prin gaura ghenei situată sub fereastră.

Mercenarul își continuă investigațiile și descoperi ce anume lovise tâmpla femeii: broasca ușii, smulsă de explozie. Probabil că suflul fusese de o violență nemaipomenită.

În momentul acela auzi un zbârâit în urechi, apoi un „pop”, asemănător cu cel pe care îl auzi când cobori de pe munte. Își dădu seama că auzul îi revenise la normal. Plescăitul picioarelor în apă îi deveni aproape asurzitor.

Ușile celor două cabine erau sparte. Alte cadavre nu mai erau. Nici urmă de Bess. Frost se pregătea să iasă când lumina unei lanterne inundă culoarul.

— La dracu! izbucni bărbatul cu lanterna. Totul e distrus. Și apa curge din toate părțile. Popaul, caută robinetul și închide apa.

Frost ieși și se pomeni nas în nas cu un polițist în uniformă.

— Nu mișca!

Țipătul îi răsună dureros în urechi.

— Dă-i pace! ordonă vocea lui Fontanella. E un prieten de-al meu.

Inspectorul îl împinse într-o parte pe polițist și pătrunse pe culoar.

— Au sosit pompierii, adăugă el. Ocupați-vă de evacuarea răniților. Ancheta e treaba mea!

Polițistul în uniformă deschise gura să protesteze. Fontanella îl opri cu un gest al mâinii și zise cu un ton calm:

— Am vorbit adineauri cu comandantul Prouteau, de la care am primit ordine precise.

Comandantul Prouteau conducea grupul special însărcinat cu lupta antiteroristă. Fontanella nu avu nevoie să spună mai mult.

Polițistul înghiți în sec, întoarse spatele și o porni spre

restaurant, unde brancardierii se agitau în mijlocul dărâmarurilor. Corsicanul își ridică gulerul hainei și veni spre Frost.

— Ai găsit-o? întrebă el.

Tăcerea crispată a americanului era mai elocventă decât un răspuns.

Fontanella intră la toaleta femeilor și se lăsă pe vine lângă cadavru. În momentul acela dinspre sală răsună din nou un strigăt:

— L-am găsit! Robinet afurisit!

Dușul se opri aproape imediat, întâi pe culoar apoi în toaletă. Șuieratul jeturilor încetă, făcând tăcerea și mai apăsătoare. Fontanella se ridică cu o ușoară pârâială a articulațiilor, apoi nu se mai auzi decât gâlgâitul apei care se scurgea în gheana de sub fereastră.

Fontanella puse mâna pe umărul Mercenarului. Știa că trebuia să facă ceva, să spună ceva.

— Îmi pare rău, Hank...

Nu-și găsea cuvintele.

Auzind vocea prietenului său, Mercenarul își recăpătă graiul. Strigătul lui semănă cu strigătul cumplit al unui animal rănit de moarte.

— Bess! BESS!

Fontanella nu știa ce să facă.

— De ce? strigă Frost. *De ce, Dumnezeule mare?*

Francezul înțelese că ceda nervos și încercă să-l readucă pe drumul raționamentului.

— Am deja trei ipoteze...

— Puțin îmi pasă de ipotezele tale căcăcioase! Bess... Netrebnicii! Ticaloșii! Am să-i distrug!

De data asta, Fontanella consideră că trebuia să ia taurul

de coarne. Îl apucă pe Mercenar de cămașă și zise cu o voce fermă:

— Lasă gura! Nu schimbi nimic dacă răcnești întruna.
Mercenarul se potoli.

— Scuză-mă, Henri, murmură el. Mă port ca un copil.
Dar... Nu mai știu ce e cu mine.

Fontanella îl privi drept în ochi și clătină lent din cap.

— Înțeleg, Hank.

Urmă o nouă tăcere apăsătoare, apoi inspectorul reveni la realitate.

— Te-ai uitat în curte și pe strada din spate?

Mercenarul își revenise.

— Nu, răspunse el.

— Hai să vedem, hotări Fontanella.

Mercenarul porni după el replicând:

— Îmi pare rău, Henri. Nu... E prima oară în viața mea când reacționez astfel. Totuși, Dumnezeu mi-e martor că am văzut mulți prieteni murind. Dar Bess... Nu, asta e prea mult.

— Înțeleg, zise din nou francezul. Haide, poate găsim ceva.

Aprinse lanterna și luminează curtea plină de dărâmături. Mijlocul curții pavate forma un șanț îngust prin care se scurgea spre stradă apa înroșită de sânge.

— Au mai fost și alte victime în afară de femeie, zise Fontanella.

Fasciculul lanternei descoperi rămășițe de carne ciopârțită. Frost se apropie, cuprins de oroare, temându-se că va găsi dovada de netăgăduit a morții frumoasei Bess.

— Privește! exclamă polițistul francez.

Frost se uită și văzu câteva bucăți de stofă neagră. Bess purta o rochie albastră.

După câteva minute de cercetări, cei doi bărbați se văzură obligați să se resemneze. În curte nu se afla nici o probă categorică. Ieșiră în stradă. Poarta veche de lemn era intactă, cu excepția câtorva pete de sânge.

Afară, două mașini ale poliției, cu girofarurile în acțiune, blocau fiecare capăt al străzii. Ferestrele a două case din fața porții de lemn fuseseră pulverizate. Locuitorii ieșiseră în stradă și stăteau de vorbă cu polițiștii însoțindu-și cuvintele cu multe gesturi. Fontanella se apropie în grabă de un subofiter cu mustață.

— Ați găsit ceva?

— Nimic, domnule inspector.

Corsicanul se întoarce spre Frost.

— Ar fi mai bine să te duci acasă, Hank. Deocamdată nu pot să spun nimic. Oamenii de la DST ⁽¹⁾ vor sosi dintr-o clipă în alta. Dacă descopăr ceva, îți dau un telefon.

— Rămân aici, hotărî Mercenarul.

— Hank, nu fi ridicol. Cu ce va schimba asta situația? Am dat ordin să se instaleze **baraje pe drumurile** din tot departamentul. **Gările și aeroporturile sunt supravegheate.** La frontiere a fost trimis un mesaj urgent. Pe urmă trebuie să-i interoghez pe eventualii martori, să văd dacă au fost remarcați suspecti.

— Eu sunt un martor, insistă americanul.

— OK, zise Fontanella. Dar erai cu mine. Ce-ai văzut tu, am văzut și eu. Și deocamdată asta înseamnă mai nimic. Și pe urmă trebuie să dau dispoziții oamenilor. Prezența ta...

1) DST (Direcția de Supraveghere a Teritoriului) - serviciu al Poliției Naționale care are drept misiune cercetarea și prevenirea pe teritoriul francez a activităților duse de puterile străine, activități de natură să amenințe securitatea țării (n.tr.).

Corsicanul tăcu jenat.

— Prezența mea te-ar stânjeni? făcu Mercenarul cu un ton necruțător.

Tăcu și el, regretându-și agresivitatea. Știa că nu i-ar fi fost de nici un folos lui Fontanella. Iar dacă Bess ar fi fost ciopârțită de explozie, la ce i-ar fi servit dacă era de față când i s-ar fi descoperit rămășițele?

Se întoarse în restaurant, urmat de Fontanella, care era din ce în ce mai preocupat.

— Dacă vrei, pun la dispoziția ta o mașină, îi propuse inspectorul de poliție.

— Prefer să mă descurc cu propriile mele mijloace.

— În cazul ăsta, îți chem un taxi.

— Nu e nevoie, Henri...

— Am zis! îl întrerupse inspectorul cu autoritate. Te vei întoarce la hotel. Nu vreau să iei barurile la rând ca să te îmbeți. Dacă am vești pentru tine, trebuie să știu neapărat unde te găsesc.

Avea dreptate. În ciuda durerii sfâșietoare, Frost recunoscă că tot ce spunea era adevărat.

— Mda, zise el cu o voce răgușită. E mai bine așa.

Când ajunseră în sala restaurantului, oamenii de la DST erau deja acolo. De grinzi fuseseră fixate lămpi mari cu halogen și se fotografia de zor.

Frost și Fontanella dădură ocol unui cadavru imens. Doi polițiști îi trasau cu creta contururile pe podea.

— Bietul Ange, murmură Fontanella. A terminat cu plimbările pe mare.

Frost îl recunoscă pe colosul care voia să intre la toaletă în clipa în care explodase bomba. Gâtul lui Ange Balducci era tăiat ca de cuțitul unei ghilotine. Capul plin de sânge se

rostogolise până la tejghea. Îi lipsea o ureche.

Vederea lui Frost se tulbură o clipă, în timp ce în minte i se derulau scene din seara aceea, asemenea unui film haotic. Vocea tunătoare a lui Balducci care cerea să fie servit. Fontanella vorbindu-le despre activitatea lui de contrabandă. Bess... Vocea ei... Fața ei... Ochii ei mari și verzi. Părul blond. Obrajii îmbujorați de rachiu. Buzele ei... Apoi din nou vocea... Râdea, îi compara pe cei doi contrabandiști cu Stan și Bran.

Frost simți că i se îndoiaie genunchii. Se prinse în ultima clipă de marginea tejghelei. O mână solidă îl prinse de subsuoară. Apoi auzi vocea lui Fontanella:

— Hank? Ți-e rău?

— Nu, nu. Cred că am avut o amețală.

— Am ambulanțe. Vrei să te trimit la spital?

— Nu, nu, n-am nimic. Un taxi îmi ajunge.

Inspectorul găsi un scaun întreg și îl puse pe american să stea jos. Apoi dădu câteva ordine.

După câteva clipe, un om îi aduse Mercenarului un pahar mare cu coniac. Fontanella plecase la treburile lui. Frost luă o înghițitură bună de coniac. Se simți imediat scuturat de căldura mușcătoare a alcoolului. Bău din nou și se simți cu mult mai bine.

La mai puțin de doi metri de el, un inspector în civil încerca să-l interogheze pe Tino Casavecchia. Dar micul corsican nu era în stare să pronunțe nici un cuvânt. Stătea prostrat pe un taburet, uitându-se drept înaintea lui, surd la întrebările polițistului.

Mercenarul se întoarse și văzu că Tino se uita țintă la capul lui Ange. Vru să intervină, să-i explice polițistului că Casavecchia nu era în stare să-i spună nimic. Dar renunță.

Nu avea putere. Nu mai avea putere pentru nimic.

Își termină paharul de coniac în momentul în care Fontanella se întorcea la el. Inspectorul îi întinse vesta frumoasei Bess murdară de ciorbă. O lăsase pe speteaza scaunului înainte de a pleca la toaletă.

— Asta e?

Frost dădu din cap.

— N-ar trebui, zise francezul. Dar dacă vrei s-o iei cu tine...

— Mulțumesc, Henri, draguț din partea ta, dar nu țin neapărat.

— Înțeleg, zise Fontanella întinzând haina unui om care trecea pe lângă ei, cu brațele încărcate de haine. A venit taxiul. Doi oameni te vor însoți până la capătul străzii. Accesul e blocat și e greu de trecut din cauza curioșilor, a ziariștilor, a televiziunii. Marele tîmbălău!

Mercenarul știa că era stupid, dar nu se putu reține să nu întrebe:

— Tot nimic?

— Nu, bineînțeles. Altfel ți-aș fi spus.

Frost se ridică și strânse mâna lui Fontanella.

— Când ne vedem, Henri?

— Te sun imediat ce găsesc cel mai mic indiciu. Dacă nu...

Mercenarul se simțea singur, așa cum nu mai fusese niciodată. Avea nevoie să se agățe de ceva. Și singura persoană disponibilă era Henri Fontanella.

— Știi că ai multă treabă, Henri, dar poate vei putea să iei legătura cu mine mâine.

— OK, Hank. Mâine dimineață, imediat ce am un moment liber.

Frost îi întoarse spatele și o porni spre cei doi polițiști care îl așteptau lângă ușa distrusă. Înainte de a ieși, Mercenarul auzi un om strigând:

— Cel puțin patru cadavre, Fonta. Probabil cinci și poate chiar șase. O să vedem... Am găsit bucăți de carne în toată curtea. Bucăți mici. Va trebui să așteptăm expertiza medico-legală ca să putem cunoaște fără greșală numărul exact al victimelor.

Mercenarul strânse cu putere din dinți. Când ieși din restaurant, aproape că era convins de ceea ce avea să-i anunțe Fontanella în momentul în care va avea în sfârșit rezultatele expertizei.

CAPITOLUL III

Mai era un sfert de oră până la miezul nopții dar promenada nu ducea lipsă de animație. Ziua fusese caldă și turiști în ținute sumare umpleau trotuarele.

Frost știa că Fontanella nu va putea să-i telefoneze foarte curând. Nu avea chef să se întoarcă la hotel. Nu imediat. Masa aceea de oameni, viermuitoare și lipsită de griji, îl atrăgea ca un magnet. Voia să se piardă, să se topească, să dispară în ea.

Tocmai voia să-i spună șoferului că poate să plece, când simți un miros de pește. Cămașa albă se uscaseră între timp dar era murdară de cruste brun-roșiatice. Blugii îi erau încă uzi.

Scoase un pachet de Camel din buzunar și aprinse o țigară ușor umezită. Oare câte fumase de la La Napoule? Nu știa. Multe în orice caz.

Dădu fumul afară pe nări și își aminti că unul dintre polițiști dăduse ordine foarte stricte șoferului: „Îl vei duce pe domnul la hotelul *Savoy*, *nu în altă parte*. Dacă există cea mai mică problemă, telefonezi aici. Îl ceri pe inspectorul Fontanella.”

Șoferul dăduse din cap și băgase în buzunar cartea de vizită întinsă de polițist. Apoi, fără tragere de inimă, îl ajutase să urce în mașină pe acel client ciudat, care era ud și putea a pește. Pe drum încercase să-i pună tot felul de întrebări, dar nu obținuse decât niște bolboroseli imposibil de înțeles.

La început durerea îl copleșise, dar acum Mercenarul începea să simtă în el clocotind dorința de răzbunare.

Bess murise. Ucisă de niște țicniți. Trebuiau să plătească! Dar cum să facă? Nu avea nici cel mai mic indiciu care să-i permită să dea de urma lor.

Deodată își aminti ceva. Fontanella vorbise de trei ipoteze. Dar în momentul acela, chinuit de durere, Frost îl trimisese la plimbare. Singura posibilitate era să-l chestioneze pe inspectorul de poliție.

O, Frost nu-și făcea iluzii, știa că Fontanella nu-i va spune totul. Avea oamenii lui pentru a-i hăitui pe teroriști și n-ar fi acceptat amestecul americanului. În anumite privințe, prietenia nu are nici o putere. Fontanella era pe teritoriul său și n-ar fi admis intervenția Mercenarului.

Dar...

Poate...

Da, poate că procedând cu abilitate, Frost va reuși să obțină de la el destule informații pentru a porni propria lui anchetă. Va plăti și oameni, dacă va fi nevoie. Acum avea cu ce și știa la ce uși să bată. Era hotărât. Va face tot ce-i va sta în putință pentru a o lua înaintea poliției.

Ticaloșii care o omorâseră pe Bess vor pieri de mâna lui. Îi va taia în bucăți, îi va jupui de vii, îi va chinui ca pe hoții de cai!

— Ho, Frost, murmură el, lasă circul! O iei razna!

Șoferul ridică ochii spre oglinda retrovizoare.

— Vă simțiți bine, domnule?

— Mda, mârâi Mercenarul trăgând din țigară. Mergi mai departe.

Se ghemui pe bancheta din spate simțind din nou cum depresiunea nervoasă câștiga teren.

Deodată avu impresia că luminile se sting și se ridică să privească pe fereastră. Taxiul părăsise pur și simplu Croisette și pătrunsesse pe *rue du Canada*. După un moment, taxiul oprea în fața hotelului *Savoy*. Frost îi întinse șoferului o bancnotă de cinci sute de franci, puțin cam umedă, și coborî fără să mai aștepte restul.

Se îndreptă spre camera lui sub privirile uluite ale personalului și făcu un duș.

Când ieși din baie, atrocitatea situației se prăvăli peste capul lui ca un mai. Papucii frumoasei Bess. Hainele ei în șifonier. Parfumul hainelor ei. Patul. Nu mai putea dormi acolo.

Mercenarul își stăpâni tremuratul, își șterse părul și se pieptănă, apoi își puse o panglică nouă la ochi. Făcu după aceea inventarul rănilor. Un inventar formal. După duș nu se mai vedea nimic. Doar câteva zgârieturi pe mâini — pe care le dezinfectă cu alcool — și o vânătăie deasupra genunchiului stâng.

Frost îmbracă o pereche de blugi spalăciți, o cămașă de pânză albastră, o giacă subțire și vâri un buzunar un teanc mare de bancnote.

Când ajunse în stradă ezită.

La dreapta sau la stânga?

În clipa aceea îi veni un gând. Se întoarse, intră în hol și se apropie de recepție. Omul de serviciu la recepție, ocupat să dezlege cuvinte încrucișate, ridică capul spre el. Ochii bulbucăți și pleoapele pe jumătate închise îi dădeau un aer de batracian. Mercenarul îi zise:

— Dacă mă caută inspectorul Fontanella, să-i spuneiți că sunt la *Grand Hotel*.

Crezând că acelui client nu-i plăcuse la ei, omul răspunse cu un ton aproape jignit:

— Bine, domnule. Și bagajele?

— Pregătește-mi nota de plată pentru mâine după-amiază. Voi trimite atunci după ele.

— Bine, domnule, zise batracianul cu un ton de-a dreptul ursuz.

Câțiva tineri ieșiră din hotel râzând și se îndreptară spre Croisette. Frost se luă după ei.

După un sfert de oră intra pe poarta mare de fier de la *Grand Hotel* și pătrundea în grădina întunecoasă. Avu noroc să găsească o cameră. Apoi ieși. O forță mai puternică decât voința lui îl împingea să-și înecă tristețea în agitația mulțimii. Intră în primul bar și bău două pahare de whisky aproape unul după altul.

Când se uită în cele din urmă la ceas, băuse deja patru cafele și pierduse numărul paharelor de whisky.

Era douăsprezece și jumătate noaptea și briza care adia dinspre mare aducea o răcoare plăcută. De cealaltă parte a golfului se vedeau luminile insulelor Lerine. Mănăstirea strălucea.

Pe trotuar, clienții săteau cuminți la coadă în fața rulotelor negustorilor italieni de înghețată. Câțiva copii se jucau foarte

gălăgios. Atras probabil de mersul lui legănat, un tânăr se apropie de Frost și îi șopti:

— Puțin hașiș, tipule?

— *Fuck off, dirty little bugger!* ⁽¹⁾ mormăi Mercenarul dându-l la o parte cu un gest brutal.

— Nu e nevoie să te superi, zise altul luând-o din loc. Dacă nu vrei, poți să spui frumos.

În colțul străzii Antibes, Frost traversă la semafor.

După ce rătăci printre mașini și palmieri, Mercenarul ajunsese pe trotuarul opus.

— Ia fă-te-ncoa', corsar frumos, îi zise o voce de femeie. Mercenarul își văzu de drum clătinându-se.

— Hei! Mustață!

Mustață... Poate că era vorba de el. Se opri legănându-se, apoi se întoarse în loc.

Fata avea un păr violet sculat pe cap ca acele unui arici. Avea în picioare niște sandale cu tocuri uriașe și purta o fustă mini mai îngustă decât centura lui și o bluză din tul alb. Ca la restaurantele cu preț fix și fără surprize, totul era expus în vitrină.

De data asta Frost găsi replica franceză:

— *Meeeerde!*

Femeia scoase limba la el după care, reperând un alt potențial client, se îndepărtă legănându-și fundul.

Frost continuă să rătăcească prin Cannes și în cele din urmă se prăbuși pe unul din scaunele de pe terasa localului *Café du Festival*. Comandă un whisky și căzu într-o toropeală de abrutizat murmurând numele iubitei sale Bess.

1) Cară-te de-aici, curlangiule!

*

*

*

Drumul îngust urca întruna șerpuind. De o parte și de alta, trunchiurile de pin alternau cu hăurile negre. Ici și colo, apăreau în lumina farurilor vestigiile unor culturi în terase sau ruine din piatră care atestau că, într-o vreme, niște țărani se încapățânaseră să cultive acele pământuri pietroase.

— Ești sigur că e fata de la masa lui Fontanella? întreba Wolfgang Bauer.

— Nu încape îndoială. Am văzut-o așa cum te văd pe tine când am trecut pe jos prin fața restaurantului.

Capul femeii blonde se legăna la dreapta și la stânga în ritmul virajelor. Așezată lângă ea, în partea din spate a mașinii, Cornelia Mohrt își rodea unghiile.

Perplex, Wolfgang Bauer își aprinse a nu știu câta țigare din seara aceea. O lumină roșie se întinse pe fața lui și pe parbriz când trase cu sete din țigară.

— E ciudat, zise el după o tăcere lungă. Am impresia că am mai văzut-o undeva pe puicuța asta. Dar unde?

— Îți spun eu că e o polițistă! De asta te-a urmărit. Altfel ar fi ieșit de la toaletă ca să-i anunțe pe ceilalți.

— Nu sunt de acord, obiectă Bauer. Să presupunem că e de la poliție și că m-a recunoscut. Primul ei reflex ar fi fost să se ascundă și să se ducă să-și anunțe discret colegii. Eu am altă părere. De altfel, pașaportul ei spune că e ziaristă.

— Un pașaport nu înseamnă nimic. Știi la fel de bine ca și mine că așa ceva se poate falsifica.

— Oricum, zise Bauer, n-are rost să ne batem capul făcând tot felul de ipoteze.

— Ai dreptate. O vom lua la întrebări când o să-și vină în simțiri.

— Mmmm..., făcu Bauer dubitativ. La urma urmelor, mă întreb de ce ne încurcăm cu tipa asta. Ce-ar fi s-o aruncăm din mașină?

— Ești țicnit! exclamă Cornelia. Nici nu s-ar putea indiciu mai bun pentru poliție!

— Aici? Vor trece zile în șir, poate chiar săptămâni, până când o vor găsi. Poate n-o vor găsi niciodată.

— Posibil, dar n-am chef să ne jucăm. Și pe urmă... mie nu-mi place asta. Să lichidezi niște ținte anonime, e una. Dar pe cineva pe care l-ai văzut de aproape, pe care l-ai atins, asta nu. E un pas pe care nu pot să-l fac.

— Devii sentimentală, puicuța mea? întrebă Bauer râzând.

— O, termină, Wolfgang, ai să reușești să mă enervezi! Trebuie să aflăm cine e și de ce te-a urmărit. Vreau neapărat să o interoghez. Pe urmă, o să vedem. S-ar putea ca un ostateg să ne fie folositor.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, vorbeam și eu așa..., răspunse Cornelia Mohrt.

Wolfgang Bauer trase din țigară și încercă să zărească fața tovarăsei sale în oglinda retrovizoare.

— Auzi? Spui, așa, niște șmecherii, și pe urmă nu vrei să explici! La ce te gândeai? Că dacă l-am ratat pe Fontanella, Karl va încerca să ne facă necazuri?

— Nu mie. Dar dacă aș fi în locul tău, eu m-aș teme.

— Ei și? întrebă Bauer furios. Ce-ți închipui? Dacă Karl vrea să-mi facă de petrecanie, nu e decât un singur lucru de făcut — să fiu mai rapid decât el. Crezi că francezii or să mă

cadorisească cu o operație plastică și o viză pentru America de Sud în schimbul unei americance?

— Francezii nu, răspuse Cornelia. Dar s-ar putea să găsim un client interesat. Oricum, ce ne costă s-o ținem cu noi în ascunzătoare?

— Nimic. Numai că va trebui s-o supraveghem timp de zece zile. Cele zece zile prevăzute înainte de întoarcerea în Germania.

— Da. În principiu, putem considera că supravegherea frontierelor va începe să slăbească.

— Mda, mormăi Bauer. Și când a-i să-mi oferi noaptea vieții mele?

Cornelia Mohrt se destinse. Nu-și mai roase unghiile și râse răgușit.

— Te-ar deranja să știi că ea stă legată în camera de altături?

Wolfgang zâmbi scuturând scrumul țigării.

— Nu.

— Nici pe mine, zise Cornelia.

Wolfgang Bauer trase un ultim fum și stinse țigara. Începea să se simtă obosit și conduse un moment în tăcere, concentrându-și atenția asupra drumului care devenea din ce în ce mai greu.

— Cât mai avem până la ascunzătoare? întrebă el după un moment.

Cornelia se uită la ceas.

— Am trecut de Grasse de un sfert de oră. Încă vreo douăzeci de minute. Poți să reduci viteza, pe-aici nu mai riscăm să dăm peste baraje.

Întoarse capul spre Bess și adugă:

— S-ar zice că se trezește.

O apucă pe americană de bărbie ca s-o poată observa mai de aproape.

— Nu. Alarmă fasă.

Wolfgang ridică ochii spre oglinda retrovizoare și rânji.

— După lovitura de manivelă pe care i-ai tras-o la câpâțână, s-ar putea să nu se mai trezească niciodată.

— Nu spune prosti! Doar a leșinat. Respiră cât se poate de normal și are pulsul regulat.

Ridicând mâna ostatecii pentru a-i lua pulsul, Cornelia Mohrt simți ceva în palmă. Aprinse un chibrit ca să vadă mai bine și descoperi diamantul.

— Ce faci? întrebă Wolfgang intrigat.

— La naiba! exclamă Cornelia drept răspuns.

— Ce?

— Are un inel... E ceva-ceva!

— Să vad.

Cornelia luă inelul din degetul lui Bess și îl trecu colegului ei care luă o mână de pe volan, cât să ia bijuteria și să aprindă becuțelul de la bord.

— Cred că valorează o sumă babană, zise el stingând becuțelul. Păstrează-l.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că n-am chef să fac pe burgheza.

Bauer rânji și vârî inelul în buzunar.

— Bine, îl iau eu. O șmecherie ca asta trebuie valorificată așa cum se cuvine.

— Prea periculos, obiectă Cornelia. Bijuteria asta poate fi reperabilă.

— Lasa, zise Bauer, cu relațiile pe care le ai în mediul parizian, găsești tu unde să-l plasezi.

— Ai de gând să te deplasezi la Paris doar ca să-l vinzi? îl întrebă Cornelia cu un ton ironic.

— Nu, admise Bauer. Totuși rămâne la mine. Nu se știe niciodată... Poate se ivește o ocazie.

— Atenție, încetinește! Aproape că am ajuns. Trebuie s-o iei pe un drum de piatră la dreapta.

Cornelia se ridică și se sprijini cu coatele de scaunul din față ca să vadă mai bine marginea drumului.

— Ușurel! Ușurel! zise ea. O să treci de el. E un drum dezafectat năpădit de mărăcini și frunziș. Aproape că nu-l vezi.

Fata își lipi fața de geam și deodată exclamă:

— Acolo! Cotește!

— Unde? întrebă Bauer agasat. Nu văd nimic.

— Tocmai! De asta a și fost ales locul ăsta. Cotește când îți spun!

Germanul micșoră viteza, aproape gata să oprească mașina, și făcu cu prudență la dreapta. Spre marea sa surpriză, se pomeni pe un drum invadat complet de vegetație. Crengi de stejari verzi, lauri, rosmarin, mărăcini se dădeau în lături din fața parbrizului cu un zgomot asemănător cu cel al unei perii pe un pavaj zgrumțuros, zgâriau caroseria mașinii apoi se închideau din nou în urma ei, formând o perdea de nepătruns și pentru privirile cele mai pătrunzătoare.

După zece minute, mașina intra într-un fel de luminis înconjurat de pini. Farurile luminară două construcții de piatră. Una dintre ele era complet ruinată. Cealaltă, mai mare, mai avea încă o parte din acoperiș.

— Am ajuns, zise Cornelia. Culcuș rural gratuit.

— Cum ascundem mașina?

— Privește.

Bauer urmări cu privirea direcția indicată de Cornelia și, la vreo zece metri de casă, crengile stufoase ale copacilor formau un fel de boltă. Wolfgang pătrunse cu mașina sub boltă și opri motorul.

Bess nu-și recăpătase cunoștința.

Cornelia Mohrt deschise portiera și coborî. La început avură impresia unei tăceri totale, după duduitul motorului care le umpluse urechile de la La Napoule. Apoi, treptat, zgomotele nopții se făcură auzite: trosnetul pinilor agitați de vânt, foșnetul frunzelor, țârâitul greierilor.

— Vorbeai de un culcuș, mormăi Wolfgang dezmorțindu-și picioarele. Cum o să trăim acolo înăuntru timp de zece zile?

— Termină cu bombănitul, zise Cornelia lipindu-se de el. Ingrid a avut grijă să instaleze totul. Avem chiar și frigider. Putem rezista unui asediu. Nimeni nu trece vreodată pe-aici, cu excepția vânătorilor și sezonul încă nu s-a deschis. Doar la un lucru trebuie să fim atenți, să nu facem niciodată focul.

— De ce? întrebă mirat Bauer.

— Mai întâi, pentru că e periculos. Pe urmă, pentru că cel mai mic firicel de fum ar alerta serviciile de luptă împotriva incendiilor de păduri. Firește, trebuie să ne ascundem când trec elicopterele și avioanele de recunoaștere. Dar pe astea le auzim când vin.

Cei doi teroriști o scoaseră pe Bess din mașină și o duseră în una din încăperi unde o lăsară pe jos, legată și cu căluș la gură.

Apoi Cornelia dădu la o parte un cearceaf murdar și îl pofti pe Wolfgang acolo unde avea să fie dormitorul lor în timpul celor zece zile de izolare.

— Și Ingrid? întrebă Bauer. Ea pleacă imediat la Karl?

— Nici vorbă, răspunse Cornelia Mohrt. Respectă și ea regula celor zece zile. Trebuie să sosească mâine dimineață cu ziarele.

— La dracu! mormăi Wolfgang Bauer.

Cornelia Mohrt se înșelă în privința proastei dispoziții a colegului ei.

— Nu-ți face griji, iubitul. Avem saltele pneumatice bune și posibilitatea să ne izolăm.

— Nu e vorba de asta! Mă gândesc la reacția ei când o să vadă că am adus fata aici.

— Liniștește-te. Ingrid nu-și va permite să aibă nici cea mai mică reacție fără să cunoască punctul de vedere al lui Karl. E mai mult decât mărginită.

— Păi tocmai că ea cunoaște punctul de vedere al lui Karl. Fără martori, fără vreo urmă. Simplu ca bună ziua. Despre tipesa ta Ingrid n-o să vrea să știe nici cine e, nici de unde vine. O să-i tragă un glonț între ochi cât ai zice pește! Iar eu o să trebuiască să fac pe groșarul!

— Vai ce pesimist ești! murmură Cornelia cu o voce suavă legănându-se de pe un picior pe altul. Haide, vino. Sunt nerăbdătoare să-mi îndeplinesc promisiunea.

CAPITOLUL IV

Ingrid Balsen își croi drum prin mulțime și ajunse la mașina ei albă parcată cu fața spre mare.

Nu fusese lăsată să se apropie de restaurantul *Bardou* dar dăduse din coate și reușise să ajungă în rândurile ziariștilor. Puținul pe care-l văzuse și cele câteva comentarii auzite fuseseră suficiente. Știa că Fontanella era în viață. Ba chiar el conducea ancheta.

Imbecilul de Wolfgang și cu fufa lui de Cornelia rataseră lovitura!

Ingrid Balsen trânti portiera cu o brutalitate inutilă. Trăsăturile ei fine și netede erau deformatе de furie. Porni motorul și demară în trombă.

*

*

*

Răniții fuseseră evacuați din micul restaurant. Sala, toaletele și curtea mișunau de polițiști și de anchetatori din echipa medico-legală.

— Deci? Primele concluzii?

Bărbatul își scoase mânușile de plastic, le întinse unui asistent și începu să-și scotocească sistematic buzunarele. Înverșunarea lui dădu în cele din urmă roade. Găsi în haină o mică trusă din piele din care scoase o pipă mare.

— La prima vedere, aş zice patru, anunță el.

— Patru ce?

Medicul începu să-și umple liniștit pipa sub privirea agasată a lui Fontanella. După ce termină, se uită cu atenție la inspector, își vârî pipa între dinți și mormâi:

— Patru cadavre, evident. Oamenii mei adună tot ce găsesc, rămășițe de carne, fragmente de oase, dinți, păr.

— Veți reuși să-i identificați?

— Nici o problemă în privința femeii din toaletă și a decapitatului din restaurant, îl asigură medicul aprinzându-și pipa.

Fontanella alungă fumul cu un gest al mâinii.

— Și ceilalți? întrebă el. Ei mă interesează.

— Asta... asta va depinde.

Fontanella își pierdea răbdarea.

— De ce va depinde, Dumnezeu mare?

Medicul răspunse cu un ton calm și puțin ironic, de parcă s-ar fi adresat unui neștiutor:

— Aș putea să spun că e vorba de bărbați și de femei. Dacă am destule elemente, voi descoperi vârsta lor, culoarea părului și a ochilor. Vă voi face un raport foarte detaliat despre starea dentiției lor. Nici în privința grupei sanguine nu va fi nici o problemă. Vom face tot ce este cu putință pentru a reconstitui cadavrele cât se va putea de bine, dar dacă aveți

o identitate pe care s-o puteți aplica indivizilor pe care îi vom restitui...

Medicul își lasă fraza neterminată.

— Presupuneri? întrebă Fontanella, stăpânindu-și enervarea.

— Evident.

— Se pare că sunt două victime. Un bărbat brunet și o femeie blondă.

Henri Fontanella avu impresia că primește o lovitură de pumn în stomac.

— De unde știți?

— Am spus „se pare”, preciză medicul cu răbdare. Veniți cu mine dacă vreți să aflați mai multe.

Fontanella făcu mai întâi un tur prin sala restaurantului. Anchetatorii se achitau corect de sarcinile lor.

Inspectorul plecă după medic care intrase deja pe culoarul toaletelor. Era convins că acolo nu va descoperi mare lucru în privința identității asasinilor. Poate că atentatul va fi revendicat în următoarele zile...

Cei doi bărbați traversară curtea și se apropiară de o camionetă cenușie, scăldată în interior de o lumină albă orbitoare.

— Iată ce-am cules, anunță medicul legist arătând un șir de cutii din plastic.

Fontanella se aplecă puțin ca să vadă mai bine, dar se îndreptă imediat reținându-și cu greutate un sughiț.

— E cam puțin, constată el.

— Pentru noi e mult, obiectă medicul, încapătânându-se să sufle fumul în nasul lui Fontanella. Uitați asta.

Inspectorul își stăpâni greața.

— Un pantof de bărbat. Nu e nevoie să fii Sherlock Holmes.

— Nu, aprobă medicul. Pe de altă parte, am găsit bucăți de stofă neagră provenind în mod clar din costumul unui bărbat.

— Și cealaltă?

— Aici e mai complicat. Părul blond nu pare vopsit. Și e relativ lung. Primul indiciu ne face să credem că ar putea fi vorba de o femeie.

— Asta nu dovedește nimic.

— Nu, admise medicul legist. Avem câteva bucăți mici de țesătură care ar putea să provină dintr-o rochie de șantung albastru.

Fontanella pâli.

— Sunteți sigur?

— Va trebui să facem analize ca să fim siguri în privința culorii. Țesătura este prea impregnată de sânge. Pe de altă parte, lângă rămășițele chiuvetei a fost găsit un ruj de buze aproape intact.

— Nici asta nu dovedește nimic.

— Sigur că nu, zise medicul legist. Dar, cum vă spuneam, deocamdată ne aflăm în domeniul ipotezelor.

În ciuda hotărârii de a fuma mai puțin, Fontanella aprinse o țigară Bastos. Nu mâncase nimic și organismul cerea compensații. Și pe urmă inspectorul simțea o nevoie violentă să lupte împotriva imputăciunii fumului de pipă.

Fontanella își puse în buzunar pachetul și bricheta apoi, brusc, își prinse bărbia cu mâna stângă și suflă fumul în nasul medicului gândind cu voce tare:

— Dar... cadavrul găsit în toaleta femeilor era aproape intact. E clar că explozia s-a produs la bărbați și forța suflului s-a exercitat spre exterior. De unde zidul distrus și dărâmurile din curte...

Medicul legist îi luă vorba din gură:

— Asta m-a intrigat și pe mine. Ce să caute o femeie în toaleta bărbaților?

— Și încă machijându-se, adăugă Fontanella.

Medicul îl împiedică să spună mai mult ridicând mâna cu un gest asemănător cu cel al unui sergent de stradă care oprește circulația.

— Să nu ne grăbim! zise el. N-am determinat proveniența rujului de buze. Dar... acum... Se poate întâmpla ca o femeie să intre în toaleta bărbaților. Poate că e vorba de o...

Fontanella îndepărta ipoteza chiar mai înainte ca ea să fie formulată până la capăt.

— Nu în restaurantul doamnei Bardou! zise el râspicat.

— Sau o femeie care a greșit ușa, atunci, merse medicul mai departe cu presupunerile. O străină, de exemplu...

Fontanella avu impresia că i se aplică lovitura de grație.

Refuza să creadă că trupul ciopârțit era a lui Bess. Dar deocamdată, indiciile, aparențele și bunul simț indicau contrariul.

Inspectorul trase din țigară, apoi încercă să vorbească cu un ton detașat, de profesionist:

— Credeți că veți putea determina sexul...

Evită să privească și arată cu degetul spre cutia din plastic.

— Nici o problemă. Voi analiza sângele imediat ce ajung la laborator.

Fontanella se simți din nou cuprins de enervare.

— Nu am întrebat de grupa sanguină, ci de sex!

Medicul își trecu tacticos pipa dintr-un colț al gurii în celălalt, apoi suflă un nor mare de fum către se destrămă înălțându-se în aerul calm al nopții.

— Prin sânge se determină sexul unui cadavru, zise el cu un ton doctoral. Când, firește, nu poate fi controlat *de visu*.

— Cum? murmură Fontanella distrat.

— Globulele masculine conțin un cromozom XY iar globulele feminine unul XX. Se folosește un colorant care se fixează pe elementul Y al cromozomului masculin și se examinează la microscopul cu raze ultraviolete. Colorantul nu are nici o influență asupra elementului X. Fixarea indică faptul că avem de-a face cu sângele care a aparținut unui bărbat. Absența fixației ne spune că sângele...

— A aparținut unei femei, completă Fontanella. Când veți avea rezultatele?

— Peste câteva ore.

— Vă cer să mi le comunicați cât mai repede cu putință.

— Nu înțeleg ce...

Fontanella își aruncă țigara pe trotuar.

— E ceva pe... E de o importanță esențială pentru anchetă.

— Ha! Ha! făcu medicul cu un aer șiret. Nu-i așa că aveți o pistă? Credeți că teroristul era o femeie și că a sărit în aer o dată cu bomba.

O explicație ca oricare alta.

Corsicanul o adoptă.

— Întocmai, zise el cu un ton complice.

— Foarte bine, conchise medicul legist. Voi da prioritate acestor cercetări.

*

* *

Ingrid Balsen simțea nevoie să-și descarce agresivitatea. După toată osteneala pe care și-o dăduse, operațiunea se soldase cu un eșec total. Nu neglijase nici un detaliu, mergând până acolo încât se dusesse la plajă, ca să joace rolul tinerei

turiste îndrăgostită de Coasta de Azur... Și fusese gata să se aleagă cu o insolăție.

Pătrunse pe autostrada A 8, practic pustie la ora aceea din noapte, și accelerează la maximum.

Ingrid Balsen ținu piciorul apăsat pe pedala accelerației ceva mai mult de un minut, apoi își zise că nu era momentul să fie oprită de poliție. Încetini treptat și puse radioul la maxim. Michael Jackson începuse să urle cu furie din cele două difuzoare încastate în portiere.

Mașina albă ajunsese repede la bifurcația de la Grasse.

Ingrid Balsen se opri să plătească taxa pentru autostradă. Era singură. În timp ce funcționarul îi dădea restul, doi jandarmi în uniformă se apropiară de gheretă. Primul reflex al femeii de la volan fu să pornească în trombă. Apoi văzu pistoalele-mitralieră ale jandarmilor și se răzgândi. De altfel, nu avea de ce să-i fie frică. Era „curată”. Acesta era și motivul pentru care Karl îi încredința sistematic activități de reperaj și de pregătire a atentatelor.

Ingrid Balsen strânse tare din dinți gândindu-se că acțiunea propriu-zisă era încredințată unor incapabili ca Wolfgang Bauer și Cornelia. Pentru Ingrid nu se punea niciodată problema armelor, a explozibililor, a documentelor compromițătoare. Ea era bună pentru tot restul. Numai că lucrurile aveau să se schimbe!

Ingrid Balsen merita mai mult decât acest rol secundar. Karl o va înțelege când va afla că Wolfgang a ratat încă o dată lovitura. Și atunci ea va primi spre execuție partea cea mai interesantă a noii misiuni. Și cu siguranță că nu-și va alege drept complici pe acești doi porci de Wolfgang și Cornelia, care erau mai interesați de sex decât de ideile lor revoluționare.

Unul dinte jandarmi duse mâna la chipiu. Ingrid Balsen

nu ridicase încă geamul. Opri radioul și reuși să zâmbească.

— Vă rog să-mi prezentați actele dumneavoastră și ale mașinii, îi ceru jandarmul.

Ingrid întinse pașaportul, permisul de conducere și actele mașinii Peugeot. Jandarmul le examină cu atenție apoi, fără să se grăbească, controlă placa din față și din spate a mașinii albe. Între timp, colegul lui își plimba fasciculul lanternei în interiorul vehiculului.

Primul jandarm înapoie actele femeii care, nerăbdătoare, începuse să lovească ușor cu degetele în tabloul de bord.

— Vă rog să parcați aici și să opriți motorul, zise el indicând o mică parcare alăturată postului de plată.

— Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut? întrebă Ingrid Balsen simțind că pălește.

— Vă rog să faceți cum vă spun, domnișoară!

Din nou îi trecu prin minte să fugă, dar se potoli...

„Calmează-te, Ingrid. Stăpânește-te. Cu siguranță că așa controlează pe toată lumea.”

Trase mașina în parcare și constată că acționase înțelept. Alți doi jandarmi ieșiră dintr-o dubă albastră pe care nu o văzuse de departe. Iar patru motociclete așteptau gata să pornească într-o eventuală urmărire.

— Vă rog să coborâți și se deschideți portbagajul, zise jandarmul cel mai înalt, care avea o mustață neagră și deasă.

— De ce? Ce căutați?

— Coborâți, deschideți portbagajul și dați actele colegului meu. .

Ingrid simți că e cuprinsă de un tremur. Întinse din nou actele cu o mână nervoasă și coborî cu cheile. Deschise portbagajul și mustăciosul luminează interiorul în timp ce subordonatul urca în camionetă cu actele. Subofițerul o puse să deplaseze un bidon cu ulei apoi ridică covorașul. După ce

termină cu portbagajul, jandarmul se ocupă de scaune.

— Foarte bine, zise el în cele din urmă. Veți primi imediat actele înapoi.

— Totuși! protestă tânăra germancă. Ce s-a întâmplat? Pentru ce toate aceste verificări?

Mustăciosul era mai vorbăreț decât jandarmul de la postul de plată.

— Nu departe de-aici a fost comis un atentat. Am primit ordin să controlăm toate mașinile.

— Ah, suspină Ingrid. Începusem să mă întreb cu ce greșisem... Mă țineți mult aici?

— Liniștiți-vă, domnișoară. Doar cât durează controlul unui fișier. Dar vorbiți foarte bine franțuzește...

Ingrid se strădui din nou să zâmbească.

— Mi-am făcut studiile la liceul de franceză din Berlin.

— Ha! Ha! Asta explică totul!

Toată mândria patriotică a bravului jandarm explodase în tonul vocii sale.

„Biet țărănoi”, își zise Ingrid Balsen. În clipa aceea ieși din camionetă și celălalt jandarm.

— Foarte bine, declară el înapoind actele. Puteti pleca. Unde mergeti?

— La Digne, minți Ingrid.

— Oho! exclamă jandarmul. Veți întâlni mai multe baraje. Să vă fac un act din care să reiasă că ați fost controlată aici.

Jandarmul scoase din buzunar un carnet și completă un formular pe care îl întinse tinerei femei adăugând:

— Poftim. E valabil douăzeci și patru de ore. Vă va scuti de sâcâieli. Drum bun, domnișoară.

— Mulțumesc, domnilor, zise Ingrid.

Cei doi jandarmi răspunseră cu un scurt salut reglementar.

Terorista trânti portiera, ridică geamul și demară zicând printre dinți:

— Bande de porci! Lacheii puterii!

*

* *

Se făcuse noapte de-a binelea. Bess avea impresia că îi pocnește capul. Durerea de la ceafă era insuportabilă. Ce o apucase să-l urmărească pe Wolfgang Bauer?

Tocmai se machia în fața oglinzii de la toaleta femeilor când îl văzuse pe tânăr ieșind de pe culoar pe ușa dinspre curte. Silueta lui o intrigase. Îl observase prin ferestruică. Se uita în toate părțile ca un hoț.

Atunci îl recunoscuse. Îi luase un interviu cu șase luni în urmă pe când se afla în închisoare la Düsseldorf pentru un atentat ratat. Fusese repede judecat și eliberat din lipsă de probe.

Ce făcea Wolfgang Bauer la La Napoule, în restaurantul unde ea lua masa cu Frost și Fontanella?

Bess acționase din instinctul ei de ziaristă. Se îndreptase spre partea spectaculoasă a lucrurilor. Se repezise pe urmele lui Bauer fără să se mai gândească la altceva.

Bess se revăzu strângându-și pudriera, închizându-și în grabă geanta și ieșind pe culoar. Chiar își amintea că din grabă își pierduse rujul de buze. Căzuse și se rostogolise la barbați prin ușa lăsată deschisă de Wolfgang Bauer.

De ce nu se întorsese în restaurant să-i anunțe pe Frost și pe prietenul său din poliția franceză? Nu știa. Dacă ar fi putut... Dar era legată solid. Unde o duseseră? Nu știa. Nu-și mai amintea decât de lovitura cumplită pe care o primise pe când îl urmărea pe Bauer, după vreo zece metri.

Auzi pârlături, zgomotul vântului printre copaci, țârăitul unui greiere, și înțelese că se afla departe de oraș.

Apoi auzi și alte zgomote, ca niște gâfâieli. O voce de femeie murmură ceva ce nu înțelese. Totul venea din casă, din camera vecină.

Tânăra ziaristă își încordă auzul.

Se apropia o mașină. Bess o auzi trecând și oprind ceva mai departe. Portiera fu trântită discret. Pietrișul scârțâi. Cineva venea spre casă.

Bess tresări. Îi era frică. Știa că se afla în mâinile unor țacăniți, și îi cunoștea prea bine. Nu putea să-și explice nici măcar de ce mai era încă în viață. Toropeala puse din nou stăpânire pe ea, vru să reziste și încercă cu disperare să se miște. Făcu imediat cunoștință cu legăturile de la mâini și de la picioare, precum și cu călușul de la gură care o sufoca...

Frost... Mercenarul ei... Trebuia să vină! S-o salveze de-acolo! Da, o va regăsi!

Auzi scârțâitul unor balamale ruginite.

Bess văzu vag un pătrat de cer înstelat, umbra unui copac, o siluetă mică, apoi se cufundă în întuneric.

*

* *

Ingrid Balsen pătrunse în încăpere și, înainte de a închide ușa, se îndreptă spre felinarul cu gaz agățat de o grindă.

Deodată încremeni locului. Auzise un zgomot de respirație. Se pregătea să pună o întrebare în întuneric, dar în clipa aceea auzi alte zgomote. Mici strigăte răgușite. Pârăitul saltelelor pneumatice.

Obsedații de Wolfgang și Cornelia se împreunau din nou ca niște animale. Probabil că asta era modul lor de a

sărbători ceea ce credeau că fusese o victorie.

Ingrid Balsen dădu drumul la gaz, acționă sistemul piezo-electric care comanda aprinderea și se duse să închidă ușa de la intrare.

Când se întoarse de la ușa văzu corpul lui Bess ghemuit într-un colț.

— Ce mai e și asta? zise ea printre dinți.

Nici un răspuns.

Ingrid Balsen se apropie și decoperi o femeie blondă, legată fedeleș și leșinată. Deasupra urechii se vedea un cucui mare violaceu. Ingrid încă nu-și revenise din surpriză când auzi în spatele ei:

— Ei, da! Avem o invitată.

Ingrid tresări și se întoarse.

Wolfgang Bauer dăduse la o parte cearceaful jegos întins între cele două încăperi în loc de ușa. Cu excepția revolverului ceh din mâna dreaptă, bărbatul era în costumul lui Adam.

— Pot să știu ce înseamnă asta? șuiera Ingrid.

— Scuză-mă, zise Bauer lăsând arma în jos. M-ai luat prin surprindere, nu ți-am recunoscut vocea. Și pe urmă nu trebuia să apari decât mâine dimineață. De ce-ai venit acum?

Ingrid arătă spre revolver.

— Idiotule! Nu la asta mă refeream, ci la ea!

Întinse degetul spre Bess.

Bauer dădu indiferent din umeri.

— E o puicuță care s-a luat după mine când am ieșit din restaurant. Mutra ei îmi spune ceva. Era cu Fontanella și presupun că e de la poliție. Așteptam să se trezească ca s-o putem interoga.

Teroristul veni spre Ingrid și adăugă zâmbind:

— Ei? Am făcut treabă bună?

Cu fața deformată de o grimasă scârbită, Ingrid examină

corpul gol al lui Wolfgang Bauer.

— Iar faceați... Bineînțeles!

Hohotul de râs scutură coastele teroristului.

— Ei și, fraulein Balsen? Dacă ție nu-ți place, nu strica cheful altora.

Ingrid Balsen își răsfrânse buzele și scuipă cu dispreț:

— Vrei să știi de ce-am venit mai devreme? Ca să vă anunț că ați ratat lovitura, amărăților!

Păstră o scurtă tăcere, observând cu o plăcere reală schimbarea la față a lui Wolfgang Bauer, apoi îi dădu lovitura:

— Fontanella e mai sănătos decât tine, abrutizatul! Pot să-ți spun că el însuși conduce ancheta și că o să fie destul de nasol!

Bauer se uită la ea o clipă, cu ochii mari de mirare. Nu-i venea să creadă. Apoi îngăimă:

— Tu... tu mă păcălești, Ingrid? Am auzit bomba explodând! Chiar am văzut dărâmături cazând în urma mașinii...

— De explodat, a explodat, rânji Ingrid Balsen. Numai că, după câte am înțeles, a demolat zidul de la privată și cam atât.

— Nu! exclamă Bauer. Încercă să pui pe care o pusesem ar fi trebuit să pulverizeze restaurantul!

— Probabil că iar ai greșit calculele, Wolfgang.

Ingrid Balsen se întoarse spre Bess și continuă:

— Ce-aveți de gând să faceți cu mititica?

Copleșit de veștile dezastruoase, Bauer făcu o pauză lungă înainte de a răspunde:

— Ți-am mai spus. O vom interoga.

— Pentru ce? țipă Ingrid Balsen spumegând de furie. Ca să ai un martor al nulității tale?

— Stai puțin...

— Gura! îl întrerupse Ingrid Balsen. O vom împuşca pe fata asta iar tu o vei îngropa în remiză!

*

* *

— O bielă, murmură Hank Frost în somn. Au topit biela. Bătaia era din ce în ce mai violentă.

Mercenarul se trezi tresărind şi, dintr-o singură mişcare, se ridică în capul oaselor. Îşi scutură capul şi se uită la ceasul rămas la mână. Era unsprezece fără douăzeci şi cinci dimineăta. Bătaile în uşă se auziră din nou, din ce în ce mai puternice.

— Hank! Trezeşte-te, Dumnezeu mare! se auzi vocea lui Fontanella.

— Acum!

Mercenarul se dădu jos din pat şi-şi trase pe el chiloţii care zăceau pe covoraşul de lângă pat. În mintea lui înceţoşată se agitau imagini confuze. Explozia, dispariţia lui Bess, taxiul, raita prin barurile din Cannes, schimbarea hotelului.

Simţi mâna barmanului aşezându-se pe umărul lui la *Café du Festival*. Auzi vocea îngrijorată murmurând:

— Domnule... Domnule? Vă simţiţi bine, domnule?

— Mda, totul e OK.

Se revedea achitând nota de plată, ridicând ochii spre firmă şi gândind cu o logică de beţiv că localul *Café du Festival* era cât se poate de indicat pentru a încheia festivalul cafenelelor. Plecase clătinându-se spre hotel, urcase în camera lui şi după aceea nu-şi mai amintea de nimic.

Fontanella îl readuse la realitate.

— Hei! Te mişti odată!

— Gata, gata... mormăi Mercenarul.

Se duse să deschidă.

Henri Fontanella era tras la față. Se lăsă să cadă pe păt și zise:

— La naiba! N-am închis un ochi!

Frost remarcă faptul că inspectorul francez purta aceleași haine ca în ajun și nu se bărbierise.

— Deci? întrebă el cu o mare neliniște, potrivindu-și panglica neagră de piele pe ochiul stâng.

— Deci, începu Fontanella stingherit, nimic sigur deocamdată. Doar că avem două cadavre neidentificate.

Frost așteptă.

— Două cadavre care par să fie cel al unui bărbat brunet și al unei femei blonde, zise Fontanella dintr-o răsufare.

Frost clătină din cap.

Fontanella își dresе glasul.

— Ascultă, Hank, n-am să umblu pe ocolite. Mai bine să-ți spun de-a dreptul.

— Zi!

— Uite. Se caută confirmarea definitivă a presunerilor. Sperând, bineînțeles, că acel cadavru ciopârțit nu este al ei.

Corsicanul ridică capul spre prietenul său și, pentru prima dată de când îl cunoștea, îl văzu plângând.

— Îmi trebuie informații mai precise despre Bess. Semnele particulare, grupa sanguină, amprentele digitale...

— Avea toate actele cu ea, îl întrerupse Frost.

— Marca rujului de buze, completă Fontanella.

— Rujul de buze...

— A fost găsit un ruj de buze în curte.

— Înțeleg, zise Mercenarul. În privința asta putem verifica la *Savoy*. În rest, va trebui să luăm legătura cu INB *Telecommunications News Service*. Probabil că au copii după

toate hârtiile ei.

— Am și făcut asta. Aștept un răspuns prin intermediul Interpolului. Credeam că voi câștiga timp aflând ceva de la tine.

— Nu, mărturisi Mercenarul. Bea un suc, Henri. S-ar părea că ai nevoie. Eu mă duc să fac un duș, mă îmbrac și te însoțesc la *Savoy*.

— OK, aprobă Fontanella. Te aștept jos.

— În zece minute sunt gata, zise Frost intrând în sala de baie.

*

*

*

Acum Bess se trezise de-a binelea. Capul nu o mai durea chiar atât de tare și înțelese că o să-i treacă. Numai că trebuia să găsească ceva pentru a-i convinge pe Bauer și banda lui că le era mai folositoare în viață decât moartă. Căci, din puținul pe care reușea să-l înțeleagă, despre asta se discuta în camera vecină.

Ingrid Balsen:

— Trebuie să ne debarasăm de fata asta!

Cornelia Mohrt:

— Poate, dar nu imediat. Vreau mai întâi să aflu pentru ce l-a urmărit pe Wolfgang.

Ingrid:

— Voia s-o ia înaintea colegilor ei, asta e tot. Prinderea unui terorist asupra faptului, înseamnă avansare sigură pentru o femeie-polițist.

Cornelia:

— La dracu, Ingrid! La ce ne-ar folosi să-i facem de petrecanie înainte de a ști cine e? Nimic nu dovedește că e

de la poliție.

— Cu ce se schimbă situația dacă suntem sau nu siguri de asta?

— Cu mult. Dacă avem vreun necaz, o femeie-polițist poate servi drept monedă de schimb.

Ingrid era indignată la culme.

— Defetistă mizerabilă! Nu numai că l-ați ratat pe Fontanella, dar vă și pregătiți spatele pentru negocieri! Vă amintiți instrucțiunile lui Karl?

Până în momentul acela, Wolfgang Bauer stătuse jos într-un colț al încăperii și se uitase fără să scoată o vorbă la cele două femei care se înfruntau cu ghearele scoase.

Teroristul se ridică în picioare, cu revolverul în mână, și se apropie de salteaua pneumatică pe care se instalaseră Ingrid și Cornelia.

— Îmi amintesc foarte bine, zise el lăsându-se în genunchi în fața lor pe pământul bătătorit. Fără martori. Numai că, vezi tu, Karl e la Stuttgart, cu curul pe un fotoliu moale. Iar noi ne aflăm aici, în coșmelia asta părăginită și ne riscăm viața. Sunt împrejurări în care e mai bine să nu respecti instrucțiunile întocmai.

— Și tu? zise Ingrid privindu-l încruntată. Te-ai țicnit, bietul meu Wolfgang. Ai mai avut deja două ratări pentru că n-ai urmat ordinele. Karl ți-a oferit operațiunea Fontanella ca să-ți răscumperi greșelile. Și ai ratat din nou. Să trecem peste asta, dar dacă o lași pe fata asta în viață, nu mai dau nici doi bani pe pielea ta.

— Ascultă, puicuțo... încep Wolfgang cu o voce suavă.

— Nu sunt puicuța ta! răcni Ingrid scoasă din răbdări. Pe buzele teroristului apărură un zâmbet ironic.

— Păcat... În orice caz, dă-mi voie să-ți spun un lucru. Fata asta va rămâne în viață atâta vreme cât încă n-am

chestionat-o. După aceea, eu îi voi hotărî soarta, fie că-ți place sau nu. Eu și Cornelia ne-am compromis în toată treaba asta. Drept pentru care mi se pare normal ca noi să spunem dacă e cazul sau nu să păstrăm ostatică.

Ingrid Balsen se ridică fulgerător și se îndreptă spre tocul de ușa acoperit cu cearceaful murdar.

— Foarte bine, declară ea. Refuzați să executați ordinele? O voi face eu în locul vostru. Dar să fiți siguri că va afla și Karl de toară povestea asta!

— Nu mișca! izbucni Wolfgang Bauer. Ar fi păcat să-ți găuresc pielea.

— Ce-ai zis?

— Ai auzit foarte bine, zise calm teroristul ridicând piedica revolverului. Eu am o armă iar tu nu. Eu comand.

Stupefiată, Ingrid Balsen se întoarse pe salteaua pneumatică. Strânse din dinți și se strădui să-și controleze furia ucigașă care clocotea în ea. Era neputincioasă împotriva acestor doi imbecili. Trebuia să se rețină. Deocamdată. Puteau să mai aștepte.

Ingrid Balsen se hotărî să schimbe tactica. Găsise un mijloc de a-i elimina fără să-și murdărească mâinile și să rămână singură cu femeia blondă. Ridică ochii spre Wolfgang Bauer și zâmbi.

— Scuză-mă, murmură ea cu o voce blândă. M-am cam ambalat. Tu ai dreptate. Mai bine s-o interogăm pe fata asta. Până când se va trezi, duceți-vă să înapoiați mașina închiriată. Luați și automobilul meu și vă întoarceți cu el.

— Și barajele? întreba Bauer.

Exact la asta se gândise și Ingrid Balsen.

— Nu există baraje. N-am văzut nici măcar unul singur de la la Napoule și până aici.

— Îți bați joc de noi? interveni Cornelia bănuitoare.

Planul lui Ingrid era simplu. Îi va trimite pe Wolfgang și pe Cornelia în brațele jandarmilor, o va elimina pe prizonieră și apoi va lua motocicleta Solex ascunsă în remiză. În felul acesta putea foarte bine să coboare până la Grasse unde va găsi un mijloc de locomoție mai potrivit nevoilor sale.

Un singur lucru o stânjenea la acest plan. După ce vor pune mâna pe complicii ei, poliția franceză ar putea să ajungă la ea din cauza mașinii albe. Dar Ingrid Balsen avea de gând să acționeze foarte repede și în momentul acela să fie dincolo de frontieră.

— Mda, zise Wolfgang. Am într-adevăr impresia că-ți bați joc de noi, Ingrid. Vrei să nimerim peste copoi, iar tu să rămâi aici singură cu fata ca să-i faci de petrecanie.

Bauer nu era chiar atât de idiot cum își închipuia ea.

— Dar te asigur, Wolfgang...

— Bine, păpușo. Vom duce înapoi mașina, numai că tu mă vei însoți cu mașina ta. Și-ai să mergi în față.

Ingrid Balsen pâli. Cine-ar fi crezut? Apoi își găsi stăpânirea de sine. Neputând să-i elimine pe amândoi, îl va suprima cel puțin pe unul dintre ei.

— Cum vrei, Wolfgang, zise ea cu un ton supus. Dar află că sunt foarte dezamăgita de lipsa ta de încredere.

— Las-o-ncolo de decepție, că n-am ce să fac cu ea! zise Bauer rânjind. Hai să mergem, dar pe drumuri ocolite.

Ingrid Balsen se ridică dând din umeri.

— Să ne grăbim. Bolta de crengi nu este destul de mare ca să ascundă ambele mașini. Se vede spatele mașinii albe. Ar putea să ne trădeze în cazul în care s-ar face o recunoaștere aeriană. Eu mă voi opri în trecere la Grasse, ca să iau un ziar. Nu se știe niciodată, s-ar putea ca cineva să fi remarcat ieri mașina voastră la Napoule...

— În primul rând că asta n-ar apărea în ziar, obiectă

Bauer. Al doilea, nimeni nu ne-a văzut în afara fetei de alături. Al treilea, nu trecem prin Grasse.

— Dar este drumul cel mai...

— Am spus că mergem pe drumuri ocolitoare! zise Bauer răs-picat. E mai puțin riscant. Vom merge până la Antibes trecând prin Valbonne. După aceea vom ajunge la Cannes. Nu prea cred să se facă controale la ora asta pe malul mării. Pe o vreme ca asta, va fi hărmălaie ca de obicei.

Ingrid Balsen rămase fără replică. Își aminti că în buzunar avea hârtia care atesta că fusese controlată în ajun. Dacă avea să întâlnească un baraj, ea va trece repede. Și, pentru prima dată în viața ei, spera că va întâlni unul.

Printre țiglele rărite apăreau bucăți mici de cer de un albastru orbitor. Era cald.

Bess transpira. Capul încă o mai durea și avea junghiuri în tot corpul. Ar fi dat orice pentru un pahar cu apă rece, dar consideră că era mai bine să nu-și manifeste în nici un fel prezența. Îi auzi pe ceilalți agitându-se alături, trăgând cearceaful murdar și trecând în ceea ce pe vremuri probabil că fusese bucătăria micii ferme.

Bess se prefăcu inconștientă.

— I-ai tras una zdravănă de tot, zise Bauer. Nici acum nu s-a trezit.

— Mă voi ocupa de ea imediat ce veți pleca, zise Cornelia Mohrt.

Se lipi de Bauer, îl sărută apoi îi șopti la ureche:

— Fii prudent, Wolfgang, n-am încredere în ea.

— Nu-ți face griji, puicuța mea, îi răspunse calm teroristul. N-o să mă las eu tras pe sfoară de una ca ea.

Ingrid Balsen ieșise deja. Bauer plecă după ea și Cornelia îl auzi spunând:

— Vei merge la un kilometru înaintea mea. Dacă zărești

un baraj sau altceva anormal, frânezi de trei ori succesiv. Voi vedea stopurile aprinzându-se și voi înțelege că trebuie să încetinesc ca să fac cale-ntoarsă.

— OK.

Cornelia ieși în prag. Ingrid și Wolfgang porniseră deja mașinile. Îi privi manevrând pe terenul acoperit de pietre apoi dispărând pe drumul năpădit de hațișurile pădurii.

Cornelia Mohrt intră în casă. Era timpul să se ocupe de această Bess Stallmann.

*

* *

La volanul mașinii sale Golf GTI, Wolfgang Bauer era furios la culme. Uitase un punct important: serpentinele drumului. Mașina albă dispărea mereu, uneori preț de mai multe zeci de secunde. Și de parcă ar fi vrut să-l sfideze, Ingrid conducea cu mare viteză.

Trecuseră de Valbonne. Se apropiau de Biot și de podul de peste autostradă. Bauer știa că acolo e o zonă periculoasă. Dacă poliția instalase un baraj la ieșirea dintr-un viraj, atunci s-ar fi putut să nu vadă la timp stopurile mașinii albe pentru a putea s-o ia înapoi.

Și dacă Ingrid încerca să-i întindă o cursă? Nu, nu se putea.

Bauer aprinse o țigară și-și alungă din minte acest gând. Ingrid era o descreierată, dar nu chiar atât de nebună încât să se compromită pentru a-l da pe el în gât. Știa că ea putea să treacă un baraj fără probleme. Dar controalele îi vor încetini înaintarea. Dacă avea de gând să-l traga pe sfoară, i-ar fi fost ușor să-i trimită în dar un glonț bine țintit.

Wolfgang Bauer se destinsese și pipăi mânerul revolverului de la centură. Avea din nou impresia că se află în acțiune, ceea ce era pentru el o adevărată pasiune.

*

* *

Ingrid Balsen zâmbi și, cu riscul de a ajunge în șanț, apăsă pe accelerație. Tocmai zărise, o fracțiune de secundă, caroseria unei camionete a poliției. Cu siguranță că jos era un baraj. Unul bine ascuns. Wolfgang probabil că era la un kilometru și jumătate în spatele ei. Numai să nu fi remarcat ceva. Și să nu fie mașini multe la punctul de control.

Nici țipenie de om. Pe drumul acela, la mijlocul zilei, nu era nimic uimitor. Ingrid micșoră viteza ca să nu primească reproșuri de la polițiști, se opri cuminte și întinse actele privind mereu în oglinda retrovizoare.

Un jandarm salută, luă foaia de hârtie și controlează cele două plăci ale mașinii albe.

— Puteți să treceți, zise el înapoiindu-i actele.

În momentul în care ridica geamul, Ingrid Balsen zări mașina lui Wolfgang apărând în oglinda retrovizoare.

Terorista porni din loc stăpânindu-se cu greu să nu apese puternic pe pedala accelerației. I se părea că-l zărește pe Bauer cu gura deschisă, strigând de frică și furie. Apoi ieși din curbă și barajul dispăru.

CAPITOLUL V

Jandarmul se întoarse auzind zgomotul puternic al motorului și îi făcu semn să oprească omului de la volan care conducea cu mare viteză.

Dar Bauer nu ridică piciorul de pe pedala accelerației și trase piedica revolverului. Apoi ezită. Era un mare risc să tragă prin parbriz. Acul vitezometrului indica peste o sută douăzeci de kilometri la oră și ajungea chiar în mijlocul virajului. Nu avea cum să lase geamul în jos.

Jandarmul se dădu la o parte de pe traiectoria mașinii și strigă la colegii lui.

Wolfgang Bauer reperă alți cinci oameni în uniformă, toți înarmați cu pistoale-mitralieră MAT. Probabil că cel puțin tot atâția se aflau și de partea cealaltă a barajului.

Germanul înțelese că îi va fi foarte greu să treacă. Dar Ingrid nu putea să scape chiar așa ușor! Era hotărât s-o facă

să plătească, fără să se gândească nici o clipă că își punea în pericol propria viață.

Elanul său plin de mânie îl făcu să meargă drept înainte fără să încetinească viteza. Mașina albă tocmai trecuse de a doua barieră.

Automobilul Golf GTI, în plină viteză, nu mai avea decât la o sută de metri până la baraj. Jandarmii înțeleseseră. Se deplasară în viteză spre marginea drumului și-și îndreptară armele spre cauciucurile mașinii. Bauer apăsă instinctiv pe pedala frânei când auzi răpăitul primei rafale. Cauciucurile din față explodară. Mașina ajunse de-a latul drumului în momentul când izbi bariera distrugând-o. Își continuă rotirea și încremeni în mijlocul barajului.

După un timp care i se păru o eternitate, Bauer auzi o voce îndepărtată:

— Ieși din vehicul și ridică mâinile în sus!

Cu gura deformată de un rictus ucigaș, teroristul deschise portiera. Jandarmii se aflau pe marginea drumului dinspre munte, de cealaltă parte a șoselei. Mașina se afla între ei. Bauer se deplasă încet spre partea din spate a vehiculului.

— Sus mâinile!

Coadă mașinii albe tocmai dispăruse la ieșirea din viraj. Într-un acces de furie, Wolfgang Bauer o porni la fugă spre cea de a doua barieră, cu degetul crispat pe trăgaci. Nu avu timp să golească încărcătorul. Rafala îl asurzi și simți gloanțele fierbinți pătrunzându-i în picioare. O altă rafală răsună în momentul în care cădea. Wolfgang Bauer ridică amândouă mâinile cu o mișcare convulsivă și se prăbuși, aproape tăiat în două, pe asfaltul înfierbântat de soare.

Wolfgang Bauer nu mai simțea nici o durere. Pe drum domnea un calm ireal. Chiar și greierii tăcuseră, înspăimântați

de răpăitul armelor automate.

Jandarmii se apropiară cu pistoalele-mitralieră la sold. Bauer le aruncă o ultimă privire tulbure apoi își dădu duhul într-o baltă de sânge.

*

*

*

Cerul era plumburiu la Cannes. Nu se anunța o vreme prea grozavă pentru festivalul care urma să înceapă foarte curând în acest oraș.

Henri Fontannella și Hank Frost erau și ei la fel de înnegurați. Mercenarul râsucea nervos între degete vechia brichetă Zippo. În ciuda bunelor intenții, inspectorul francez fuma țigară după țigară.

Câțiva oameni de la DST trecuseră sub ordinele lui Fontanella și ancheta își continua cursul de rutină.

Mașina pătrunse pe Autostrada A 8 în dreptul punctului Mandelieu-La Napoule. Fontanella semnaliză, ieși din șir și puternica mașină albastră pătrunse pe drumul din stânga îndreptându-se în direcția Cagnes-sur-Mer.

Frost făcuse adevărate eforturi ca să-l prindă pe Fontanella la telefon. Prietenul său francez avea de lucru până peste cap și nu se mai văzuseră din ajun, când cercetaseră lucrurile pe care Bess le avea la Savoy. Mercenarul știa că Fontanella avea multă treabă, dar o tăcere de douăzeci și patru de ore era prea mult și nu putea să mai suporte.

Ajuns la capătul răbdărilor, Frost se dusesese să aștepte lângă restaurantul Bardou sau, mai exact, lângă centura poliției care închidea accesul în cartier. În cele din urmă se

ivise și Fontanella și Frost se grăbise să-l strige. Corsicanul se uitase la ceas.

— Îmi pare rău, Hank, nu pot să-ți acord mai mult de un minut. La patru trebuie să fiu la Nice unde mă întâlnesc cu cei de la DST. Voi trece diseară pe la tine pe la hotel să mai stăm de vorbă.

— Ceva nou?

Fontanella scutură din cap punând mâna pe mânerul portierei.

— Crezi c-ai să scapi chiar așa ușor, Henri?

— Ți-am spus că nu pot, Hank. Doar dacă...

— La asta mă gândeam și eu. Scaunele mașinii tale par foarte confortabile. Facem o conversație în timpul traseului. Și mă lași undeva la Nice înainte de a te duce la foarte importantata reuniune.

— OK. Urcă.

Și astfel, mașina Renault de culoare albastră se transformase în „vorbitor mobil”.

Mercenarul își aprinse o țigară Camel și dădu fumul afară pe nări.

Mașina se deplasa cu o sută nouăzeci de kilometri la oră și, după toate aparențele, Fontanella era hotărât să mențină această viteză până la ieșirea de pe autostradă.

— Ai trac? întrebă corsicanul observându-i privirea.

Mercenarul dădu din umeri.

— Încercam doar să fac transformarea în mile.

— Cred că o sută douăzeci de mile. Ba nu, acum sunt o sută douăzeci și cinci.

Viteză trecuse de două sute de kilometri la oră.

— Deja nu mă mai impresionează, zise Mercenarul rânjind.

Trase din nou din țigară și întrebă:

— Deci?

— Ai citit ziarele? vru să știe Fontanella.

— Da. Nici o noutate importantă. Cu excepția celui tip împușcat ieri dimineața pe când încerca să forțeze trecerea unui baraj al poliției.

— Exact, cu excepția celui tip... Vrei să știi despre cine e vorba?

— Dacă e interesant...

— Într-un fel, unul din „faliții” mei, zise Fontanella. N-am să trădez nici un secret dezvăluindu-ți identitatea lui. E vorba de un german. Se plimba în Franța sub o identitate falsă, zicându-și André Dubreuil. Îți spune ceva numele de Wolfgang Bauer?

— Absolut nimic, mărturisi Mercenarul.

— Nu mă miră deloc, e vorba de pleușcă... Sau mai curând era...

Henri Fontanella mai trase odată din țigară, ridică ușor piciorul de pe accelerație și strivi chiștocul în scrumieră. Apoi apucă din nou volanul cu amândouă mâinile și-și trase glasul înainte de a continua:

— Bauer era împreună cu o fată. Tot germancă și ea. Se dădea drept nevasta lui. Amândoi foști elevi ai liceului francez din Berlin. Cunoșteau perfect limba și aveau amândoi un accent impecabil.

— De existența tipei cum ați aflat?

— Martorii, răspuse Fontanella. Idioții închiriaseră o mașină și o cameră la hotel. Au fost foarte ușor de identificat după descrieri. Mai ales că știam că de câtăva vreme era amanta lui Bauer.

Mercenarul începea să-și piardă răbdarea. Trase cu sete din țigară și zise:

— Te hotărăști odata să vorbești, Dumnezeuule mare?

— Bauer era un fost infractor care a încercat să se recicleze trecând la terorism. Știm că a avut contacte cu Frațiunea Armata Roșie și cu Celulele Revoluționare din Germania. Dar n-a avut succes. Și-a încercat norocul în Franța, luând legătura cu Acțiunea Directă dar, după toate aparențele, a fost refuzat. Lipsă de anvergură. Până în ziua în care și-a întâlnit această prietenă din copilărie care făcea parte din Brigăzile de Șoc ale lui Karl Herschel.

— Ascultă, Henri, bombăni americanul. Nu știu dacă ai habar, dar află că mă doare undeva de viața sentimentală a teroriștilor.

— Dacă am să-ți spun că tipa respectivă se numește Cornelia Mohrt, s-ar putea să nu mai fii chiar atât de indiferent. Ce zici de asta?

— La dracu! exclamă Mercenarul. Dacă nu mă înșel, asta e una pe care tare mult ai vrea să o înhați.

Fontanella dădu din cap.

— Noi și alții. Se presupune a fi fost cel de al șaselea terorist din cazul Trudaine.

— Și ce amestec are Bess în toată povestea asta? întreabă Frost din ce în ce mai iritat.

Francezul răspunse cu un ton liniștitor.

— Ajung și la asta. Se crede că Bauer fusese primit în rândul Brigăzilor de Șoc. Este bănuیت că s-a aflat la originea a două atentate ratate în Germania. Ba chiar a făcut pușcarie la Düsseldorf. După informațiile mele, nu se afla în grațiile lui Karl Herschel. Numai că era susținut de individul Mohrt...

Frost se căută prin buzunare după țigări.

Fontanella îi întinse pachetul lui de Bastos.

— Nu, mulțumesc, zise Mercenarul. Am mai încercat.

Prefer otrava mea personală.

Amândoi își vârâră câte o țigară în colțul gurii apoi Fontanella continuă:

— Explozibilul care a bușit în restaurantul doamnei Bardou provenea din cele opt sute de kilograme de dinamită furate de la Ecaussines, în Belgia. Atentatul este deci semnat de terorismul internațional. Ceea ce elimină două dintre ipotezele mele. Cea puțin probabilă, a unei tentative de intimidare din partea unor raketeri. De altfel, nici nu puneam prea multă bază pe ea, astfel de indivizi având, după cum știm foarte bine, un alt *modus operandi*.

— Mda. A fost ceva prea brutal, mai ales pentru un restaurant mic ca cel al doamnei Bardou.

Fontanella îi întări spusele:

— Și apoi, o cunosc pe patroană. Dacă cineva ar vrea să stoarcă bani de la ea, imediat ar anunța poliția.

— A doua ipoteză?

— Răzbunare împotriva lui Félix Bardou?

— Asta cine mai e?

— Fiul lui Victor și Ginette Bardou. Inspector de poliție la Marsilia. Un prieten din copilărie. Dar și această ipoteză se elimină practic de la sine. Dacă cineva ar fi vrut să se răzbune pe Félix, ar fi aruncat în aer restaurantul în ziua în care el ar fi fost acolo.

Frost dădu din cap gânditor.

— A treia ipoteză: ținta era Henri Fontanella.

— Exact.

— Dar încărcătura nu a fost destul de puternică, continuă americanul.

— Ba da. Ar fi putut să facă praf toată coșmelia. Numai că, dacă pe mine mă vizau, probabil că au lucrat în mare

grabă. Părerea mea e că pregătiseră ceva mai serios la Paris. Plecarea mea precipitată pe Coasta de Azur i-a obligat să schimbe tactica. Nu au avut timp să studieze bine locul și din cauza asta au ratat lovitura.

Corsicanul trase din țigară și continua:

— Toaletele a fost adăugate recent clădirii principale, care clădire principală este construită din pietre mari și solide. Chiar Victor a ridicat pereții toaletei. Pereții erau însă mult mai puțin rezistenți decât zidurile de sprijin, drept pentru care bomba a bufnit spre exterior.

— Atentatul a fost revendicat?

— Nu, și m-ar mira, de vreme ce lovitura a fost ratată.

— Crezi că vor încerca să te lichideze în alt fel?

— Puțin probabil, presupuse Fontanella. Oricum, asta face parte din riscurile meseriei. Cred că un atentat împotriva persoanei mele nu putea să aibă cu adevărat un caracter politic. După părerea mea, e vorba de punerea la încercare a lui Bauer. Și ce țintă mai bună poți găsi decât un polițist specializat în lupta antiteroristă?

În ciuda interesului profesional pe care îl prezenta discutarea cazului, toate astea nu erau decât o digresiune pentru Frost. Așa că se grăbi să revină direct la preocuparea lui inițială:

— Și Bess?

Destul de stingherit, Fontanella trase din țigară și tuși ușor. Văzând că încerca să întârzie momentul dezvăluirilor, americanul îl bătu ușurel pe umăr.

— Haide, Henri. Spune odată. Sunt pregătit. Alaltaieri, după ce te-am părăsit, am ajuns la capătul disperării. Dar...

— Știu, zise francezul, nu ești omul care să rămână multa

vreme cu capul sub apă.

Mercenarul zâmbi încă o dată fără voia lui.

— Exact. În fața lor se deplasa o mașină de dimensiuni mici, solicitată la maximum, pe banda din stânga. Automobilul Renault 25 se apropie de ea cu o viteză impresionantă. Frost recunoscuse partea din spate a unui Ford Fiesta.

Fontanella încetini și semnaliză. Mașina trase pe dreapta. Inspectorul schimbă viteza și apăsă pe accelerație. Frost îl văzu în trecere pe omul de la volanul mașinii Ford, care le adresă un gestic obscen pe care Fontanella nu-l remarcă.

— Deci?

Fontanella schimbă din nou viteza înainte de a răspunde.

— Am informații derutante. Chiar contradictorii.

— Spune odată, fir-ar-dracu al dracului!

— Al doilea cadavru ciopârțit este cadavrul unei femei. Aceeași grupă sanguină ca Bess. După pigmentare, era o blondă cu ochi albaștri...

— Bess are ochii verzi.

— ... sau poate verzi, completă Fontanella cu regret, observând în același timp că Frost folosea tot prezentul când vorbea despre iubita lui.

Păstră o tăcere lungă, cu ochii țintă drept înaintea lui la banda de asfalt. Dar simțea privirea îngrijorată a Mercenarului.

— Pe urmă e chestia cu rujul de buze..., reluă inspectorul.

— Ei bine?

— Helena Rubinstein. Aceeași marcă și același model ca cel care a fost găsit la Savoy.

— Asta nu dovedește nimic, bătrâne.

Fontanella continuă:

— Amprentele digitale, Hank. Sunt aceleași. Foarte clare. Și ele coincid cu cele care mi-au fost transmise de INB.

Americanul scâpă țigara Camel care se rostogoli pe mocheta cenușie. O luă repede de jos și o strivi în scrumieră cu gesturi bruște și sacadate. Apoi își prinse capul între mâini și murmură:

— La naiba, Henri! Nu... Spune-mi că nu e adevărat, că visez, că e o glumă proastă...

— Crezi că m-ar lăsa inima să fac una ca asta?

Frost dădu din cap, incapabil să mai vorbească. Din nou se simțea gata să alunece la fundul prăpastiei.

— Dar continuă inspectorul, există două indicii esențiale care tind să dovedească faptul că Bess nu mai era în restaurant când a explodat bomba.

Cu buzele strânse, Mercenarul se îndreptă brusc pe scaun.

— Geanta ei, reluă polițistul. Geanta ei n-a fost găsită. Nici întreagă, nici bucățele. Asta nu e normal.

Mercenarul deveni aproape agresiv:

— Aiurea! Ar fi putut să fie proiectată într-o grădină și n-o veți găsi niciodată.

— Liniștește-te, îi zise Fontanella cu autoritate. Mai am ceva. Dar mai înainte vreau o promisiune din partea ta.

— Da? zise Frost clocotind de speranță.

— E vorba de un obiect, continuă Fontanella. Ți-l voi da dar trebuie să-mi juri că n-ai să vorbești nimănui despre el și că mi-l vei pune la dispoziție în caz de nevoie. Când a-i să-l vezi, vei înțelege. În principiu, n-ar fi trebuit să fac asta, Hank. Dar... acumă... Știu că n-am de-a face cu oricine. Promiți?

— Promit, Henri, murmură Hank foarte docil.

Fontanella băgă mâna în buzunarul interior al hainei și

scoase un plic alb pe care i-l întinse lui Frost.

Mercenarul îl apucă cu o mână tremurătoare, îl desfăcu și din el alunecă ușor inelul negru cu cap de tigru, cadoul lui pentru Bess.

— Dumnezeule mare, Henri! Dar... dar nu e cu putință! Nu-mi vine să cred! Unde l-ai găsit? Când? Cum?

— Îți voi spune, îl asigură inspectorul. Dar mai întâi uită-te bine la el. Ești sigur că asta e inelul?

— Evident! Nu există două la fel!

— Hank, îți cer să te calmezi și să-l examinezi cu grijă. Trebuie să fii sigur de răspuns. Multe lucruri depind de el. Nu numai că este un indiciu foarte serios în ceea ce privește soarta lui Bess, dar poate că e și o pistă care ne poate duce la Cornelia Mohrt.

CAPITOLUL VI

Hank Frost răsuci pe toate părțile bijuteria găsită în plicul dat de Fontanella.

— Nu poate să fie nici o îndoială, Henri, zise el. Această montură... capul de tigru cu botul deschis... Diamantul... Nu mai există alt inel în lume ca asta! Este inelul ei. Unde l-ai găsit?

— În buzunarul lui Wolfgang Bauer.

— Doamne Dumnezeule... mormăi Mercenarul împărțit între angoasă și bucurie. Asta înseamnă că netrebnicii ăștia au răpit-o pe Bess. Și s-ar putea foarte bine ca ea să mai fie încă în viață!

— Hank, te rog... Deocamdată un singur lucru e sigur. Inelul lui Bess se afla în buzunarul lui Wolfgang Bauer. Sigur, asta pare să indice că...

— Termină, Henri! Doar n-ai să-mi spui că s-au întors

după explozie să ia inelul din rigola drumului!

— Nu, bineînțeles. Dar nu vreau să te bucuri degeaba.
Mercenarul zâmbi.

— Înțeleg, zise el mai înseninat.

Reflectă o clipă în tăcere apoi întrebă:

— Tu de ce crezi că Bauer s-a aruncat singur în brațele poliției?

— Nu știu, bătrâne, nu sunt ghicitor.

— Poate că s-a simțit amenințat. Asta ar putea să însemne că numita Carolina Mohrt o ține pe Bess ostatică, pentru orice eventualitate.

Henri Fontanella avu deodată sentimentul că poate spusese prea mult.

— Îți repet că nu sunt ghicitor.

— Da, da, zise americanul rânjind. Vrei să mă faci să cred că de ieri seară și până acum nu ai reușit să ajungi la nici o ipoteză...

— Ascultă, Hank, ți-am făcut deja un hatâr înapoiindu-ți inelul și spunându-ți de unde provine. Acum mă lași să-mi văd liniștit de anchetă! Dacă Bess se află undeva în Franța, atunci o voi găsi. Asta e treaba mea.

Frost privi la cerul cenușiu din fața lui.

— Și o vreau pe Cornelia Mohrt! adăugă Fontanella.

Timp de un minut nu se mai auzi decât zgomotul motorului și șuieratul maselor de aer deplasate de mașina. Tăcerea se prelungea.

Frost știa că Bess era încă, în viață și că, după toate aparențele, să găsea în mâinile acestei Cornelia Mohrt, care o ținea ascunsă undeva în regiune. Iar Frost știa că Fontanella știa că știe.

Francezul coborî geamul și aruncă țigara, care căzu foarte

departe în urma mașinii și se dezagregă într-o jerbă de scânteii. Un curent de aer puternic pătrunse în mașină făcând să fluture părul celor doi bărbați.

— Doamne sfinte! mormăi Fontanella ridicând geamul. Unde mi-o fi capul?

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-am aruncat țigara pe fereastră. Un lucru pe care nu trebuie să-l faci niciodată în această regiune. Noroc că va ploua.

Americanul nu răspunse. Gândurile lui zburaseră în altă parte.

— În fiecare an ard hectare întregi de fân, insistă Fontanella. Mai ales în perioada estivală.

Urmă o nouă tăcere.

Frost se uita cu atenție la Fontanella care părea cufundat în gânduri. Apoi, brusc, aceste gânduri capătă o formă verbală fără ca măcar să-și dea seama de asta:

— Dar asta e! Incendiile de păduri...

— Ce? mormăi Frost. Vrei să dai foc la munte ca s-o forțezi pe Cornelia Mohrt să iasă din ascunzătoare?

— Ce? Cum? întrebă inspectorul.

Frost era agasat.

— Ai vorbit despre incendii de păduri!

— Eu? Am vorbit eu?

— Bineînțeles, bătrâne.

— Păi... Nu e nimic... se bâlbâi Fontanella. N-are nici o importanță.

Dar inocența lui falsă indica contrariul. Frost înțelese că inspectorul avusese o idee. Care? Știa că l-ar fi întrebat zadarnic.

— Știi, Hank, zise deodată corsicanul. Mă gândisem să-ți

cer să juri altceva înainte de a-ți da inelul...

— Aha!

— Că nu vei încerca s-o găsești pe Bess cu propriile tale mijloace. Pentru că asta e treaba poliției franceze, nu a ta. Dar mi-am zis că, oricum, n-are rost să te pun să faci jurăminte false.

Nici un răspuns.

— Atunci, continuă Fontanella resemnat, m-am gândit că în loc să-ți cer o promisiune, mai bine îți dau un sfat. Nu te amesteca, Hank. Lasă-ne pe noi. Dacă încerci să intervii, cu regret voi fi nevoit să te împiedic folosind mijloace care vor fi neplăcute atât pentru mine cât și pentru tine.

— Nu mă îndoiesc nici o clipă de ceea ce spui, zise Mercenarul evaziv.

Frost știa că Fontanella nu putea fi păcălit. Și mai știa că dacă îl va vedea călcându-l pe picioare, inspectorul francez nu va ezita să-l trimită înapoi în SUA cu forța.

Și totuși Frost nu se gândea decât să pornească pe urmele iubitei sale Bess. Dar era hotărât s-o facă cât mai discret posibil.

*

* *

Karl Herschel se ridică brusc în picioare. Apoi o lovi pe Ingrid cu toată puterea peste față. Fata se pomeni aruncată la celălalt capăt al încăperii și se sprijini cu spatele de perete clatinându-se.

— Idioato!

— Dar, Karl, bâigui Ingrid Balsen printre lacrimi, au ratat lovitura și voiau s-o țină pe femeia aceea ostatecă... Era

periculos... M-am gândit...

— *Eu gândesc!* răzni Herschel cu ochii ieșiți din orbite. Puțin îmi pasă că Wolfgang a plătit pentru tâmpenia lui! Dar Cornelia... Idioato! Te-ai gândit la Cornelia?

Ingrid Balsen hohotea ștergându-și nasul cu o batistă albă. Karl Herschel era înfuriat la culme.

— Se va simți hăituită imediat ce va afla că l-ai atras pe Bauer într-o cursă! Trebuie acționat cât se poate de repede! Vom aduna câțiva oameni și vom pleca imediat acolo. Și cunosc eu pe cineva care va fi în prima linie când se va declanșa asaltul asupra ascunzătorii...

Ingrid Balsen dădu jalnic din cap.

— De acord. Am făcut o prostie. E normal să-mi asum toată răspunderea.

— Oricum, nimeni nu-ți cere ție părerea, fufo! strigă Herschel. Dar îți dai seama ce mă obligi să fac? Știi ce înseamnă asta?

— Știu, Karl... Îmi pare rău...

— E și momentul! Acum Cornelia a devenit periculoasă! Imediat ce va înțelege că ai trădat-o, va face totul pentru a-și salva pielea. Și știe atâtea încât ar fi în stare să ne distrugă întreaga rețea! E lamentabil... Din cauza imbecilității tale, voi fi constrâns să lichidez unul dintre cele mai bune elemente ale mele.

Fontanella opri în partea veche a orașului Nisa, se uită la ceasul de la bord, apoi se întoarse spre Frost cu un aer încordat:

— Patru fără un sfert. Trebuie s-o șterg. Du-te și plimbă-te puțin pe-aici, e tare frumos. E atât de pitoresc...

— OK, Henri, voi încerca să mă mai liniștesc, zise Mercenarul cu un ton care se dorea a fi sincer dar în care se simțea o fărâma de perfidie.

— Nu uita că ancheta e treaba mea, insistă francezul. Am un obiectiv personal care coincide cu interesul tău: Bess. Dar eu mai am și un obiectiv profesional legat de ordinele pe care le-am primit de la Paris: distrugerea Brigăzilor de Șoc. M-ai înțeles?

Mercenarul nu răspunse. Se mulțumi să-i strângă mâna inspectorului și să coboare din mașină trântind ușa în urma lui.

Fontanella plecă imediat. Frost se uită după mașina albastră care dispăru repede la colțul unei străzi. Ezita. Nu știa dacă să închirieze o mașină aici sau să ia un taxi până la La Napoule, de unde să-și recupereze mașina Triumph Acclaim de la Hertz, pe care o lăsase lângă restaurantul Bardou. Oricum, în primul rând trebuia să ajungă în centrul orașului.

În timp ce mergea cu un pas grăbit printre gură-cască care umpleau trotoarele, americanul gândea intens. Probabil că Bess era ținută prizonieră undeva în afara orașului. Dar cum să reușească să cerceteze amănunțit toată regiunea? Singur i-ar fi trebuit câteva luni.

La vreo sută de metri, o firmă cu un L mare al societății Larousse, cu capul unei doamne care sufla într-o păpădie, indica o librărie.

Cufundat în gânduri, Frost nu acorda nici o atenție Mercedesului bej care parca la zece metri în fața lui. Mercenarul încercă să facă o mișcare de retragere abia în

momentul în care ajunse în dreptul mașinii și portiera se deschise. Pe trotuar coborâră doi indivizi atletici și îl încadrară imediat pe Frost care se grăbi să ia poziția de luptă.

— Fără prostii, domnule Frost, zise cel mai solid dintre ei. Urmează-ne în interiorul acestei mașini. Vrem să-ți spunem două vorbe.

Aveau un accent de Middle West. Umflăturile care deformau hainele celor doi necunoscuți îl hotărâră pe Frost să nu încerce nimic. Nu avea nici o armă și se simțea ca o rămă gata să fie înghițită de doi rechini.

Primul necunoscut se așeză în partea din spate a Mercedesului. Frost intră după el. Cel de al doilea necunoscut se instală lângă el și Mercedesul demară imediat.

CAPITOLUL VII

Frost se întoarse spre bărbatul din stânga, o huidumă roșcată cu un nas plin de pistrui.

— Îmi cer scuze, dar nu v-am reținut numele...

Surpriză! Tipul zâmbi și răspunse:

— Alvin Coppernob.

Mercenarul hotărî să continue experiența și se întoarse spre cel din dreapta, cel cu accent de Middle West.

— Lee Grant, îl anunță acesta.

Apoi amândoi roștiră într-un glas:

— CIA.

— Îmi pare rău, zise Coppernob, dar nu voiam să conversăm în drum.

Mic rânjet amuzat, urmat de chicoteala lui Grant și de exclamația înăbușită a șoferului anonim. Era clar că cei trei aveau impresia că-i făcuseră o glumă bună.

Deși liniștit, Mercenarul începu să bombăne:

— Bravo, domnilor! Văd că metodele celor de la CIA seamănă ca două picături de apă cu cele ale lui Capone.

— Alvin ți-a spus că ne pare rău, zise Grant. Ce vrei mai mult? Să ne așezăm în genunchi și să-ți cerem iertare?

— Încotro mergem? mormăi Mercenarul.

— La dumneata la hotel. Sper că-ți pare bine pentru că ești pe jos...

— Ce-aveți cu mine?

— O să-ți explicăm.

— Dacă tot m-ați luat cu mașina, mai bine m-ați duce la La Napoule. Am o mașină de luat de-acolo.

Dădu din umeri și după o scurtă tăcere întrebă:

— Cum m-ați găsit?

— Trebuie să recunoaștem că asta n-a fost chiar așa ușor, răspunse Coppernob. N-am putut afla în ruptul capului de la recepția hotelului Savoy numele hotelului în care te-ai mutat. Atunci l-am urmărit pe Fontanella. N-a fost deloc ușor cu viața pe care o duce în momentul de față.

Frost îi aprecie în sinea lui. Urmărirea lui Fontanella, fără să fie reperați, nu fusese deloc o treabă ușoară. Aprinse o țigară Camel, reflectă câteva clipe, apoi zise cu un ton bănuitor:

— Doar n-o să ziceți că ați fost în urma noastră pe autostradă! La viteza cu care mergeam, mai mult ca sigur că v-am fi remarcat.

Coppernob se strâmbă agasat:

— Am primit un mesaj de la La Napoule prin care am fost anunțați că ai plecat cu Fontanella. Ieri a mai venit o dată la Nisa pe la orele patru, așa că ne-am instalat la pândă la ieșirea de pe autostradă. Noroc că ne-am mișcat repede.

După calculele mele, ați mers în medie cu peste o sută optzeci la oră.

Mercedesul se apropia de punctul de plată. Fiecare post era flancat de doi jandarmi care examinau vehiculele de aproape, dar fără să le controleze. Era clar că poliția nu se mai aștepta la mare lucru după moartea lui Wolfgang Bauer.

Mașina porni mai departe pe panglica de asfalt care se întindea la nesfârșit.

— Să nu meregi prea repede, Mortimer, zise Coppernob.
Șoferul dădu din cap fără să răspundă.

— Deci? reluă Frost. Care e motivul pentru care CIA îmi face deosebita onoare și plăcere de a se interesa de modesta mea persoană?

Coppernob aprinse o țigară Marlboro și trase primul fum căutându-și cuvintele. După toate aparențele, el avea sarcina de a negocia cu Frost.

— Prefer să-ți spun din capul locului cum stă treabă, zise el dând fumul afară pe nări. E vorba de un contract.

— Nu se poate! zise Frost rânjind. Nici nu mi-ar fi trecut prin minte!

— Să lăsăm miștocăreala, bombăni roșcovanul. Vrem să-ți propunem un târg.

— Ah da? zise Mercenarul trăgând din țigară.

— Un târg de o sută de mii de dolari batuți pe muchie, răspunse Coppernob cu o emfază teatrală.

Frost, își scutură țigara, împrăștiind scrum pe pantalonii albaștrii ai lui Lee Grant. Apoi zise:

— Presupun că aveți cunoștința despre ce mi s-a întâmplat. Prin urmare știți foarte bine că am altceva de făcut în acest moment decât să accept o misiune.

— O sută de mii de dolari, Frost...

— Puțin îmi pasă de lovelele voastre! zise răspicat Mercenarul, impresionat totuși în sinea lui de importanța sumei.

Se calmă trăgând de vreo trei ori din țigară. Apoi, știind că va trebui să mai petreacă un timp în această companie, se hotărî să mai afle câte ceva. Dar Coppernob, care mai deținea și alte argumente în afară de cele financiare, i-o luă înainte:

— Dacă aspectul pecuniar al operațiunii te lasă rece, poate că vei fi mai interesat de aspectul *Intelligence*...

Frost tăcea.

Coppernob dădu fumul afară, trase aer în piept și continuă:

— E vorba doar să însoțești pe cineva până la Toulon.

— CIA nu mai e în stare să asigure protecția oamenilor săi? zise ironic Frost. De ce oferiți o sută de mii de dolari unui agent contractual pentru o treabă pe care o puteți face singuri?

— Tocmai pentru că n-o putem face singuri, zise roșcovanul din ce în ce mai iritat. Am fost contactați de o teroristă care ne-a asigurat că poate să ne facă dezvăluiri despre atentatul de la *Silêncio* împotriva militarilor americani. Vrea în schimb azil politic. Contra-terorismul francez este în alarmă maximă în această regiune. Îți închipui reacția francezilor dacă ne prind încercând să le suflăm de sub nas o tipă căutată și de ei? Dar Hank Frost poate oricând pretinde că a acționat de unul singur, din motive personale foarte lesne de înțeles. Se înțelege că-ți vom pune la dispoziție arme și un mijloc de locomoție potrivit.

Mercenarul nu mai avea chef de zefleMEA. Ba chiar era tare curios să afle mai multe despre operațiune.

— De ce trebuie condusă această tipă la Toulon?

Conștient că marcase un punct, Alvin Coppernob își recăpătă zâmbetul.

— Pentru a fi imbarcată pe unul dintre contratorpiloarele noastre care e ancorat acolo, urmând după aceea să fie transferată în mod discret la bordul unui submarin atomic care o va duce în Statele Unite. Această parte a planului este deja pusă la punct. Vom acționa noaptea cu ajutorul poliției militare, care face tot timpul naveta între port și cartierele rău famate ale orașului.

— Cine e tipa?

— Înțelege, Frost, zise Coppernob, că nu pot să-ți dau detalii înaintea de a avea acordul tău de principiu.

— Îl ai! răcni Mercenarul.

Cei doi agenți își arătară zâmbetul radios.

— O cheamă Cornelia Mohrt, răspunse Coppernob. Ne va aștepta peste trei zile într-un loc pe care încă nu ni l-a comunicat.

— Cum a reușit să vă contacteze?

— Un mic anunț codificat în revista *Actuel*.

— Francezii au să-și dea seama!

— Sunt puține șanse, zise Coppernob. În momentul asta au alte treburi. Și dacă-și dau seama... Asta e și motivul pentru care te angajăm.

— Asta e tot? întrebă Mercenarul banuitor.

Alvin Coppernob zâmbi din nou.

— Nu, bineînțeles. Cornelia Mohrt deține un ostatic de naționalitate americană. L-a dus într-un loc sigur, sub paza unor prieteni pe care îi are în lumea interlopă pariziană. Evident, persoana nu va fi eliberată decât după ce Cornelia Mohrt va ajunge pe contratorpilorul nostru. Acest ostatic este o femeie al cărui nume nu mai este cazul să ți-l spun.

Într-adevăr.

Hank Frost își strecură brusc mâna în buzunarul giecii și pipăi inelul dat de Fontanella. Simțise o nevoie stupidă dar imperioasă să se convingă că era într-adevăr acolo. Îl simți, îl prinse între degete, îl mângâie. Inima începu să-i bată cu putere.

Inelul purtat de Bess. Și în curând chiar Bess...

*

*

*

Fontanella citise și recitise raportul jandarmeriei. De ce comisese Bauer acest act sinucigaș? O mașină înmatriculată în Germania tocmai trecuse de baraj când Bauer se repezise ca un nebun. Femeia de la volan avea o hârtie care atesta că fusese controlată în ajun. Oamenii nu-și notaseră numărul vehiculului. Nici unul dintre ei nu și-l mai amintea.

O placă de înmatriculare germană — mai, să fie!

În schimb, semnalmentele fetei erau destul de precise. Numai că nu corespundeau deloc cu semnalmentele Corneliei Mohrt. Probabil că fusese o coincidență.

Totuși Bauer nu trăsese în jandarmii de la baraj. Comportamentul său indica faptul că se năpustise în urmărirea acelei mașini. Dar cum să știi sigur? Oricum, Henri Fontanella era sigur că în comportamentul teroriștilor avusese loc un hiatus. Nici urmă de Cornelia Mohrt. Nimic suspect la frontiere. Cu siguranță că rămăsese în Franța, se ascunsese undeva și aștepta ca lucrurile să se liniștească. Probabil că se afla chiar în regiune.

În ultimele douăzeci și patru de ore Fontanella avusese de lucru pâna peste cap. Se mai gândise la ideea cu incendiile.

Era la a treia reuniune cu efectivele puse la dispoziția lui de poliția judiciară și DST.

Corsicanul se așază pe o masă, aprinse o țigară Bastos și cu un gest făcu să înceteze gălăgia din sala care îi servea drept cartier general, la comisariatul central din Nisa.

— Domnilor... începu el.

— Doamnelor și domnilor, îl corectă o voce feminină.

Fontanella trase din țigară și scrâșni din dinți.

— Domnișoară Morel, dacă n-o să vă mai așezați în spatele celor mai solizi colegi, poate că am să țin seamă în cazul introducerilor.

— Bun, foarte bine. Ia dați-vă la o parte, slinoșilor!

Doi polițiști musculoși se traseră într-o parte mormăind și o femeiușcă brunetă, tunsă scurt, veni în primul rând ducând un scaun cu ea.

Tânăra polițistă se instală puțin mai în fața grupului, practic sub nasul lui Fontanella, se așază picior peste picior și zise:

— Gata. Acum mă vedeți?

Fontanella zâmbi puțin cam forțat, trase din țigară și reluă ironic:

— Domnișoară și domnilor, acum, după ce-am făcut dreptate părții feminine, vom putea să trecem la aspectele anexe ale prezentei reuniuni.

Bărbații izbucniră în râs.

Fontanella o auzi pe Perrine Morel spunând că nu văzuse niciodată ceva mai falocrat decât un polițist adult, cu excepția poate a unui pisoar.

— Liniște! zise corsicanul.

Cei din sală se potoliră treptat.

— Știți, zise Fontanella, că de câțiva ani, serviciile de

luptă împotriva incendiilor sunt dotate cu captatoare de căldură care...

— E descoperirea cea mai genială de la inventarea tartinei cu unt. Merge atât de bine încât...

— Domnișoară Morel, am cerut tăcere!

Fontanella scutură nervos scrumul țigării pe pardoseala de mozaic.

— Acești captatori de căldură au o mare precizie. Ceea ce, în stadiul actual al cercetărilor, îi face inutilizabili în detectarea incendiilor.

— Asta voiam să spun și eu, îl întrerupse Perrine Motel. Merg atât de bine încât nu te poți folosi de ei. Chestiile astea reperează un tip care fumează la o distanță de doi kilometri...

Fontanella o făcu să tacă cu o privire încruntată.

— După cum v-a explicat în mod atât de strălucit colega voastră, aceste aparate păcătuiesc prin exces de precizie.

Se întoarse spre o hartă prinsă pe perete și arată patru puncte dispuse aproximativ în formă de dreptunghi.

— Serviciile de luptă împotriva incendiilor fac totuși statistici. Ele au acceptat cu mare bunăvoință să-mi acorde concursul și să-mi semnaleze sursele de căldură neobișnuite apărute recent pe un teritoriu cuprins între Grasse, Vence, Courségoules și Col de la Sine. Am hotărât să începem cercetările de-aici.

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi, zise unul dintre polițiștii care se deplasase într-o parte pentru a trece în față Perrine Morel.

— Păi, Larue, cine zice sursă de căldură, zice automat viață omenească. Bauer venea din nord când a ajuns la baraj. Dacă complicii lui au rămas în regiune, părerea mea este că se ascund în perimetrul pe care vi l-am indicat. Am selecționat

douazeci și două de surse de căldură neobișnuite care corespund cu niște case părăsite.

— Mda, zise Larue, ar putea să fie braconieri, tipi care călătoresc pe jos sau...

— Teroriști, completă Fontanella. Asta trebuie să verificăm noi. Dacă asta nu duce la nimic, vom căuta în altă parte, folosind mereu captatorii.

— Fonta, ai făcut cea mai genială descoperire de la inventarea epilării cu ceară! declară Perrine Morel cu admirație.

Corsicanul nu o luă în seamă.

— Natural, la cele mai multe ruine nu se poate ajunge cu mașina. Din acest motiv și pentru a păstra o cât mai mare discreție, veți fi lăsați la marginea drumului cu o hartă, o busolă și un aparat de emisie-recepție. Dacă remarcați ceva anormal, mă anunțați imediat. Dacă nu, vă reîntoarceți la drum și așteptați camioneta să vă ia.

*

*

*

— Ah, jos pălăria! Asta e ideea cea mai genială de la inventarea pateului de ficat cu cornișon!

Perrine Morel bodogănea nemulțumită, continuându-și înaintarea, adusă de spate, cu picioarele ușor îndoite, dând la o parte crengile care năpădeau poteca dezafectată.

După un sfert de oră de mers istovitor, tânăra polițistă ajunsese într-un luminiș înconjurat de pini înalți. Văzu imediat două construcții, dintre care una în întregime dărâmată. Cu răsuflarea tăiată și lac de nădușeală, tânăra femeie se așeză pe prag, scoase din buzunar un pachet de țigări și vru să-și

aprindă una.

Deodată se opri brusc, împinse țigara la loc în pachet și se îndreptă cu pași mari spre centrul luminișului.

— Dumnezeule..., murmură ea, lăsându-se pe vine pentru a examina solul. Aici au venit recent cel puțin două mașini!

Se întoarse spre casă și deschise ușa din lemn grosolan. Perrine inspectă rapid locul, ieși afară și transmise un mesaj cu ajutorul aparatului ei de emisie-recepție.

După mai puțin de douăzeci de minute, Fontanella își făcea apariția însoțit de un tip musculos.

— Ia spune! zise Fontanella chiar mai înainte de a ajunge la tânăra femeie.

Perrine se ridică în picioare, își scutură fundul de praf și îi arată urmele de cauciucuri pe solul plin de pietre. Fontanella dădu din cap.

— Ia amprente, Germain, ordonă el urmându-o pe Perrine în interiorul casei.

— Uite, zise polițista. Frigider, butelii de butan, reșou, saltele pneumatice.

— Bineînțeles, asta nu dovedește nimic, zise inspectorul gânditor. Felicitări totuși, domnișoară Morel. Ceva îmi spune că ai făcut o descoperire interesantă.

Perrine dădu cu modestie din umeri și zise:

— Întâmplarea, domnule inspector.

Când ieșiră din casă, numitul Germain sfârșise cu luatul amprentelor lăsate de cauciucuri și-și rânduia sculele într-o cutie de plastic pe care o purta atârnată de umăr.

— Am terminat, zise el. Nu mai rămâne decât să fie duse la laborator.

— Foarte bine, răspunse Fontanella. Vei rămâne aici de pază. Vino cu mine, domnișoară Morel. Vom examina

amprențele cât mai repede posibil și vom trimite un om de la serviciul medico-legal pentru amprențele digitale lăsate în casă.

Perrine Morel se bătoși toată, cu o expresie amenințătoare pe față. Părul ei tuns scurt abia dacă ajungea până la bărbia lui Fontanella.

— Auzi, domnule inspector! zise ea cu o încărcătură de agresivitate uimitoare din partea unei femeiuști de talia ei. S-a spus că dacă cineva descoperă ceva interesant, este lăsat la fața locului. Până la proba contrarie, eu sunt cea care a descoperit ceva interesant aici!

— Fii înțelegătoare, domnișoară. Am nevoie de toate efectivele pentru continuarea cercetărilor. Nu-l pot lăsa pe Germain cu dumneata. Așa că eu consider mai înțelept să-l las aici numai pe Germain.

— Foarte bine. În cazul ăsta, vă rog să-mi acceptați demisia chiar din clipa asta.

Lucru rar din partea lui, Fontanella își pierdu stăpânirea de sine și simțul curtoaziei.

— Ei la dracu și la toți dracii! răcni el. Altceva nu mai aveam de făcut decât să stau la discuții! Rămâi dacă asta vrei și nu m-ar fi mira să fii împușcată de teroriști! La urma urmelor, asta te privește! Dar măcar încearcă să-mi trimiți un mesaj înainte de a fi prea târziu.

Perrine Morel zâmbi satisfăcută.

— OK, zise ea. Renunț la demisie. Pe urmă am ăsta, adăugă ea ducând mâna la revolver, și știu să mă servesc foarte bine de el.

Fontanella dădu resemnat din umeri și, fără să mai spună ceva, îi făcu semn lui Germain să-l urmeze. Știa că dacă va mai deschide gura, va blestema viitoarea descendență a poliției până la a zecea generație. Înainte de a o porni spre

cărare, Germain se apropie de tânăra femeie și-i zise:

— Ai grijă, Perrine. Și nu atinge nimic din ce e înăuntru până la venirea serviciului medico-legal.

— N-ai grijă, babanule, răspunse Perrine făcându-i cu ochiul.

Se uită după cei doi bărbați până când aceștia dispărură apoi își aprinse o țigară Gauloise cu filtru.

*

* *

Trecuseră douăzeci și patru de ore de la „luarea de contact” cu CIA. Hank Frost era mai mult decât pregătit. Giacă neagră, pantaloni de piele, cizme, cască gri metalizată. CIA îi pusese la dispoziție mijlocul de locomoție considerat a fi cel mai potrivit pentru deplasările pe drumurile abrupte — o motocicletă Honda 750.

Motocicleta era puțin cam bătătoare la ochi, dar nu avea de ales. Oricum, era aproape nouă și funcționa perfect.

Mercenarul ascunsese în camera de la hotel un revolver mare de asalt semi-automat KG-9, inventat de prietenul său Carlos Garcia ⁽¹⁾, o „bijuterie” procurată de cei de la CIA dintre rarele exemplare aflate în circulație. Mai avea și un revolver Smith & Wesson cu carcasă L, model 586 HP, considerat ușor de ascuns, și un pumnal de luptă Gerber MK-I.

Panglica neagră aproape că nu se vedea deloc sub casca neagră în momentul în care sui pe motocicletă și porni spre Nisa. Mai erau încă două zile înainte de întâlnirea cu Cornelia Mohrt și nu mai avea răbdare.

1) Vezi numărul 4 din colecția MERCENAR, *Pistă sângăreasă* (n.ed.).

Deși era convins că inspectorul francez nu-i va dezvălui nimic din descoperile lui, Frost se hotărâse să se ducă la Fontanella. Cöppernob nu avusese nici o obiecție. Ar fi părut suspect să nu mai dea nici un semn de viață.

*

*

*

Frost îl interceptă pe corsican la ieșirea din comisariatul central.

— Ei, Hank, ai plecat la agățat în ținuta asta?

În timp ce Mercenarul își scotea casca și-și trecea mâna prin păr, Fontanella se uita cu interes la motocicletă.

— Nu e rea deloc, zise el. O să ai succes cu ea.

— Lasă prostiile, Henri. N-am chef de glumă. Ai noutăți?

— Dar tu? zise ironic polițistul.

Frost arată spre motocicletă cu un gest blazat.

— Am împrumutat-o de la un coleg de la consulat. A cumpărat-o de acum șase luni, dar îi e frică să se urce pe ea. Mie îmi face bine. Trag niște plimbări! Să știi că e mai sănătos decât să stau în ogeac.

Fontanella aprobă cu o mișcare a capului.

— Ancheta continuă, îl anunță el după un moment de ezitare. Sunt speranțe, dar nu pot să-ți spun nimic mai mult.

Frost simți că prietenul lui îi ascunde ceva important și se pregătea să-l tragă de limbă, când o voce stridentă îl făcu să tresară:

— Două-trei vorbe pentru *Nice Matin*, dom'le inspector, vă rog.

Lângă ei se proțăpise — cu stiloul și blocnotesul în mână — un tânăr pe care nu-l văzuseră venind. Fontanella se încruntă imediat.

— Nimic de declarat. Puteți să spuneți că ancheta merge pe o cale bună.

— Cam puținel pentru un ziar. Ceva piste?

— Trebuie s-o șterg, zise inspectorul întinzând mâna lui Frost.

Îi strânse repede mâna și se grăbi spre mașina Renault 25.

Mercenarul își puse casca, mănușile de piele și demară de sub nasul tânărului ziarist, care se îndepărta blestemându-i pe toți polițiștii din lume.

*

*

*

Cornelia Mohrt îi comunicase lui Alvin Coppernob locul întâlnirii. Cum? Frost nu știa. Și nici nu-i păsa. Prudentă, fata reluse contactul cu o zi mai înainte.

Imediat ce Coppernob îi transmise informația, Mercenarul își trecu arsenalul în revistă. Micul Smith & Wesson fu ascuns în buzunarul interior al giecii și pumnalul Gerber MK-I — într-o teacă specială — în interiorul pantalonilor. Revolverul KG-9, prea stingheritor, a fost demontat și pus într-o cutie pe care Mercenarul o puse cu grijă într-o sacoșă a motocicletei.

Cei de la CIA îl anunțaseră că barajele de pe drum fuseseră ridicate. Partea cea mai periculoasă avea să fie părăsirea zonei urbane. După ce ajungea sus, Frost trebuia s-o aștepte pe Cornelia Mohrt. Trebuiau să rămână trei zile împreună în ascunzătoare înainte de a cobori spre Toulon. După spusele lui Coppernob, fusese rezolvată și problema proviziilor.

Mercenarul era hotărât s-o forțeze pe teroristă să-i spună

unde se afla locul în care amicii ei o țineau sechestrată pe Bess.

*

*

*

Perrine Morel tocmai îi transmisese lui Fontanella mesajul de seară.

Tânăra polițistă aprinse o țigară la flacăra șovăitoare a lumânării și continuă să citească din revista *Le Nouvel Observateur*. Deodată, un zgomot ciudat o făcu să-și încordeze auzul. Suflă imediat în lumânare și se îndreptă spre ușa încărcându-și revolverul Beretta.

— Ce prostănacă! șopti ea.

Nu era decât ploaia care începuse să răpăie pe țiglele vechi. Aversa căpătă proporții neașteptate și în curând, lângă ferestre, care nu mai aveau geamuri de multă vreme, apărură adevărate băltoace de apă. Ploua dar nu era frig.

Perrine se uită la ceas. Unsprezece și jumătate. Era obosită.

Se dezbracă fără să mai aprindă lumânarea și se strecură în sacul de dormit punându-și pistolul la îndemână. Din prudență, tânăra polițistă întredeschisese ușa, blocată de un taburet, și așezase deasupra un urcior în echilibru relativ.

Dacă ar fi intrat cineva...

*

*

*

Motocicleta avea farmecul ei. Farmec pe care și-l pierdea la prima picătură de ploaie.

Frost conducea cu viteză moderată. Vizibilitatea era foarte proastă și din cauza ploii nu putea să desfacă harta.

Mercenarul reduse din nou viteza, căutând cu privirea capătul drumului în lumina farului. Nu-l găsea deloc în ciuda descrierii precise făcute de Alvin Coppernob.

Deodată i se părul că desișul se mai rărea puțin în dreapta. Se opri ca să vadă mai bine. Asta trebuia să fie. Pe drum nu era nici țipenie de om.

Mercenarul roti ghidonul și pătrunse cu motocicletă printre crengile ude.

*

*

*

Perrine Morel se trezi tresărind. I se păruse sau de vină era tăcerea nopții după răpăitul ploii care încetase?

Polițista întinse brațul, apucă revolverul și se ridica trăgând piedica. Afară, în fața ferestrei, se vedea o lumină! Căerul era înnoarat, așa că nu putea să fie luna.... Lumina dispăru.

Goală-puşcă, Perrine se repezi spre uşă. Auzi un fel de pocnet metalic. Apoi un zgomot de paşi.

Frost se apropia încet de intrarea casei mai puțin dărăpănate. Deşi mergea cu prudență, pietrele scârțâiau sub cizmele lui mari de motociclist. Îşi zise că nu era nimic grav. În casă nu trebuia să fie nimeni.

Perrine Morel îndoi puțin picioarele ca la antrenament și strânse bine pistolul cu amândouă mâinile. Degetul tinerei polițiiste se crispă ușor pe trăgaci. Pașii se apropiau.

*

*

*

Ciudat! Uşa era ușor întredeschisă. Frost întinse mâna spre ea. Era întuneric beznă.

CAPITOLUL VIII

Hank Froșt se opri la jumătatea gestului și încremeni în prag.

Fusese frapat de un alt detaliu ciudat, și mult mai îngrijorător decât ușa prost închisă. Simțise miros de tutun brun, o aromă care se degaja din acea coșmelie teoretic nelocuită.

Mercenarul își scoase mânușile fără zgomot. Apoi cizmele. Apa care șiroia pe sol îi udă instantaneu șosetele groase de lână. Frost se strâmbă, scoase revolverul și preferă să dea ocol casei.

În momentul acela, un fulger luminează pădurea de pini. Frost nu știa la ce distanță se afla furtuna, dar tunetul nu putea să întârzie prea mult. Se afla în partea din spate a casei, în fața unei ferestruici fără geam. Când auzi tunetul, Frost sări înăuntrul casei. Dinspre ușa nu se auzi nici o mișcare.

Sigur că nu fusese auzit, Mercenarul își continuă înaintarea cu pași ușori. Privirea i se obișnuie cu întunericul și zări ceva alb, ca o draperie care închidea ușa ce comunica cu încăperea vecină. Se apropie încet de ea, apucând cu mâna stângă lanterna mare fixată la centură cu un inel de prindere. Dădu brusc la o parte draperia și zări o siluetă postată lângă ușa de la intrare. Îndreptă spre ea revolverul, aprinse lanterna și strigă:

— *Hands up! Freeze!* ⁽¹⁾

Dacă adversarul nu înțelegea engleza era obligat să-l împuște. Răsufă ușurat când văzu că ordinul îi era executat. Adversarul, sau mai curând adversara, înțelegea engleza. Căci silueta mică și fesele rotunde care apărură în lumina lanternei nu puteau aparține decât unei femei.

— Pune arma jos! ordonă Frost.

Fata se lăsă pe vine și așeză pistolul pe dalele grosolane. În ciuda situației, Mercenarul nu se putu abține să nu mângâie cu privirea goliciunea femeii din fața lui. Nu putu să-și rețină nici măcar remarca ironică:

— Hei! Dacă polul nord e la fel de adorabil ca polul sud, atunci să știi că merită să fie văzut! Îmi pare rău pentru pudoarea ta, *baby*, dar sunt obligat să te examinez pe toate părțile. Mă obligă prudența. Vreau să fiu sigur că nu-mi ascunzi nici o surpriză. Întoarce-te!

Fata tremura toată. Se vedea bine că era terorizată. Ezită o secundă apoi se întoarse încet spre Frost. Dacă făceai abstracție de expresia plină de ură, fața ei era chiar drăguță. Ochi negri, părul brunet tuns foarte scurt, un nas mic și ușor cărn. Corpul era mic și bine făcut.

1) Măinile sus și nici o mișcare! (n.a).

— Cine ești?

Ea respiră zgomotos, gata să izbucnească în lacrimi, apoi răspunse:

— Perrine...

În clipa aceea, fără ca nimic să-i anunțe reacția, fata se revoltă. Scoase un strigăt de furie și se repezi ca o tigroaică la Mercenar. Frost rămase încremenit de stupeoare. Nu se simțea în stare s-o împuște cu sânge rece pe fata acea. Ezită o secundă prea mult și când își reveni tigroaica ajunsese deja la el.

CAPITOLUL IX

Frost dădu drumul lanternei, ceea ce creă o lumină fantasmagorică în vechea casă. Orbită de furie, Perrine se aruncase asupra lui cu unghiile, căutându-i fața cu o pornire cât se poate de feminină.

Dezechilibrat, Mercenarul se lovi cu capul de perete în momentul în care fata cădea pe sol cu un strigăt de durere. Perrine își apucă glezna stângă cu ambele mâini și începu să geamă.

— Acum, gata! strigă Frost regăsindu-și echilibrul. Dacă mai faci încă o figură de genul ăsta, să știi că te pocnesc fără ezitare.

— Ticălosule! izbucni fata cu o voce plină de ură. Mi-ai rupt piciorul!

Frost puse piedica revolverului Smith & Wesson știind că nu avea de ce se teme.

— Dacă ai ceva rupt, atunci numai tu ești de vină, domniță, protestă el scoțându-și șosetele ude.

Apoi se duse să ia revolverul Beretta rămas lângă ușa, puse ambele arme la brâu și se întoarse la Perrine, îndreptând lumina lanternei spre glezna cu pricina.

— Au! exclamă ea masându-se.

— Te doare foarte tare?

Ea ridică privirea spre Mercenar.

— Nu profita ca să-ți clătești ochii, măgadan scârbos!

— Bine, foarte bine.

Frost stinse lanterna și așteptă. Distingea perfect corpul fetei ghemuit pe pardoseală. Stătea nemișcată. El zâmbi răbdător.

— Ei!... La urma urmelor, poți să aprinzi lanterna, bombăni în cele din urmă Perrine Morel.

— Nu știu dacă se cuvine.

Iar tăcere.

— Nu fi nasol! Aprinde lanterna și ajută-mă să mă întind pe saltea. Mă doare. Trebuie să fac ceva.

Mercenarul hotărâ să-o lase puțin să fiarbă în suc propriu. Fata aceea nu era Cornelia Mohrt și avea el o bănuială în privința ei. Dar voia o confirmare. Reaprinse lanterna.

— Mulțumesc, zise ea cu o lipsă de convingere evidentă.

Întinse mâna pentru ca Frost s-o ajute să se ridice. Dar el nu mișcă. Mercenarul se simți puțin vinovat. Știa că o doare glezna și îi era rușine că profita de situație, dar nu avea de ales.

— Perrine... e un nume tare drăguț, zise el cu sarcasm.

Fata mârâi nemulțumită.

— Aveți o schioare care se numește așa, continuă Frost. Perrine... Perrine Lepen, mi se pare.

În chiuda durerii, fata nu-și putu reține un chicotit.

— Perrine Pelen, îl corectă ea. Le Pen este și el una dintre specialitățile noastre naționale, dar în alt domeniu.

Contactul părea stabilit. Mercenarul se grăbi să bată fierul cât era cald.

— Atunci?

— Atunci ce? Vrei să știi ce fac aici? N-ai putea să întrebi mai clar?

Frost fluieră mirat.

— Asta am făcut adineauri, *baby*, răspunse el, dar ai sărit la mine.

— Mda... Și m-am ales cu ce m-am ales! Am făcut o prostie cât mine de mare!

Americanul își dădu seama că încearcă să câștige timp.

— Deci? întrebă el cu asprime.

— Deci, îți spun dacă îmi spui și tu. Deși ai chestia aia la ochi, nu pari deloc un terorist.

— Mersi, zise el. M-ai făcut să înțeleg ce cauți. Lucrezi cu Fontanella!

Perrine Morel îi aruncă o privire ucigașă.

— Am fost trecută provizoriu sub ordinele lui, îl corectă ea. Și pot să-ți spun că nu va fi deloc mulțumit când va afla cum m-ai tratat!

— Lasă, c-o să aibă el și alte motive de nemulțumire, zise Frost rânjind.

— Dar tu cine ești?

— Un prieten al lui Henri Fontanella.

— Îți bați joc de mine!

— Nici vorbă, o asigură Mercenarul. Dar, haide dincolo! Vom vorbi despre asta în timp ce îngrijim glezna. Presupun că ai o trusă de prim ajutor.

— Da, răspunse bruneta agățându-se de brațul lui Frost.

Mercenarul dădu la o parte cerceaful jegos și o ajută să ajungă, sărind într-un picior, la salteaua pneumatică.

— Au! gemu ea întinzându-se.

Frost stinse lanterna și aprinse felinarul agățat de grindă. Apoi se lăsă în genunchi lângă saltea. Franțuzaica se așezase în fund și îndoise piciorul. Își examinează glezna și zise:

— La naiba! Se umflă. Cu siguranță că am o entorsă.

Frost o privi în lumina felinarului și simți că și lui i se umflă ceva. Totuși era sigur că el nu avea nici o entorsă.

— Țăăă...Păi..., zise el jenat. N-ai putea să pui ceva pe tine? Ca să mă pot ocupa de piciorul tău cu gândul la ceea ce fac...

— Francezi, chinezi, americani, toți sunteți la fel! bombăni fata.

Perrine întoarse capul spre o lădiță din lemn așezată direct pe pământ. Pe lădiță se afla o grămadă de haine. Frost văzu în ochii negri ai fetei semnalul pericolului. Ea întinse mâna prea iute... Mercenarul o prinse la timp.

— Mă doare! Ce vrei? Să mă distrugi de tot?

— Nici vorbă, zise americanul ridicând un tricou alb. Caut asta.

Frost scoase la iveală micul emițător-receptor ascuns printre haine. Nu-l distruse, ci îl agăță de un cui bătut într-o grindă la capătul celălalt al încăperii. Fata era prea scurtă ca să-l poată lua fără să se urce pe un taburet. Și cu glezna ei luxată... Acum putea să se îmbrace. Frost se întoarse la ea și o găsi într-adevăr îmbrăcată. Strictul necesar. Un chilot mic de un albastru deschis ascundea ce trebuia să ascundă.

— Ce te face să crezi că voiam să mă folosesc de aparat? îl întrebă ea indignată.

— Nimic, răspunse calm Mercenarul. O simplă precauție, atâtă tot.

— Noua mea ținută nu te șochează prea tare? întrebă Perrine cu un rânj sarcastic.

— Merge, raspunse Mercenarul deschizând trusa de prim ajutor.

Frost unse glezna brunetei și o bandajă cu mare grijă. Apoi stinse felinarul și aprinse din nou lanterna. Fata se lungise pe spate, cu o mână la ceafă. Fuma o țigară Gauloise. Frost se îndreptă spre ușă și dădu la o parte cerceaful. Traversă în grabă încăperea vecină. Apoi ajunse rapid la motocicletă ascunsă sub un tunel de crengi. În cinci secunde era înapoi cu casca, cizmele, mânușile și cutia în care avea revolverul KG-9 *Interdynamics*.

O caută imediat cu lanterna pe Perrine Morel. Când o găsi, polițista aproape că ajunsesese în colțul unde agățase aparatul Motorola.

— Ce faci?

Ea ridică spre el o privire nevinovată.

— Testez pozițiile în care pot să stau fără să mă doară glezna.

— Cu o țigară în gură? Ciudat mod de a face gimnastică.

Ea nu se descurajă și îi zâmbi:

— De ce nu?

Apoi făcu câteva contorsiuni, încercând să-l convingă pe Frost. Trudă zadarnică. Mercenarul îndreptă un deget spre aparatul de emisie-recepție și zise:

— Să nu-ți faci griji în privința lui. Am verificat acoperișul înainte de a-l agăța. N-o să fie udat. De altfel, ploaia s-a oprit. Acum întoarce-te pe saltea. O să-ți murdărești bandajul.

Fata se supuse fără tragere de inimă. Frost își stoarse șosetele, din care ieși un lichid maroniu. Apoi, după ce ceru voie, se lungi pe saltea lângă Perrine.

— Dă jos de pe tine boarfele astea ude și puturoase, îl imploră ea. Fii liniștit, am văzut ororile războiului!

„Și eu, zise în gândul lui Mercenarul, și cu siguranță

mai des decât tine, păpușo!” Stinse lanterna și-și așeză hainele pe un alt scaun de lemn. Puse arma franțuzoaicei în aceeași cutie cu revolverul KG-9 și se culcă din nou, păstrând pe el slipul și tricoul, după ce avusese grijă să strecoare cheia cutiei în giacă și revolverul Smith & Wesson sub saltea, la câțiva centimetri de mâna lui.

Mercenarul scoase vechea lui brichetă Zippo și aprinse o țigară Camel.

— Dacă vrei, am un sac de dormit, îi propuse Perrine. Eu nu mă folosesc de el.

— Mulțumesc. Nu mi-e frig.

Mercenarul ajunsese la locul de întâlnire cu Cornelia Mohrt. Dar mica colaboratoare a lui Fonta era o pacoste afurisită. Mâine seară trebuia să fie neapărat singur în locul acela. Dar cum să facă? Nu putea s-o lichideze pe fată. Ascunderea ei ar fi fost dificilă. Probabil că stabilise cu Fonta să-i trimită mesaje la ore fixe. Cum dăduse de ascunzătoare?

Întrebări deocamdată fără răspuns.

Frost se întoarse spre fată. Trase un fum din țigară și licărirea roșie lumină corpul ei musculos...Trebuia să afle de la fată tot ce voia să știe.

Ea îi răspunse fără probleme când o întrebă cum o cheamă, așa, ca să reînnoade conversația.

— Perrine Morel. Și să nu te-aud că-mi zici Perrine Rommel, cum ai taletul să sucești cuvintele... Nu cred că mi-ar plăcea.

Râseră amândoi. Începutul se anunța bun. O văzu întinzând mâna spre pachetul de țigări și aprinse din nou bricheta ca să-i ofere foc. Frost simți vârful unui sân mic și ascuțit atingându-i ușor brațul și un acces de dorință îi făcu pielea ca de găină. Înainte de a închide capacul brichetei, Mercenarul avu impresia că Perrine Morel îl observa cu o

privire interesată.

Americanul puse jos bricheta, luptând împotriva tentației, și continuă interogatoriul. Află că Perrine era inspector de poliție la Nisa și că fusese trecută sub ordinele lui Fontanella împreună cu alți douăzeci de oameni de la DES și PJ.

— Cum ați găsit locul ăsta?

Perrine îi vorbi despre ideea lui Fontanella cu captatorii de căldură.

— Subtilă chestie, zise el amintindu-și de atitudinea ciudată a lui Fontanella când vorbisera despre incendiile de păduri.

Apoi Perrine considera că venise timpul să inverseze puțin rolurile. Frost își dezvălui identitatea. Nu avea nici un motiv să i-o ascundă.

— Ce cauți?

— Îmi caut logodnica, răspuse americanul.

Și ăsta era adevărul. Dar numai o parte de adevăr.

Urmă o tăcere lungă. Fiecare fumă cufundat în gânduri. Frost simțea ochii fetei îndreptați spre el.

— E... e...? se bâlbâi în cele din urmă Perrine.

— Da, zise simplu Frost întinzând brațul pentru a stinge chiștocul pe pământ.

— O americană! Ar fi trebuit să bănuiesc. Prin urmare, chiar ești prietenul lui Fontanella...

— Bineînțeles, răspuse Mercenarul. De ce crezi că ți-aș fi îndrugat povești?

O văzu cu coada ochiului pe franțuzoaică întorcându-i spatele ca să-și stingă țigara în cealaltă parte a saltelei.

— Ne-a vorbit despre tine, continuă ea. Singurul lucru pe care l-a omis a fost... a fost...

— Chestia de la ochi? mormăi Mercenarul.

— Îmi porți pică, Hank?

— Nu, răspunse el râzând de brusca familiaritate a domnișoarei Morel.

— Eram furioasă, înțelege și tu. Dar cum s-a întâmplat, dacă nu sunt indiscretă?

Țigările erau stinse, așa că în întuneric Perrine Morel nu văzu zâmbetul americanului.

— O drăcie de puști, răspunse el cu un ton foarte serios. Aveam treisprezece ani, poate chiar paisprezece... M-am dus la cinematograful fără știrea părinților. Nici măcar nu m-am uitat la titlul filmului când am intrat în sală. Rula *Câinele andaluz* de Buñuel.

— L-am văzut, îl întrerupse Perrine. Nu e un film pentru copii.

— Atunci probabil că-ți amintești de scena în care un tip ia ditamai cuțitul...

— Și-și taie ochiul în două? Bineînțeles. Dar nu văd legătura. Era trucaj!

— Da, era trucaj, aprobă Mercenarul. Dar eu, când m-am întors acasă, am luat briciul tatălui meu și am făcut același lucru în fața oglinzii de la baie. Fără trucaj, firește. Un moment de rătăcire, așa cum au puștani câteodată... Îmi amintesc și acum de surpriza și de revenirea la realitate când mi-am dat seama că mi-am făcut cu adevărat rău. Ce durere cumplită!

— Mă iei drept ultima tâmpită? întrebă cu eleganță Perrine Morel.

— Nu chiar, răspunse Mercenarul.

— Asta e o poveste de adormit copiii. Nu e nimic adevărat.

— Nu, recunosc americanul.

Urmă o tăcere, apoi bruneta zise:

— Nu vrei să dezvălui adevărul pentru că ți-e greu să-l suporti?

Mercenarul aprinse altă țigară.

— Doctore Morel, ai fi un excelent psihanalist..

— Asta e găselnița cea mai pasionantă a secolului după descoperirea mormântului lui Tutankhamon! decretă Perrine.

— Poftim? întrebă Mercenarul.

— Nimic, nu da atenție. E un fel al meu de-a vorbi. Oricum, ai dreptate. Am darul de a citi gândurile cele mai secrete.

La lumina roșiatică a țigării, americanul văzu fața brunetei apropiindu-se de el. Ochii îi străluceau.

— Și pot să-ți spun ce-ai dori în acest moment, adăugă ea.

— Ce?

— Să-mi tragi o călăreală.

— Bine dar... se bâlbâi Mercenarul cu un ton remarcabil de ipocrit.

Fără să țină cont de protestul lui, Perrine Morel îi mărturisi:

— Iar adevărul e că mi-ai căzut cu tronc, domnule Hank Frost. Am încasat o sumedenie de șocuri de când ai apărut în acest loc și sistemul meu nervos vrea compensații. Așa că, ce mai așteptăm?

— Dar... dar..., se bâlbâi Frost de formă. Apoi nu se mai bâlbâi și aruncă țigara. Mâinile brunetei se strecuraseră sub tricoul lui și zburătăceau ușor pe pieptul și pânțelele lui ca niște păsări înfrigurate. Din când în când, asemenea unui cioc, vârful unei unghii îi intra în piele provocându-i un fel de descărcare electrică.

Frost se debarasă cât ai clipi de tricou. Păsările deveniră mai îndrăznețe. Mercenarul le simți brusc vibrând din ce în ce mai jos.

Neputând să mai reziste, Frost întinse mâinile spre sânii

mici ai brunetei Perrine și începu să-i mângâie cu tandrețe.

— Hmmm... E bine..., murmură ea atingându-i ușor gâtul cu buzele.

Apoi, lent și insidios, în timp ce el continua s-o mângâie, buzele ei urmau același drum ca păsările.

*

*

*

Perrine se rostogoli istovită din brațele lui, savurând calmul de după furtună. Apoi aprinse o țigară Gauloise și întreba brusc:

— De fapt, cum ai ajuns aici?

În ciuda urmărilor extazului de mai înainte, Frost își puse mintea la treabă cu o viteză uimitoare.

— L-am urmărit pe Fonta, răspunse el, presupunând că inspectorul făcuse cel puțin o vizită la fața locului.

— Și nu te-a văzut nimeni?

— Auzi, păpușo, și eu sunt de meserie! Știi să fii discret.

— Bineînțeles, răspunse fata suflând gânditoare fumul spre tavanul dărăpănat.

Apoi tăcu. După toate aparențele, mica polițistă se mulțumea cu această explicație.

Frost aprinse o țigară. Lăsă fumul să-i coboare până în străfundul plămânilor, gândul îi zbură la Bess și un pumn rece de oțel îl strânse de stomac.

— Te gândești la tipa ta? îl întreba ea de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

Mercenarul răspunse cu un mormăit care putea fi luat drept o afirmație.

— S-ar șucări dacă-ar ști?

Frost trase adânc din țigară.

— Nu, răspuse el cu o voce care se voia liniștită. Nu e genul ei. Meseriile noastre ne fac să trăim multă vreme despărțiți. Viața merge mai departe. Trebuie să știi să te acomodezi. Și merge bine în ambele sensuri.

— Înțeleg, zise fata. Înseamnă că între voi e o dragoste nebună dacă rezistați în condițiile astea.

Frost nu zise nimic.

Fumară în tăcere. Perrine știa că el se gândește la Bess. Nu-i purta pică pentru asta.

Deodată americanul tresări și strivi țigara. În clipa următoare era în capul oaselor cu revolverul în mână. În încăpere răsuna un fel de țârâit și Frost nu-și putea da seama de unde vine.

— Ce e asta? murmură el.

— Motorola mea, răspuse Perrine Morel. Mă cheamă.

— Dumnezeu! Ce spaimă am tras! Aparatul ăsta afurisit îmi ieșise complet din minte! E ora mesajului?

— Nu. Probabil că s-a întâmplat ceva. Adu-mi aparatul. Mie mi-ar trebui câteva minute să ajung la el și li se va părea ciudat.

Frost aprinse lanterna și o așeză jos. Raza de lumină de la nivelul solului conferea încăperii un aer și mai sinistru.

Se uită la ceas. Trei dimineața.

Ezită.

— Du-te și adu-mi aparatul! îl îndemnă Perrine. Ce altceva vrei să faci?

Nimic. Știa asta. Mercenarul se ridică, luă aparatul și i-l aduse micuței Perrine Morel blestemându-se în sinea lui. Ea îl luă și apăsă pe buton. După tot ce se petrecuse între ei, americanul nu se mai simțea în stare să îndrepte revolverul împotriva ei. Știa că nu ar fi crezut în amenințarea lui și că va spune numai ce va dori ea celui cu care se grăbea să stea de vorbă.

CAPITOLUL X

În încăpere se auzi vocea unui bărbat deformată de transmisie.

— Aici, Ariciul. Chem Arleziana. Arleziano, mă auzi? Terminat.

— Te aud perfect, răspunse Perrine. Ce s-a întâmplat, Ariciule?

Schimbare de ton a vocii masculine, care întrebă mult mai jovială:

— Ei bine, puicuța mea, te-am trezit din somn? Nu prea te-ai grăbit să răspunzi! Dacă n-aș fi știut unde te afli în momentul ăsta, aș fi jurat că nu ești singură...

Ochii tinerei femei scăpărară de mânie și obrajii i se înroșiră.

— În primul rând că nu sunt puicuța ta, țacănitule! În al doilea rând, sper că ai motive temeinice ca să mă trezești la ora asta.

Așezat pe saltea, Mercenarul își trecuse brațele în jurul genunchilor și-i strângea tare. Apoi suspină și se destinse, înțelegând că Perrine nu-l va trăda. Fata îi făcu cu ochiul și zâmbi.

— Tocmai am ieșit de la laborator, anunță Ariciul. Urmele uneia dintre mașini sunt cele ale automobilului Golf cu care Bauer a încercat să forțeze barajul. Ampretele digitale din interior sunt ale lui Bauer, Mohrt și a altora neidentificați. Fonta a vrut să te anunțe imediat ce voi avea rezultatele. Chestie de prudență.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Perrine răspunse:

— OK, Ariciule. O să deschid ochii. Mulțumesc. Terminat.

— Hei, Arleziano! Nu-ți face prea multe probleme! Părerea mea e ca respectivii au aflat ceva și, în condițiile astea, m-ar mira să se mai întoarcă.

— Bine, bine! zise Perrine Morel rânjind. Asta e tot?

— Asta e tot. Vom trece pe la tine mâine noapte. Mai repede nu se poate. Fonta e pe o pistă și lipsa efectivelor, înțelegi...

Frost înregistrează imediat informația.

— Înțeleg, zise bruneta.

— Ai tot ce-ți trebuie în privința alimentelor?

— Prea mult. Mulțumesc, Ariciule.

— N-ai pentru ce, fătuc!

Perrine Morel întinse aparatul lui Frost cât se poate de natural. Mercenarul îl răsuci un moment între mâini, cu un aer preocupat, apoi se duse să-l agate de grădă.

Americanul stinse lanterna, se lungi pe saltea și întreba cu jumătate de glas:

— De ce nu le-ai spus de mine?

— Intuiție feminină. Un tip care aleargă în halul asta după tipesa lui nu trebuie trădat. Și pe urmă, știu că în curând va trebui să cedeze locul... Așa că, până atunci, prefer să fii mai bine în mâinile mele, decât în cele ale lui Fontanella.

Frost râse.

— Și eu prefer asta. Dintr-o mulțime de puncte de vedere...

Perrine se lipi de el să-l sărute. În clipa următoare, Frost se afla într-adevăr în mâinile brunetei. Dar de data asta nu mai reușea s-o alunge pe Bess din gândul lui.

* .
* *

Încă lucind de ploaie, pistele aeroportului Nisa-Coasta de Azur reflectau o lumină orbitoare. După ploile din ultimele zile, soarele binevoia în sfârșit să se arate.

— Crezi că Cornelia se mai află încă în ascunzătoare cu cealaltă fată? întrebă Klaus Grossendorf punându-și la ochi o pereche de ochelari negri.

Ingrid ridică privirea spre tovarășul ei solid.

— De unde să știu! zise ea cu o voce arțăgoasă. În orice caz, ordinele lui Karl sunt clare. Trebuie găsite și eliminate amândouă.

— Karl e un glumeț! El stă liniștit la el acasă! Chestia asta e o adevărată operațiune sinucigașă. Probabil că poliția mișună prin tot departamentul. La prima împușcătură se vor repezi ca o haită de lupi. N-o să schimbăm mare lucru noi patru care am fost trimiși.

Ingrid nu răspunse imediat. Era ocupată cu gararea mașinii, al cărei portbagaj, echipat cu un fund dublu foarte

plat, conținea trei pistoale, trei pistoale-mitralieră și destule muniții pentru a rezista unui asediu. Ingrid opri motorul mașinii albe și zise:

— Nu e vorba de noi. E în joc supraviețuirea Brigăzilor de Șoc! Inchipuie-ți ce s-ar întâmpla dacă Cornelia ar vorbi... Cu informațiile pe care le deține, poliția ar putea să distrugă rețeaua. Trebuie să împiedicăm asta cu orice preț!

— Văd că ai învățat bine lecția, zise Grossendorf rânjind.

— Destul! Ascultă, Kläus, nimic nu spune că nu vom reuși să ne descurcăm. Cunoști regula noastră de aur: lovește puternic și repede! De data asta va trebuie să lovim mai repede ca de obicei, asta e tot.

— Să lovim repede? Când nici măcar nu știm dacă Cornelia se mai află încă în ascunzătoare! Și probabil că va trebui s-o căutăm în fiecare tufiș pe un munte întesat de polițiști! Dacă nu cumva s-a dus să se ascundă la borfașii parizieni pe care-i cunoaște. Eu asta aș fi făcut dacă aș fi fost în locul ei...

Klaus Grossendorf suspină din toți rarunchii, exprimându-și astfel scepticismul.

— Acum, nu mai vreau să aud nici o vorbă! zise Ingrid Balsen deschizând portiera. Cu siguranță că și pe aeroport sunt polițiști.

Încuie ușile mașinii, îi dădu ocol să se convingă că totul era în regulă, după care cei doi teroriști se îndreptară spre holul cu pereți de sticlă.

Asemănător cu o pasăre mare borțoasă, un aparat Airbus A 310 tocmai vira deasupra Mediteranei. După furtuna din timpul nopții, marea era străbătută de valuri mici cu creste înspumate. Pete lungi, de la un verde de bronz până la un galben de aur, se deplasau în zigzag pe valuri, ca niște reptile

enorme ai căror solzi scânteietori aruncau spre cer fulgere albe.

La bordul avionului, Heinrich Altmann, Georg Schwarzerd, Rudolf Brüning și Hans Reuben se simțeau încordați. Se apropia ceasul acțiunii pentru cei patru teroriști pe care Karl Herschel îi trimitea ca întăriri pentru Ingrid Balsen și Klaus Grossendorf.

*

* *

— Hei, măgădane! Ar fi timpul să te scoli!

Hank Frost se ridică în capul oaselor, tuși, se frecă la ochi, apoi se uită imediat la ceas. Aproape unsprezece.

Mereu se întâmpla le fel... Când dormea în junglă, cea mai mică anómalie, printre miile de zgomote ale nopții, îl trezea imediat și sărea în picioare cu arma în mână. Când dormea cu o fată — mai ales când această fată îl copleșea cu generozitatea ei — putea să-i cadă și cerul în cap că tot nu se trezea.

Dar nu era mai puțin adevărat că de la dispariția iubitei sale Bess nu dormise foarte mult. Noaptea trecută reușise totuși să se destindă puțin.

Mercenarul mormăi ceva de neînțeles.

După un drum greu, mesajul brunetei trecuse de la ureche la creier.

— Mie mi-ai spus „măgădane”?

Întrebării sale îi răspunse un gâlgâit.

Frost întoarse capul și o văzu pe Perrine în fața ferestrei, spălându-se pe dinți deasupra unui lighean de plastic. Fata scuipă și râse.

— O-lă-lă... Ai fi putut să-mi spui că la trezire ești morocânos. Pentru mine, „măgădane”, e o alintare.

— Așa? mormăi Mercenarul distrat. Părinții tăi ar fi trebuit să-ți agățe de gât modul de întrebuințare înainte de a-ți da drumul în natură.

— Lasă, zise Perrine, că modul de întrebuințare l-ai găsit foarte bine singur ieri noapte. Nu-ți mai amintești?

„Alta care stă prost cu romantismul”, își zise Frost schițând un zâmbet. Ea pufni și se apropie de el.

— Te mai doare glezna? întrebă americanul.

— Mă mai doare puțin dar, după cum vezi, pot să merg.

O rază de soare intra oblic prin ferestruică și se întindea ca o scurgere de cupru în mijlocul încăperii. Perrine nu purta decât un tricou, chilotul albastru și bandajul la picior. Parcă părea mai goală decât în ajun, când venise Frost.

Mercenarul îi contemplă formele și își zise că ar fi fost o idee excelentă pentru începutul zilei dacă mai răsfoia o dată modul de întrebuințare.

Se ridică în picioare, reușind astfel să se trezească de-a binelea, și imediat îi veni mintea la cap. Așadar, mai întâi lucrurile serioase.

Trebuia să găsească un plan pentru a evita întâlnirea dintre Perrine și Cornelia Mohrt, care trebuia să vină spre seară. Frost mai vroia să știe și care era acea „pistă” despre care vorbise noaptea trecută numitul Arici.

— Ai vorbit cu Fontanella? întrebă el.

— Nu.

Frost surprinse lucirea vicleană în ochii brunetei și, instinctiv, întoarse capul spre Motorola. Micul aparat atârna de grindă exact în locul unde îl agățase el în ajun...

*

* *

În camera care îi fusese pusă la dispoziție la comisariatul central din Nice, Henri Fontanella se plimba de colo până colo ca un leu în cușcă. Larue și Germain stăteau tăcuți, așteptând explozia:

— La dracu! răcni brusc corsicanul strivind țigarea sub talpă. Ticălosul ăsta de Hank! Ar fi trebuit să bănuiesc! Și individa asta... Ar fi fost mai bine să-i accept demisia!

Germain își dresă discret glasul și zise:

— Ăăăă... Poate că șefii ei n-ar fi văzut asta cu ochi buni.

— Și cu ce ochi crezi c-au s-o vadă când am să le spun ce-a făcut?

— Nu te ambala, Fontă, interveni Larue cu un ton liniștitor. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat, și nu văd ce-ai câștiga dacă i-ai face chestia asta puștoaicei.

— Până la urmă, zise Germain netezindu-și mustața roșcovană, aproape că ne-a făcut un serviciu alungând bănuiala lui Frost. Acum, din moment ce știm că e acolo sus, n-avem decât să ne ducem și să punem mâna pe el.

— Și CIA? răcni Fontanella, ca un câine gata să muște. Ai uitat de CIA?

În clipa aceea cineva bătuse de trei ori în ușă.

— Intră! strigă inspectorul.

Un bărbat întredeschise ușa și vârî prudent capul în cameră.

— A sosit raportul lui Michelet.

— Du-te să vezi, Larue, ordonă corsicanul. Vii să-mi spui dacă e ceva interesant.

Larue părăsi încăperea fără să se lase rugat.

Fontanella aprinse o țigară și se așeză cu fundul pe masă.

Germain se așeză pe un scaun, își puse picioarele unul peste celălalt și, cu un gest hotărât, băgă mâinile în buzunarul pantalonilor.

— Ascultă, Fonta, zise el ridicând ochii spre corsican. E sigur că CIA e amestecată în treaba asta. Dovadă cele două mesaje din *Actuel* descifrate de băieții de la Paris.

Fontanella părea că se liniștește treptat.

— Mă întreb cum a putut fata să facă o astfel de prostie, zise el. Toată lumea știe că *Actuel* este una din publicațiile răsfoite cu cea mai mare grijă de către CIA.

— Tocmai. Pentru asta a și dat anunțurile.

— Mda, admise corsicanul, poate că a crezut că lucrăm doar la nivel local. Sau că poate vom avea nevoie de săptămâni întregi ca să facem legătura și că va avea destul timp să-și rezolve treburile.

— Și apoi, nimic nu dovedește că Frost a fost trimis acolo de cei de la CIA.

— Glumești, Germain! *Totul* dovedește contrariul! Urmărește-mi bine raționamentul. Cornelia Mohrt ia legătura cu acești domni de la CIA și le propune un târg care îi interesează.

— Pentru ce?

— Probabil pentru că în rândurile Brigăzilor de Șoc suflă un vânt de delațiune. Eu cred că îi e frică. Amintește-ți de împrejurările morții lui Bauer. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai convins sunt că acea mașină albă...

Germain scoase mâna din buzunar și se trase de mustață, aroape tresărind de uimire când își dădu seama de gestul lui mecanic.

— Ce mașină? întreba el.

— O mașină cu număr de înmatriculare în Germania. Pe tine nu te miră coincidența? Dacă am putea s-o regăsim pe această blondă...

— Visezi cu ochii deschiși...

— Poate că da. Dar să revenim la CIA. Băieții știu că Frost face treabă bună, pentru a mai lucrat de multe ori pentru ei. Și mai știu că se află aici, pentru că are un mare interes în acest caz. Concluzia: îl angajează pe post de emisar pe lângă fată.

— Ce interes? întreba Germain strângând tare pumnii în buzunare.

— Bess, firește.

— Hei, bați câmpii, Fonta! Despre inel nu aveau de unde să știe înainte de a-l fi angajat pe Frost. Iar despre cei doi morți de la toalete...

— ...Nu aveau de unde să știe că e vorba de domnul și doamna Pluinge, doi turiști belgieni care veniseră să se distreze pe Coasta de Azur, pentru că și noi am aflat abia în dimineața asta.

— Mă întreb ce căuta femeia la bărbați.

— Pur și simplu își aștepta bărbatul, răspunse inspectorul.

— Mda, probabil, admise Germain. Totuși asta ne readuce în punctul de plecare. CIA nu avea cum să știe că Bess Stallmann nu e moartă.

— Ba da. Pentru că a aflat de la Cornelia Mohrt. Germain se pocni cu palma peste frunte.

— La dracu! Ai dreptate! exclamă el. Vrea să-și salveze pielea și s-a hotărât să se folosească de toate atuurile.

Germain se trase iar de mustața.

— Un motiv în plus pentru ei de a-l angaja pe Frost, continuă Fontanella. Cum crezi că ar fi găsit ascunzătoarea, dacă nu i-ar fi spus cei de la CIA? El n-are elicopter și nici captatori de căldură.

— Se leagă, recunosc Germain. În orice caz, după cum ți-am spus, Perrine ne-a făcut un serviciu adormindu-i banuiala.

— S-a culcat cu ea, zise Fontanella scârbit.

— Glumești! Cunosce câțiva care și-au încercat norocul și ar fi trebuit să vezi cum au fost trimiși la plimbare. Iar eu mă număr printre ei.

Henri Fontanella zâmbi. Era prima oară când Germain îl vedea descrețindu-și fruntea de când i se comunicase conținutul ultimului schimb de mesaje cu Perrine Morel.

— Nu e cazul lui, zise corsicanul. Îl cunosc. Fetele se aruncă de gâtul lui ca puricii pe un câine ciobănesc.

— Așa cu...?

Germain arată cu degetul spre ochiul stâng.

— Da. Cred că asta le excită.

Germain dădu din cap. Apoi se trase iar de mustață.

— Dă-mi o pipă, te rog. Ca să le dau de lucru mâinilor.

— Înțeleg, răspunse Fontanella.

Aprinse o țigară Bastos de la chiștocul precedentei, apoi îi întinse pachetul lui Germain și zise:

— Frost a ajuns la ascunzătoare mai repede decât mi-aș fi imaginat. Mi-a trecut prin minte să-l pun sub supraveghere după atentat, dar când am văzut efectivele care mi se pun la dispoziție, am considerat că am altceva mai bun de făcut cu oamenii mei.

— În privința asta ai dreptate, zise Germain pipăind pachetul de Bastos. În trei zile n-am dormit decât o singură noapte.

Fontanella dădu din cap cu o mimică ce spunea că nici el nu se omorâse cu somnul de câteva zile, apoi trase din țigară și murmură cu un aer gânditor:

— Cam astfel se prezintă situația. CIA o vrea pe Cornelia Mohrt din motive pe care nu le cunosc, dar pe care probabil că le consideră valabile. CIA îl angajează pe Frost ca să nu pară că-și bag nasul în treburile noastre în cazul în care iese prost. Pe de altă parte, și eu o vreau pe Cornelia Mohrt. Mai întâi pentru că am o socoteală cu ea...

— Căzul Trudaine?

— Exact. Toate bănuielile mele se îndreaptă spre ea. Pe de altă parte, pentru că reprezintă o șansă nesperată de a da o lovitură mortală Brigăzilor de Șoc. Numai că trebuie lucrat cu mare precauție.

— Ei, da, aprobă Germain. Trebuie să scurcircuităm CIA fără să iasă scandal.

— Și mai ales să-l scurcircuităm pe Frost fără să-i facem vreun rău.

Fontanella tăcu, trase de două ori la rând din țigară, apoi continuă:

— Există totuși un avantaj. Știu că Frost va face tot ce-i stă în putință ca să ne tragă pe sfoară, dar are două puncte slabe. Prioritatea lui e Bess Stallmann și nu va trage niciodată în unul dintre oamenii mei.

— Ești sigur? zise Germain neîncrezător.

— Mai mult decât sigur. Cunosc marfa.

Cineva bătu la ușă.

— Da?

Larue se întorcea cu vești.

— Să vă spun, începu el fără să se așeze dar închizând ușa în urma lui. Michelet zice că sus e un calm total. Nici

tipenie de om. Toată lumea se înghesuie la Cannes așteptând ca Godard să bage altă tartă în gură sau încercând să zărească mecla lui Clint Eastwood la intrarea în Palatul Festivalurilor.

— Au dreptate, zise Fontanella. Cu cât vor fi mai puțini turiști pe înălțimi, cu atât mai mic este riscul unei luări de ostateci.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Larue.

— Pista pe care mă aflu de ieri seară. Încă n-am avut timp să vă spun nimic, dar ancheta informatică mi-a adus la cunoștință că Maurice Rambol are o casă foarte aproape de ascunzătoare.

— Molie? întrebă André Germain.

— În persoană, răspunse Fontanella. Mi s-a părut ciudat că niște germani, chiar cunoscând bine regiunea, au putut să descopere atât de repede un loc unde să se retragă. Pentru că nimic nu poate să-mi scoată din cap ideea că atentatul de la restaurantul Bardou a fost o lovitură improvizată.

— Atunci, zise Germain, înseamnă că ai pus să se facă lista tuturor proprietarilor de case pe un anumit perimetru din jurul ascunzătorii?

— Exact, confirmă corsicanul. Le-a trebuit ceva timp computerelor ca să facă legătura, pentru că Molie a cumpărat casa prin intermediul câtorva inși. Dar au reușit să meargă pe fir până la el.

— Nu văd la ce ne folosește să știm că Rambol are o casă în zona aia, zise Larue.

— Poate că ai să vezi dacă am să-ți spun că e bănuit de a fi lucrat cu Cornelia Mohrt, mai ales în cazuri de tănuire a unor bijuterii furate.

— Asta e sigur, zise Larue laconic.

— Pe de altă parte, adăugă Fontanella, casa nu e chiar

foarte aproape de ruina în care au stat Mohrt și Bauer. Asta dacă treci pe drum. În schimb, dacă o tai prin pădurea de pini, distanța dintre ele e mai mică de doi kilometri. Și în afară de Michelet, care supraveghează împrejurimile ascunzătorii, l-am pus pe Rouillac să supravegheze intersecția următoare. Iar Bouju s-a postat cinci kilometri mai sus. Astfel avem toate șansele să nu ratăm nici o mișcare suspectă din jurul acestor două centre de interes.

— Asta e sigur, repetă Larue.

— Ceva vehicule în apropierea ascunzătorii? întreabă corsicanul.

— Totul a fost controlat după cum ai dat ordin.

— Ei! Nu am spus să fie controlate, ci să fie *supravegheate* și să mi se anunțe cea mai mică mișcare suspectă.

— Scuze... Am vrut să spun că totul a fost „supravegheat”. Fontanella suspină.

— Și care e rezultatul?

— Vreo șase mașini. Vrei amănunte?

Fontanella clătină din cap afirmativ și Larue continuă:

— O mașină 505, de un verde metalizat, înmatriculată în Buouches-du-Rhône. Romieux a observat-o cu binoclul. S-ar părea că n-a regretat.

— Ce?

— A putut să asiste la o partidă de amor pe cinste.

— Au stat în mașină?

— Da. Ba chiar s-au încuiat înăuntru.

— Nu prezintă importanță, zise Fontanella.

— Romieux pretinde că i-a recunoscut pe amândoi. După părerea lui, fata e o prostituată din Nisa iar tipul inspector la impozite.

— Și tu înghiți prostiile astea?

Larue luă o mutră încurcată.

— Ăăăă... Bineînțeles că nu, mormăi el.

Fontanella și Germain fură gata să izbucnească în râs. Corsicanul redeveni serios și zise:

— Să-i dăm de-o parte pe cei care s-au oprit fără să coboare și pe cei care au coborât doar să urineze. Ceilalți?

Larue își consulta hârtiile.

— Da, răspunse el după câteva secunde. Un grup de tineri în două mașini. Cinci tipi și o fată. Au venit cu un BMW gri și o mașină 205 albă. Au plecat după vreo douăzeci de minute.

— Știi numerele?

— Ăăăă... da.

Larue aruncă din nou o privire în hârtiile pe care le avea în mână.

— BMW-ul era înmatriculat în Alpii Maritimi și mașina albă în Germania.

— La dracu! răcnă Fontanella.

Germain înțelesese. Se ridică brusc și-și vârî o țigară între buze,

— Cine a observat-o? întrebă Fontanella.

— Lambert. Stai să-ți citesc descrierea făcută de el. Fata foarte blondă, aparent mică de statură, ochi de culoare deschisă, poate verzi, dar nu e sigur din cauza distanței și a soarelui...

— Nu cumva avea nasul pârlit de soare? întrebă imediat Fontanella.

— Ba da, răspunse Larue mirat, dar Lambert...

— La dracu! strigă din nou Fontanella.

— Ea e, zise Germain.

— Poate-mi explicați și mie.

— Fata de la baraj! exclamă Fontanella. Larue, trimiți imediat un mesaj lui Michelet. Trebuie neapărat să găsească aceste două mașini, dar nu care cumva să intervină. Să le localizeze și să le supravegheze mișcările. Eu mă reped sus cu Germain. Dacă primești mesaje importante, mi le trimiți prin radio.

— OK.

Fontanella deschisese deja ușa. Dar se opri și se întoarse ca să adauge:

— Tu rămâi aici ca să asiguri legăturile și nu te miști fără ordinul meu. Trimite un mesaj și pompierilor. Cere-le să fie pregătiți să intervină. Și elicopterele să fie gata de decolare dacă vor primi ordin. Spune-le că dispoziția vine direct de la comandantul Prouteau, ca să pună mai mult suflet. Îl voi anunța imediat.

Inspectorul ieși pe culoar și plecă în paș alergător urmat de Germain care murmură în mustața lui roșcată:

— La naiba! La naiba! La naiba!

— Schimbă placa, mormăi Fontanella.

— La naiba, Fonta! Cu puțin noroc, s-ar putea să fi dat chiar de capătul cel bun!

*

*

*

— Și ultima lovitură! exclamă cu o voce triumfătoare Maurice Rambol, zise Molie.

Fernand Russel, alias Borțosul, se uită la el cu o strâmbătură scârbită.

— O ultimă partidă înainte de gustare? propuse Rambol.

— Cu un încornorat ca tine, nu mersi, bombăni Russel.

Ai curu' tare la jocurile de noroc.

— Ia să vezi ce-ți răspunde curu' meu!

Molie ridică un picior și dădu drumul unui pârt răsunător care porni în cucerirea atmosferei.

Pe salteaua jgoasă unde era întinsă, la celălalt capăt al încăperii, Bess întoarse capul ca să nu vadă spectacolul. Din pacate, nu putea să-și țină tot timpul nasul și urechile astupate.

Americanca se întreba cât timp va mai trebui să suporte obscenitățile celor doi borfași. Căci tipii aceia nu erau teroriști. Nu înțelegea de ce Cornelia îi angajase pe acei indivizi josnici s-o păzească.

Până acum Bess fusese totdeauna mândră de capacitatea ei de a face față dificultăților vieții. Totuși de data asta se simțea gata să cedeze. Să cedeze de disperare. Unde era Frost? Ce făcea? Și Henri? Reușiseră să găsească vreo pistă? Poate că așteaptă ca terorista să le anunțe condițiile.

Bess cunoștea regula universală: fără negocieri. Nu-și făcea nici o iluzie. Francezii nu aveau să facă o excepție pentru domnișoara Bess Stallmann, ziaristă la INB *Telecommunications News Service*. Nu cedau șantajului teroriștilor. Va găsi Frost un mijloc ca s-o poată salva? Frost? Dacă mai era cumva în viață! Din frânturile de conversații auzite, Bess înțelesese că Bauer detonase o bombă în micul restaurant de la La Napoule.

Când își venise în simțiri în casa aceea dărăpănată, se pomenise singură cu Cornelia Mohrt. Pe care o recunoscuse imediat. O figură notorie a terorismului internațional. O turbată, mult mai periculoasă decât Wolfgang Bauer.

Germanca o interogase. O lovise.

Bess îi spusese cine era și pentru ce îl urmărise pe Bauer. La ce bun să nu-i spună? A doua zi, Cornelia Mohrt începuse

să se arate nervoasă. Întărise legăturile tinerei ziariste și plecase. Bess auzise motorul unei motorete.

După o oră, același zgomot anunțase întoarcerea teroristei. Cornelia Mohrt traversase încăperea cu un ziar în mână. Ceva mai târziu, americanca o auzise plângând apoi mergând de colo-colo și vorbind singură. Bess nu înțelesese ce spunea. În cele din urmă, Cornelia plecase din nou. Bess presupusese că terorista trimisese un mesaj, căci la căderea nopții veniseră cei doi borfași.

Americanca auzise apoi ecourile a ceea ce i se păruse a fi o negociere financiară, după care fusese târâtă, tot legată fedeleș, până la o potecă unde fusese urcată într-o mașină. Își amintea de crengile care îi zgâriaseră fața și mâinile. După aceea se cufundase în întuneric. Căci fusese legată la ochi.

Apoi ajunseseră la casa aceea mică. Traseul nu fusese lung. Iar Bess presupunea că fusese plimbată ca să nu se poată orienta. Știa însă că se aflau în aceeași regiune. Simțea același miros de pin, auzea târâitul greierilor ziua și noaptea. La noul loc de detenție fusese dezlegată. Dar era tot timpul supravegheată de cei doi bandiți, înarmați cu pistoale. Cu excepția mersului la toaletă, unde era însoțită de Cornelia Mohrt.

— Haide, zise Molie, trage un gât! O să te învieze.

Bess auzi gâlgâitul vinului turnat în pahar.

Paznicii ei își petreceau tot timpul bând, spunând glume și jucând cărți. Fără a mai vorbi de restul...

Fraulein Mohrt părea foarte nesațioasă. Și nu făcea mofturi când era vorba să-și aleagă partenerul. Molie și Bortosul erau amândoi la fel de respingători. Trebuie spus că nici tânăra germancă nu era prea atrăgătoare. De când era acolo, Bess începuse s-o cunoască foarte bine. Cornelia Mohrt se plimba totdeauna pe jumătate goală și primea cu o

plăcere fațișă mângâierile dezgustătoare ale lui Molie și Borțosu.

— În sănătatea ta! exclamă Molie. Bess auzi paharele ciocnindu-se, apoi vinul coborând în jos pe gât. După care urmă un râgâit în cascadă.

— La fix! zise Borțosul cu admirație.

Nou gâlgâit al vinului în pahare.

Deodată se deschise ușa și intra Cornelia.

— Salut, Corni!

— Salut, băieți!

Bess întoarse repede capul. Germanca nu avea pe ea decât un slip. Prin pielea ei albicioasă se zăreau venele groase pe picioare, pe brațe și mai ales mamelele ei enorme care semănau cu niște ugere. Avea aureole mari de culoare roz, care te duceau cu gândul la niște feliuțe de cârnat.

„Dacă aș fi fost bărbat, ar fi trebuit să mă plătească scump ca s-o călăresc”, își zise americanca. Cel mai mult o impresiona privirea ei. Cornelia Mohrt avea niște ochi de un gri-albastru, foarte palizi. Niște ochi reci, tulburi, inexpressivi, care nu se luminau decât atunci când pe trupul ei se așeza mâna unui bărbat.

— Auzi, Corni, să știi că ne-am cam saturat de conserve, zise Molie. Când se termină circul asta?

— Vă plătesc destul de bine, băieți! Puteți să fiți și voi răbdători, nu?

— Asta e adevărat, Molie, interveni Borțosu. Nu avem de ce ne plânge.

Cornelia ajunsese lângă masă. Grăsanul întinse mâinile, o apucă de fund și zise:

— Eu prefer cel mai mult la ea ce face pe gratis. Dacă toate fetele revoluționare sunt ca tine, fatuca mea, cred că

până la urmă o să mă convertesc.

Bess văzu ochii și obrajii fetei aprinzându-se de dorință. Americanca întoarse capul spre perete și ținu ochii închiși.

— Voi pleca, îi anunță Cornelia.

— Nu! zise Bortosul. Ce-o să mă fac fără tine?

Bess auzi un geamăt evocator, apoi vocea răgușită a Corneliei protestă:

— Termină o clipă cu pipăitul, ca să-ți pot explica. Apoi vei avea tot ce-ți dorești.

— Și eu? mormăi Molie.

— Și tu, lichea. Voi avea puțin timp și pentru tine.

— Vrei un pahărel, Corni? propuse Bortosul.

— Nu, mulțumesc.

— Atunci, zi! o îndemnă Molie nerăbdător.

Bess auzi picioarele unui scaun trosnind. Cornelia se așezase pe genunchii Bortosului.

— Uite, zise terorista. În seara asta trebuie să iau legătura cu clienții mei. În principiu, dacă totul se petrece cum vreau eu, vor veni după americană peste vreo patru zile. Contez pe voi ca s-o supravegheați bine și s-o restituiți întreagă. De altfel, banii nu-i veți primi decât atunci. Nu pot să spun cum arată cel care va veni după ea, dar pot să vă spun că trebuie s-o predați numai celui care va cunoaște parola. Altfel rămâneți fără lovele.

Bess nu mai voia să se refugieze în somn. Era numai urechi dar încă nu-i venea să creadă. Chiar se apropia sfârșitul calvarului?

— Hei, ne crezi niște idioți? bombăni Molie.

— Nici vorba. Recapitulez derularea operațiunilor.

— La dracu! Va trebuie să mucezim alte patru zile aici! zise Bortosul.

— Poate chiar cinci, preciză Cornelia Mohrt. Puțină, răbdare, ce dracu! Suma e destul de frumoșică!

— Nu e vorba de asta, interveni Molie. O să ne lipsești.

— Pe la două voi pleca în recunoaștere. Până atunci avem destul timp să-i tragem o distracție. După aceea mă voi întoarce ca să mă pregătesc pentru marea plecare și am să vă părăsesc la căderea nopții. Haide, vino, Molie. Tu vei fi primul, pentru că ești mai supărăcios.

Înainte de a ieși Cornelia zise:

— Dacă îmi simțiți prea tare lipsa, domnișoara vă stă la dispoziție ca să vă consoleze. Am promis că o voi preda întreagă, nimic mai mult. Dacă nu-i stricați ceva, n-am nimic împotriva să vă serviți de ea din când în când.

— Așa e, aprobă Borțosul. Ce ne împiedică s-o ciocănim?

— Nu înainte de plecarea mea, preciză Cornelia. Altfel o să vă fac o scenă de gelozie!

Cei trei monștri izbucniră în râs. Apoi ușa se închise în urma Corneliei Mohrt și a lui Maurice Rambold, zis Molie.

Bess simți un fior rece pe șira spinării. Mai bine să moară decât să aibă de-a face cu niște indivizi atât de respingători...

*

* *

Hank Frost aprinse o țigară Camel și se așeză din nou pe salteaua pneumatică. În el se strecurase îndoiala. Atitudinea brunetei se schimbă radical. De parcă ar fi primit instrucțiuni. Îi pregătise masa și-l servise ca pe un pașă.

Mercenarul abia o cunoscuse, dar nu era nevoie să fii

mare psiholog ca să înțelegi că asta nu era genul micuței polițiste. Nici nu înghițise bine ultimul duminic și Perrine Morel îl și trăsese pe saltea să facă dragoste.

Acum, tot numai cu tricoul pe ea, franțuzaica făcea curat cu ajutorul unei măști găsite în camera vecină:

Mercenarul se ridică în picioare și lăsă înadins să-i cadă scrumul pe jos. Nici un reproș. Din ce mai suspect.

Frost se așeză pe pervazul ferestrei și continuă să fumeze privind-o pe fată trebăluind.

*

*

*

La trei kilometri spre nord, cei șase teroriști stăteau în cerc pe o stâncă mare și plată. Discuția era aprinsă.

— Trebuie să ne dai mai multe detalii, insistă Ingrid Balsen.

— Să știi, camarade, că acest gen de detalii nu sunt treaba mea! replică Schwarzerd.

— Un tip cu o panglică neagră la ochi care călărea o fată, care nici măcar nu-și dăduse jos tricoul, într-o casă ruinată! Nimic altceva.

— Și motocicletă? Asta n-ar putea să ne ajute la identificarea lor?

— Cam greu, recunosc Hans Reuben. Nu avem destul timp pentru acest gen de anchete.

— Va trebui totuși să știm cine sunt tipii ăștia doi, zise Rudolf Brüning.

— Mutre necunoscute, continuă Schwarzerd. Pot să te asigur de asta. I-am observat cu atenție pe fereastră preț de aproape un minut. Și să știi că n-a fost deloc ușor, pentru

că-și schimbau tot timpul poziția.

— Ești sigur că fata nu era Cornelia? întrebă Ingrid.

— Bineînțeles, fir-ar să fie! Era o brunetă mică. Ce, nu-i cunosc eu curul Corneliei?

— I-ai tras-o? vru să știe Altman interesat.

— De mai multe ori, nenică.

— Mă mir că unii nu sunt dezgustați, murmură Ingrid cu un ton dezaprobat.

— Camaradă Balsen, zise Georg Schwarzerd, nu-mi plac reflecțiile de mironosiță. Poate că nu e o Venus, dar află că Cornelia nu te lasă niciodată cu buza umflată! Face niște chestii pe care nu ți le-ai imagina nici în visele tale cele mai bune, pentru că nici măcar nu știi că există așa ceva!

— Află că nu visez niciodată, replică tăios Ingrid. Și dacă ar trebui să visez, cred că n-aș visa astfel de porcării lipsite de interes.

— Tăcere! exclamă Klaus Grossendorf. Ne aflăm aici ca s-o găsim pe Cornelia, nu ca să delirăm pe marginea aventurilor lui Georg. După părerea mea, dacă fosta noastră camaradă se ascunde în continuare în casa aceea, atunci trebuie să iasă din când în când ca să-și cumpere de mâncare. Nu era acolo o motoretă?

— Ba da, răspunse Ingrid Balsen.

— Acum nu mai era. Este deci posibil ca Cornelia să fi plecat cu motoreta la cumpărături într-un sat învecinat. Cele două turturele văzute de Georg au sosit probabil în lipsa ei. Au găsit locul gol și s-au hotărât să facă din el pentru câteva ore cuibușorul lor de nebunii.

— Posibil, zise Rudolf Brüning. În cazul ăsta trebuie s-o căutăm pe Cornelia în satele din jur. Ascultă, Georg, n-ai spus tu că fata avea o gleznă bandajată?

— Ba da. Și? Poate că au căzut cu motocicletă.

— Nu ne pasă, zise Grossendorf.

— Asta așa e, aprobă Ingrid Balsen, nu e treaba noastră.

Consider însă inutil să ne pierdem timpul scotocind satele.

Dacă a plecat după cumpărături, Cornelia trebuie să revină.

Propun să ne întoarcem acolo și s-o așteptăm.

— Tu ce crezi că a făcut cu americanca? zise Hans Reuben. A luat-o pe portbagaj?

Ingrid dădu din umeri.

— Mă întreb cum de poți să pui întrebări atât de idioate! Fata o stingherea și a lichidat-o. E toată lumea de acord să ne întoarcem acolo sau are cineva o altă idee mai bună?

— Și dacă motocicliștii amorezați mai sunt încă acolo? întrebă Reuben.

— Îi lichidăm și pe ei, decretă Ingrid Balsen.

Până atunci nu avusese niciodată ocazia să folosească o armă de foc împotriva unei ținte vii. Gândul că acum va putea să împuște pe cineva îi provoca o excitare senzuală de o mare violență.

— O să facă zgomot, obiectă Reuben.

— Am surdine în portbagajul mașinii mele. Deci?

— Trebuie să ne întoarcem acolo, zise Grossendorf. Toată lumea e de acord?

Ceilalți cinci aprobară cu toți dând din cap. Democrația funcționase și teroriștii se întorceau la mașini.

*

*

*

Mercenarul aruncă chiștocul țigării în ligheanul cu apă, apoi aruncă totul pe fereastră.

Perrine părea din ce în ce mai stingherită.

Frost își îmbracă pantalonii de piele, își puse șosetele umede, cizmele, tricoul și giaca. Apoi se proțapi în fața brunetei, acordându-i o ultimă șansă.

— Ești sigură că nu ai avut nici un contact radio cu colegii tăi?

— Bineînțeles! De ce?

— Pentru că aparatul nu mai e tot în locul ăla.

— La dracu! exclamă fata fără să vrea.

Perrine își duse imediat mâna la gură. Prea târziu. Bluful lui Frost mersese și mica polițistă se trădase.

— Știu că mă aflu aici?

— Ce tot spui? N-am avut nici un contact.

— Nu căuta vreo stratagemă, pentru că e inutil, îi zise Mercenarul. Mai bine spune tot! Altfel ar însemna timp pierdut pentru amândoi și m-ar obliga să-ți trag câteva scatoalce ca să-ți dezleg limba.

— N-ai s-o faci.

— Nu, că o să mă jenez!

Frost știa că e capabil s-o facă. Privirea lui deveni amenințătoare. Deodată o văzu că tremură așa cum tremura în ajun. Și după câteva secunde izbucni:

— La dracu! Dă, ei m-au chemat! Mi-au spus că lucrezi pentru CIA și le-am spus că ești aici. Ieri m-ai mințit, așa că asta o să-ți fie învățătură de minte. Ticălosule!

— Și presupun că trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. De asta te tot gudurai pe lângă mine, scorpie!

Perrine srânse din buze fără să spună nimic. Frost continuă:

— Vrei să știi ce cred despre tine?

— Nu.

— Îți voi spune totuși. Ești drăguță, dotată pentru sportul în cameră, dar cam prea impulsivă și necugetată ca să fii o polițistă bună.

— Gura, falocratule! Ești la fel ca toți ceilalți... Mereu gata să arăți că tu ești cel mai bun dând lecții tipelor!

— Ei, da, frumoaso. Și-am să-ți dau una imediat ca să te facă să gândești.

— Nu pune mâna pe mine!

— Hei, parcă mai devreme ziceai altfel...

— Obsedatule!

Mercenarul zâmbi în colțul gurii, întoarse spatele brunetei și desprinse cearceaful care atârna în fața ușii.

— Ce faci? întrebă ea alarmată, văzându-l cum rupe cearceaful în fâșii.

Nici un răspuns. Stupefiată, fata stătea ținută locului. Apoi pricepu brusc și strigă:

— Ah nu!

— Ba da, *baby*, răspunse calm Mercenarul.

Fata o luă la fugă uitând de gleznă.

— Au! strigă ea căzând în genunchi.

În doi timpi și trei mișcări, tânăra polițistă se pomeni înfășurată ca o mumie, sub privirea ironică a lui Frost.

— Ticalosule! izbucni ea, în timp ce Frost o transporta spre salteaua pneumatică.

— Vrei să stai pe pământ? zise Frost rânjind.

— Nemernicule! Jigodie! Lichea!

— O-la-la! asta e cam mult pentru urechile mele sensibile.

Mercenarul confecționează un căluș solid și i-l puse la gură. Apoi își strânse repede lucrurile și, având o inspirație bruscă, se întoarse spre lădița de lemn, luă blugii și chiloții fetei.

— Ultima precauție, adăugă el râzând. Chiar dacă vei reuși să te dezlegi, ceea ce m-ar mira foarte tare, poate că n-o să te tragă inima să te plimbi prin natură cu curul gol.

În cameră răsună un mormăit înăbușit de căluș. Frost nu înțelese dar presupuse că era ceva destul de urât.

Ieși, armă revolverul Smith & Wesson, puse tot materialul în sacoșele motocicletei, încăleacă și o luă din loc.

*

* *

Motorola inspectorului Michelet, care făcea de gardă pe drumul din apropierea ascunzătorii, emise un țârăit deosebit. Polițistul apucă aparatul agățat la centură și apăsă pe buton.

— Aici Buburuza. Aici Buburuza. Chem Scarabeul.

— Scarabeul. Aici Scarabeul. Te ascult, Buburuză.

— I-am reperat. Coboară spre ascunzătoare. Vor fi la tine în aproximativ două minute.

— Am recepționat. Mulțumesc, Buburuză. Terminat.

Michelet întrerupse legătura și adresă un semn oamenilor săi strigând:

— Ascundeți-va! Repede! Se întorc!

În secunda următoare toată lumea era cu burta la pământ. Deja se auzea zgomotul motoarelor venind dinspre vârf. Michelet văzu mașinile trecând. Ambele se opriră la circa două sute de metri de intrarea drumului napădit de vegetație.

Ingrid Balsen coborî prima din mașina ei albă, urmată de Grossendorf. Ceilalți patru ieșiră din automobilul BMW. După un rapid tur de orizont, se desfășurară și pătrunseră fără teamă în padurea de pini.

După ce parcurseră vreo douăzeci de metri, teroriștii se

oprirea brusc când auziră zgomotul unui motor de motocicletă.

— Aștia trebuie să fie amorezații care revin la lumea civilizată, murmură Schwarzerd.

Ingrid Balsen făcu un semn și grupul se puse din nou în mișcare, deplasându-se în așa fel încât să formeze un cerc în jurul casei ruinate.

*

* *

Frost ajunse la ieșirea de pe drum și opri motocicleta. Cu ambele picioare sprijinite pe sol, de o parte și de alta a motocicletei, Mercenarul își potrivea cască care îi acoperea tot capul și trase fermoarul giecii. Soarele era puternic. Americanul simți sudoarea picurându-i sub cască, pe frunte și la ceafă. O picătură vagaboandă îi coborî de-a lungul spatelui și reuși să i se strecoare până în pantalonii de piele.

Dar Frost nu-și făcea probleme. Imediat ce va lua viteză, căldura va deveni mult mai suportabilă.

În curând avea să apară Fontanella. Când? Frost nu știa.

Mercenarul trebuia s-o ia înaintea corsicanului și s-o intercepteze pe Cornelia Mohrt mai înainte ca ea să ajungă la ascunzătoare și să nimerească în mâinile poliției franceze.

Până la lăsatul serii trebuia s-o găsească. Dar de unde să înceapă? Cel mai bine ar fi fost să urce spre vârful. Conform hărții, casele erau rare coborând spre Grasse.

Frost hotărî să ia primul drum la dreapta și să-l bată în lung și-n lat după ce-și va lăsa motocicleta într-un colț liniștit. Dacă Cornelia Mohrt venea de sus, avea toate șansele s-audă și să ajungă la ea la timp. Dacă venea de jos, o dădea în bară.

Pe drumul îngust nu se auzea nici un zgomot. Frost viră la dreapta și porni spre vârful.

*

* *

— Cobra, mă auzi? întreba Mîchelet.

— Da! strigă Germain în receptorul de la bordul mașinii Renault 25.

— Pleacă. O șterge spre nord-est.

— OK, Scarabeule, am recepționat. Îl luăm în urmărire.

Anunță Ariciul și Buburuza.

— Am înțeles. Terminat.

Fontanella apăsă pe accelerație. Mașina făcu brusc un salt înainte.

— Ho! Fonta! exclamă Germain. Vrei să ne răsturnăm?

— N-ai grijă, frumosule. Știu să mânuiesc volanul. În nici două minute, vom fi în coasta lui Frost.

*

* *

Pe tâmpla Corneliei Mohrt apărură o picătură de sudoare, apoi două, apoi trei. După care se uniră și se scurseră sinuos de-a lungul obrazului, părură că ezită în dreptul maxilarului și, în cele din urmă, căzură brusc pierzându-se între sânii ei mari. Pielea obrazilor, de obicei palidă, avea culoarea unei cireșe coapte.

Cornelia se opri un moment să-și traga sufletul, blestemând că nu luase o pălărie. Soarele o batea puternic în cap, provocându-i o migrenă insuportabilă. Steluțe mici începură să-i scânteieze în fața ochilor. Înțelese că era la un pas de insolație.

Și greierii! Târâitul lor neîncetat îi umplea urechile. Avea

impresia că în capul ei se instalase un roi de albine.

— Curaj, Cornelia! murmură ea. Ascunzătoarea e de-acum aproape. Înăuntru e răcoare, e apă, e...

Amuți. Era un zgomot nou sau o halucinație. Epuizată, Cornelia se ghemui în spatele unui desiş şi aşteptă gâfâind.

*

* *

Klaus Grossendorf făcu semn camarazilor săi să se apropie de el fără zgomot.

— Ai văzut ceva? șopti Ingrid.

— Acolo, la zece metri. În spatele tufișului. Sunt sigur că e ea.

Pe buzele numitei Ingrid Balsen apărură un zâmbet plin de cruzime. Ceilalți patru veniră lângă ei privind-o întrebători. Fata le arătă spre tufiș.

— S-a ascuns acolo. Se ferește. O vom lua discret pe la spate.

Cornelia se ridică și făcu un pas înainte. Probabil că i se păruse. Căldura insuportabilă îi lua mințile. Își simțea limba cleioasă. Capul o durea cumplit.

Acum casa se vedea foarte bine.

O lovitură năpraznică se abătura peste ceafa ei.

Cornelia Mohrt scoase un geamăt sugrumat și se prăbuși pe covorul format din ace de pin. Patru tipi o apucară de mâini și de picioare și grupul o porni în pas alergător spre mașini.

După nici un minut, Cornelia Mohrt, leșinată, era instalată pe bancheta din spate a mașinii BMW, între Brüning și Reuben. Schwarzerd demară și o porni pe urmele mașinii albe care ajunsese deja pe drum.

CAPITOLUL XI

— Se cară, șefule, zise Lambert cu binoclul la ochi.

— Mulțumesc, remarcasem și eu, mormăi inspectorul Michelet.

— Erau patru în BMW. Acum sunt cinci.

— Și câți în mașina albă?

— Tot doi.

— La dracu! Asta nu e normal deloc.

— Par foarte grăbiți.

Michelet nu răspunse. Apucă imediat aparatul Motorola.

— Aici Sacarabeul. Aici Scarabeul. Apel către toate unitățile. Peugeot și BMW au trecut din nou pe lângă noi și se îndreaptă cu mare viteză în direcția Courségoules. Au venit șase și au plecat șapte. Terminat.

— Un tip sau o tipă? strigă Fontanella.

Mâna dreaptă a lui Germain era crispată ca o gheară pe

centura de siguranță.

— Ce?

— Persoana în plus. Întreabă dacă e femeie sau bărbat.

Cu țigara stinsă în colțul gurii, André Germain se aplecă înainte și apucă receptorul.

— O fată blondă, anunță el punând receptorul la loc.

— Uf, suspină Fontanella. Am crezut că au pus mâna pe Perrine. Să ne mișcăm mai repede!

— Nu crezi că...

— Că ce? întrebă Fontanella accelerând.

— Că mergi cam... Nu, nimic, se bâlbâi Germain, agățându-se de centură ca un naufragiat de un rest de epavă.

Cauciucurile mașinii scârțâiau pe asfalt. Germain se făcu alb la față. Deodată tipă de durere.

— Ce-ai pățit? întrebă Fontanella fără să-și ia ochii de la drum.

— Nimic, răspunse Germain cu o voce stinsă și privind cu mirare degetele de la mâna stângă.

Între degetul mare și arătător, Germain ținea trei fire lungi smulse din mustața lui roșcată.

— La dracu! exclamă Fontanella.

Mașina își încetini brusc viteza.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Germain dând drumul la firele de păr pe mocheta cenușie a mașinii.

— Cele două mașini!

— Ei?

— Se află între Frost și noi, bătrâne Germain. Iar eu cred că fata din mașina albă face parte din Brigăzile de Șoc. Va trebui să continuăm supravegherea discretă dacă vrem să ne ducă la Bess.

— Mersi! N-am nevoie de atâtea explicații.

Fontanella dădu din umeri agasat.

— Nu de asta e vorba, găgăuță! Dacă îi vom lua la viteză și-l culegem pe Frost de sub nasul lor, s-a zis cu discreția. Vreau să ne ducă la ascunzătoarea lor.

— Crezi că au o ascunzătoare foarte aproape?

— Evident, găgăuță. Acolo o țin sechestrată pe americană. Și dacă așa stau lucrurile, atunci e vorba de casa lui Molie, dar vreau să fiu sigur înainte de a interveni.

— Auzi, Fonta...

— Da?

— N-ai putea să nu-mi mai spui găgăuță?

— Ți-am zis găgăuță? Eu?

— Tu. Mi-ai zis găgăuță.

— Scuză-mă. Din cauza enervării. Voiam să spun că înainte de a intra în horă, trebuie să așteptăm să-l depășească pe Frost sau ca unul dintre ei s-o ia în altă direcție. Transmite mesajul lui Rouillac și Bouju.

— Ce să le spun?

— Să-și împartă sarcinile. Unul continuă să supravegheze mașinile, celălalt se ocupă de Frost.

Germain se grăbi să intre în acțiune.

— Aici, Cobra. Aici, Cobra. Mesaj pentru Arici și Buburuză. Unul dintre voi să continue cu supravegherea mașinii albe și a BMW-ului, iar celălalt pleacă cu o mașină în întâmpinarea lui Frost, care vine spre Courségoules pe o motocicletă Honda 750 de culoare albă. Terminat.

Vocea lui Rouillac:

— Receptionat, Cobra. Peugeot alb a pătruns în raza noastră de observație, urmat de un BMW cenușiu. Cotesc la stânga și par să se îndrepte spre esplanada stâncoasă. Nu le pierdem din vedere. Terminat.

Câteva secunde mai târziu, se auzi vocea lui Bouju:

— Aici Ariciul. Aici Ariciul. Trimit un om ca să intercepteze motocicleta Honda albă. Terminat.

Contrar obiceiului și pentru a doua oară într-un timp foarte scurt, Henri Fontanella răcni:

— La dracu!

Acceleră din nou și îi explică lui Germain:

— La dracu și la toți dracii! Cele două mașini au făcut la stânga! Putem să băgăm tare pe urmele lui Frost. Cheamă-l din nou pe Bouju. Spune-i să se ducă la Michelet pe cărări ocolite și să meargă împreună să vadă ce face Perrine. Să-l lase baltă pe Frost. Mă ocup eu de el.

Din nou alb la față de frică, inspectorul Germain transmite mesajul. Răspunsul veni aproape imediat.

— OK, Cobra. Cobor la Michelet. În privința lui Frost n-am cum să mai fac. Am păstrat un Renault 18 din motive de mobilitate și l-am trimis pe Delage cu o altă mașină care nu are radio. Terminat.

— Nu se poate...., murmură Fontanella. Și pe Delage! Îl cunosc. E capabil să tragă fără somație.

— Mulțumesc, Ariciule. Terminat, zise Germain punând receptorul la loc.

— Pune-te în locul lui, Fonta. A făcut cum a fost mai bine cu ce avea la dispoziție. Mașina lui va reuși să intercepteze o motocicletă care urcă pe acest drum îngust. Și eu aș fi făcut la fel dacă eram în locul lui. Aș fi păstrat cealaltă mașină în rezervă.

Fontanella nu răspunse. Cu mâinile crisplate pe volan, corsicanul apăsa mereu pe pedala accelerației.

*

*

*

Drumul perpendicular trebuia să fie acum destul de aproape.

Frost se opri și-și scoase mînușa dreaptă. Tocmai voia să scoată harta din buzunar când auzi în spatele lui un scrîșnet de cauciucuri și duduitul unui motor puternic solicitat din plin. Primul lui reflex fu să se ascundă în pădurea de pini, după cum făcuse cu un minut în urmă, când fusese depășit în mare viteză de o mașină albă și de un BMW.

Numai că de data asta locul era prost ales. În dreapta lui terenul urca aproape perpendicular, iar în stînga era rîpa abruptă.

Frost trase fermoarul giecii și-și puse din nou mînușa de piele. Duse motocicletă pînă pe marginea râpei, aruncă o privire jos și înțelese imediat.

— La dracu! izbucni el.

Porni mai departe în forță. În gură avea un gust acid. Se simțea ca un animal hăituit. Culcat pe motocicletă, atingând ușor pămîntul la fiecare viraj, Mercenarul gonea înainte. Motocicleta se comporta bine, dar pe drumul acela îngust și sinuos nu știa dacă va rezista multă vreme în fața mașinii care îl urmărea. Pentru că acum era cât se poate de sigur. Mașina albastră care luase virajul în derapaj controlat era mașina lui Fontanella.

Pornit cu toată viteza în această cursă disperată, Mercenarul știa că cea mai mică greșală putea să-l ducă la o prăbușire mortală. Putea să scape de Fontanella disparînd în natură. Dar deocamdată drumul era mărginit de rîpă și de un perete stîncos. Unde era poteca?

Mercenarul strânse din dinți și speră că o va vedea ivindu-se foarte repede undeva în dreapta lui.

Apoi speranța se spulberă într-un răcnet de furie. O

mașină mică sosea din sens invers cu farurile aprinse. După zigzagurile pe care le făcea între peretele stâncos și râpă, Frost înțelese că cel de la volan era omul lui Fontanella și că era hotărât să nu-l lase să treacă.

Mașina Renault 25 era acum în spatele lui. Plexiglasul câștii și sudoarea care îi curgea peste ochi îl împiedicau să aprecieze bine distanța în oglinzile retrovizoare, dar se vedea clar că mașina albastră îl va prinde foarte repede din urmă.

Frost încetini ușor, urmărind ritmul regulat în care mașina din fața lui trecea de la o margine la alta a drumului. Numără în gând secunde. Dacă calcula bine, poate că putea să treacă. Fentând la dreapta, îl va îndemna pe celălalt să încerce să-l blocheze lângă peretele stâncos. În momentul ăla, rotind fulgerător ghidonul, ar fi putut să treacă pe cealaltă margine și să se strecoare printre mașină și prăpastie.

Era un risc enorm dar nu vedea altă soluție.

La stânga, la dreapta. La stânga, la dreapta.

Mașina din față aproape că ajunsese la el.

Frost coti spre flancul muntelui. După cum prevăzuse, omul de la volan îndreptă mașina spre el, încercând să-l blocheze. Mercenarul răsuci ghidonul la stânga. Drumul defila sub el ca un covor rulant. Zări cu coada ochiului o strălucire argintie: bara de protecție a mașinii. Știa că trecuse de primul obstacol.

Cauciucurile mușcară din marginea drumului, atingând limita extremă de unde începea prăpastia. Dacă ghidonul atingea cât de puțin caroseria, asta ar fi însemnat dezechilibrarea și prăbușirea în gol. Auzi pocnetul pietrelor azvârlite de roțile lui în tabla mașinii. Urmă scrâșnetul frânei. Nici un șoc.

Frost înțelesese că reușise să treacă.

*

* *

— E tăcânit, murmură Fontanella văzând motocicletă trecând pe marginea prăpastiei.

Răsuci volanul la dreapta ca să evite mașina din față rămasă pe loc și continuă urmărirea. Apoi frână din toate puterile. Delage sărise din mașină și-i bara trecerea.

Polițistul pușese un genunchi în pământ și dusesse la ochi pușca FR F1 îndreptând-o spre Frost.

CAPITOLUL XII

Delage nu se mișcă deloc când auzi mașina lui Fontanella frânând brusc și oprindu-se la doi metri în spatele lui.

— În cauciucuri! strigă Fontanella sărind din mașină. Trage în cauciucuri!

Delage apăsă pe trăgaci. Fontanella se opri lângă polițist în momentul în care motocicletă își pierdea echilibrul. Frost plonjă în față, căzu pe drum și lunecă mult, în timp ce motocicletă se rotea ca un titirez în mijlocul drumului golindu-și pe asfalt conținutul rezervorului.

— Maică! Ce căzătură! exclamă Delage încântat de reușita lui.

Germain și Fontanella porniră în fugă spre Frost. Huruitul motorului ambalat le sfredelea timpanele. În timp ce Fontanella se lăsa pe vine lângă american, Germain opri motorul și închise alimentarea cu benzină.

— A murit? întrebă roșcovanul apropiindu-se de șeful lui.

— Doar amețit bine. Asta e tot. Motocicleta însă e bună de dus la fier vechi.

— Răsucită de tot, confirmă Germain. Ce facem cu ea?

— Golește-i sacoșele și s-o lăsăm aici. N-avem timp de ea.

Delage sosi lângă ei și-i anunță:

— Am o targă pliantă în mașină.

— Bine, zise Fontanella. Luați-l și veniți după mine la Rouillac. Urc să văd dacă acolo a apărut ceva nou.

Starea lui Frost nu-l îngrijora deloc. Urcă în mașina lui și porni în trombă spre vârf. Henri Fontanella era nerăbdător să vadă dacă ipotezele lui se confirmau.

Abia ajunsese lângă inspectorul Rouillac, când acesta primi un mesaj de la unul dintre oamenii lui.

— Sunt sub supravegherea lui Cordelier, îi spuse el. S-au oprit în același loc ca dimineată și s-au adunat toți în BMW. N-a văzut prea bine dar a auzit țipete. După toate aparențele, cred că e vorba de o mică ședință de tortură. Adineauri au plecat din nou. Ce facem?

— Îi lăsăm să ne indice drumul, răspunse Fontanella. Dispui de mijloacele necesare pentru a nu-i scapa din vedere?

— Depinde încotro se îndreaptă. De aici și până la ascunzătoare, nu sunt probleme. Tot traseul e jalonat cu oamenii mei și cu cei ai lui Bouju. Dacă se îndreaptă spre casa lui Rambol, la fel. Avem aproape peste tot oameni cu binocluri. Dar dacă urcă mai sus, va trebui să facem apel la elicoptere.

— Aș prefera să evit asta, îi mărturisi Fontanella.

În momentul acela auzi motorul mașinii lui Delage și

întoarce capul. Micul automobil intră pe potecă și se opri la adăpostul hățișului. Corsicanul nu se putu abține să nu zâmbească zarindu-l pe Frost ieșind pe picioarele lui din mașină, cu cătușe la mâini, împins de la spate de Germain.

— Mulțumesc, mormăi Mercenarul. Îmi face plăcere să văd că pot conta pe prieteni...

— Te-am prevenit, Hank. Tu ai vrut să fii mai șmecher...

— Mi se face greață, Henri! Crezi oare că...

— Hei! îl întrerupse Fontanella. Fii puțin mai politicos. Altfel te las cu brățările astea frumoase la mâini.

Mercenarul emise un șir lung de onomatopee, pe care nimeni nu le-a putut înțelege în afară de el. Fontanella îi făcu un semn lui Germain să-î scoată cătușele.

Americanul își frecă încheietura mâinilor bombănind. Apoi începu să meargă în cerc ca să-și dezmoștească picioarele.

— Unde ai ajuns? întrebă el în cele din urmă apropiindu-se de Fontanella.

— După câte am înțeles, au interogată-o pe Cornelia de la care au aflat unde se află Bess.

— Ce? Cine?

Fontanella îi explică pe scurt care era situația cu teroriștii.

Când termină tot ce avea de spus, Motorola lui Rouillac începu să bâzâie. Urmă o scurtă discuție, apoi polițistul îl anunță pe Fontanella.

— Gata. Au fost reperați.

— Unde?

Rouillac arată cu bărbia spre Frost.

— Poți să vorbești, îi zise Fontanella.

— Se duc la Molie. Nu încapă nici o îndoială.

— OK. Banuiam asta. Îi interceptăm. Rouillac, trimite

un mesaj celorlalți să vină și ei acolo, dând ocol și venind prin spate. Germain și Hank, veniți cu mine.

— Dar... dar... El? se bâlbâi Germain uluit.

— Am zis! spuse răspicat Fontanella. Delage, vino după noi cu mașina ta.

Mașinile demarară.

După zece minute ajungeau în spatele casei lui Maurice Rambol, mergând pe un drum de pământ bătătorit reperat de Fontanella.

— Îți voi da o șansă, Hank.

Lui Frost nu-i venea să creadă. Nu se aștepta la asta, după chestia pe care i-o făcuse lui Fonta.

— Da? întrebă el curios.

— Bess se află în casa asta. Atitudinea teroriștilor mi-a confirmat această ipoteză. Ai la dispoziție aproximativ zece minute ca să intri și s-o eliberezi. Pe șosea drumul e mai lung, și cam în zece minute vor ajunge și ei aici.

— Mulțumesc, Henri. Să știi că...

— Nu e chiar pe gratis. Am nevoie ca cineva să intre discret în casă. Deci, fără arme de foc. Este partea cea mai riscantă a planului meu. Presupun că te oferi voluntar.

Corsicanul se întoarse spre ceilalți doi polițiști.

— Iar voi n-ați văzut și n-ați auzit nimic. Nici o vorbă cuiva despre chestia asta!

— Nici o vorbă despre ce? întrebă Germain cu un ton ipocrit.

— Păi, ce-am putea să spunem? adăugă și Delage.

*

*

*

— Era și timpul, Frost. Nu știu dacă aș mai fi rezistat încă o zi.

Bess se aruncă în brațele Mercenarului și izbucni în lacrimi.

Cadavrul spintecat al Borțosului zăcea pe pardoseala camerei. Pe cel al lui Molie, Frost avusese grijă să-l târască în garaj, ca să nu trezească bănuiala teroriștilor lăsându-l afară.

— N-avem timp de discuții, o întrerupse Mercenarul. S-o ștergem de-aici. O apucă pe Bess de mână și alergară până la Fontanella.

Bess se prăbuși pe covorul format de acele pinilor.

— Bine lucrat, Hank, îi zise Fontanella. Am fost anunțat că se află la mai puțin de două minute de-aici.

— Îmi pare bine că am putut să-ți fac un serviciu, zise Mercenarul făcând cu ochiul.

Apoi se scotoci prin buzunarele blugilor, luă mâna iubitei lui Bess și, solemn, îi puse inelul pe deget.

Nervii tinerei femei fuseseră puși la grea încercare. Plângea întruna cu hohote spasmodice.

— Perrine, zise Fontanella.

Frost se întoarse stupefiat. Bruneta își făcuse și ea apariția.

— Lasă c-ai să vezi tu! promise ea cu un ton plin de amenințări.

— Lasă vorba, ordonă Fontanella. Perrine, o vei duce pe domnișoara Stallmann la Rouillac. Are nevoie de liniște iar aici s-ar putea să se lase cu tâmbălău.

— Nici vorba. Rămân să iau parte la încăierare.

— E un ordin.

— Foarte bine, în cazul ăsta îmi dau demisia.

Fontanella se cam săturase de refrenul asta.

— O acceptat. Și acum, șterge-o de-aici ca să nu te alung cu șuturi în partea cea mai dolofană a anatomiei tale.

— Așa! protestă Perrine Morel. Totdeauna sunt ținuți de-o parte aceiași oameni!

Politișta îi aruncă o privire furioasă lui Fontanella, apoi lui Frost, după care o luă de mână pe Bess și se îndepărta bodogănind că renunța să mai demisioneze dar nu mai văzuse vreodată un tiran corsican mai al naibii de la Napoleon încoace.

— La dracu! șopti Mercenarul. Pare tare prost dispusă.

— Asta nu e nimic, se auzi o voce în spatele lui. Dacă ai știi ce ne-au auzit urechile când am găsit-o cu fundul gol în ascunzătoare...

— El e Michel Bouju, zise Fontanella. El a recuperat-o pe Perrine de unde ai lăsat-o. Și tot el i-a luat și hanțele din sacoșele motocicletei.

Fontanella îi întinse Mercenarului revolverul KG-9 și adăugă cu un ton solemn:

— Și asta. Ia-l. Ai meritat să iei parte la vânatoare.

Stupefiat, americanul luă din mână inspectorului revolverul mare de asalt.

În momentul acela se auzi un zgomot de motor la capătul aleii care ducea la casă. Apăru mașina albă urmată de BMW. Amândouă se oprira la jumătatea drumului, în timp ce Frost și polițiștii francezi își pregăteau armele.

O femeie micuță cu părul blond, destul de durdulie, coborî din mașina BMW și se îndreptă spre casă.

— Totul se derulează după cum am prevăzut, șopti Fontanella. O trimit înainte pe Cornelia Mohrt, ca să le spună complicilor ei că treburile merg bine.

Ceilalți teroriști coborâra și ei din mașini, cu armele ascunse la spate și ochii ținți la Cornelia, fără să fie conștienți de primejdia care îi pândea.

Fontanella apucă o porta-voce:

— Nici o mișcare. Sunteți încercuiți! La cel mai mic gest, deschidem focul!

Primul reacționează Hans Reuben. Își întoarce arma în direcția din care venise vocea și trase de două ori. În secunda următoare se prăbușea la pământ, cu pieptul ciuruit de gloanțe.

— Aruncă-te la pământ, Fraulein Mohrt! strigă Fontanella.

Fata înțelese și făcu ce i se cerea.

Ingrid Balsen vru să fugă. Sări la volanul mașinii albe și demară în trombă stârnind un nor de praf nisipos. Frost și Delage deschiseră focul asupra automobilului alb care făcu explozie, decapitându-l pe Georg Schwarzerd.

Ceilalți trei teroriști se prăbușiră rapid, secerați de rafalele armelor automate.

După vreo zece minute, pompierii soseau la fața locului și stingeau focarele de incendiu. Cornelia Mohrt se afla într-o mașină care se îndrepta spre Nice iar Frost era din nou cu Bess.

Fontanella puse un om să-i ducă cu mașina la hotel. Prudent, corsicanul o lăsase pe Perrine Morel la fața locului ca să rezolve problemele cu serviciul medico-legal.

*

*

*

.

Așezat cu fundul pe masă, Henri Fontanella fuma o țigară Bastos. Frost scoase din buzunar vechea lui brichetă Zippo,

își aprinse o țigară Camel, dădu fumul afara pe nări și zise:

— Ar fi putut să fie sfârșitul unei frumoase prietenii, Henri!

— Sau poate sfârșitul carierei tale, găgăuță. Când mă gândesc că unul dintre oamenii mei a fost gata să te împuște... Cum se simte Bess?

— Își revine încetișor. INB a trebuit să se descurce fără ea la Festival.

— Lasă, că știu ei ce să facă, zise Fontanella rânjind.

— Exact, răspunse Mercenarul. Și Fraulein Mohrt?

Fontanella se ridică și-i trase americanului un pumn amical în abdomen.

— Iar vrei să mă tragi de limbă, ticălosule! Ei bine, vei fi mulțumit. Chiar vei putea să le spui celor de la CIA că nu te-au angajat pentru mare lucru.

— Cum așa?

— Pentru că probabil Mohrt nu avea ce să le spună despre atentatul împotriva soldaților americani din NATO.

— Ce te face să crezi că asta îi interesa? îl întrebă Mercenarul.

— Mi-a spus mie o păsărică, răspunse Fontanella. Trase din țigară, suflă fumul uitându-se la prietenul lui cu o privire ironică și continuă:

— Poți să le mai spui, dacă îi interesează, că numitul Karl Herschel și Brigăzile de Șoc au toate motivele să le tremure fundul. Cornelia a făcut mărturisiri complete și am trimis celor de la BKA informații suficiente pentru a distruge rapid întreaga rețea.

— Dragoste mare cu antiteroriștii germani! constată Frost ironic.

— Nu chiar, mărturisi Fontanella. Dar trebuie să ne dăm

o mână de ajutor în caz de necesitate.

— Ești sigur în privința noastră?

— Aproape sigur. Nu văd ce interes ar fi avut Cornelia Mohrt să mintă.

— Ca să fie liniștită, atâta tot. Mi se pare că le-a spus foștilor ei amici unde e ascunzătoarea fără să se lase rugată...

— Aiurea!... Au torturat-o cu bastonul electric ca s-o facă să vorbească. Tot corpul ei e plin de urme. Iar în privința liniștii, dacă tot ai adus vorba, trebuie să-ți spun că nu-și mai face nici o grijă.

— Ce vrei să spui?

— Ne-a povestit spontan viața ei. Nimeni nu a bănuit nimic. Stăteam toți în jurul ei și o ascultam fascinați. Iar după ce a terminat, femeiușca s-a grăbit să spargă capsula cu cianură pe care o avea într-o masea.

— Nu?

— Ba da. Totul s-a petrecut atât de repede încât n-am putut să facem nimic. Câteva convulsii, s-a învinețit și s-a prăbușit țeapănă.

— OK, Henri, mulțumesc, zise Mercenarul strivind chiștocul țigării sub talpă.

Frost strânse mâna prietenului său și ieși din încăpere.

Simțea nevoie să fie lângă Bess, să uite alături de ea de duhoarea morții care i se lipea de piele ca o haină murdară.

Hank Frost, un om dur pe care viața l-a obligat să devină mercenar. Un mercenar care s-a legat pe viață și pe moarte cu aventura. Cu toate aventurile - din Africa australă până în Amazonia, din pustiiul Yemenului până în junglele Americii Centrale. Știind că într-o zi va avea întâlnire cu moartea !

MERCENAR MERCENAR

Întinse mâna spre ușă în clipa în care o explozie cumplită cutremură zidurile micului restaurant. Vitrina se făcu țandări. Mesele se răsturnară. Sticlele făcute zob își pulverizară conținutul în aer.

Din reflex, Frost și Fontanella se aruncară la podea. Tipete stridente răsunau din toate colțurile. Dinspre toaletă bufni o flamă gigantică, galben-albastră, și lumina se stinse.

Preț de o clipă, Mercenarul nu mai văzu nimic. Apoi se ridică cu urechile înfundate, cu mâinile rănite de cioburi de sticlă și porțelan.

Felinarele de pe stradă aruncau în restaurantul distrus o lumină albastră, lugubră. Ici și colo se ridicau siluete năucite. Altele rămâneau nemișcate pe jos. Răniții gemeau. Briza marină legăna năvoadele de la ferestre.

Frost își scutură capul și strigă ca un animal rănit de moarte:

– BESS!

EDITURA Z

EDITURA Z

ISBN 973-9127-81-9

Lei 3000